AUTHOR:

TITLE:

ISTORIA TOU MEGALOU ALEXANDROU TOU...

PLACE:

EN ATHENAIS

DATE:

[no date]

Master Negative #

93-81640-1

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

```
BKS/SAVE  Books      FUL/BIB  NYCG93-B5123          Acquisitions    NYCG-LNF
Record 1 of 0 - SAVE record
UNI
  ID:NYCG93-B5123             RTYP:a    ST:s    FRN:   MS:   EL:      AD:06-14-93
  CC:9668  BLT:am     DCF:?   CSC:?    MOD:     SNR:       ATC:       UD:06-14-93
  CP:gr      L:grc    INT:?   GPC:?    BIO:?    FIC:?      CON:???
  PC:n      PD:    /          REP:?    CPI:?    FSI:?      ILC:????   II:?
  MMD:      OR:     POL:    DM:     RR:         COL:       EML:       GEN:   BSE:
  040      NNC‡cNNC
  245 10   Istoria tou Megalou Alexandrou tou Makedonos‡h[microform].
  260      En Athenais,‡bPara to Ekdote N. Michalopoulou,‡c[n.d.].
  300      93 p.
  LDG      ORIG
  QD       06-14-93
```

Restrictions on Use:

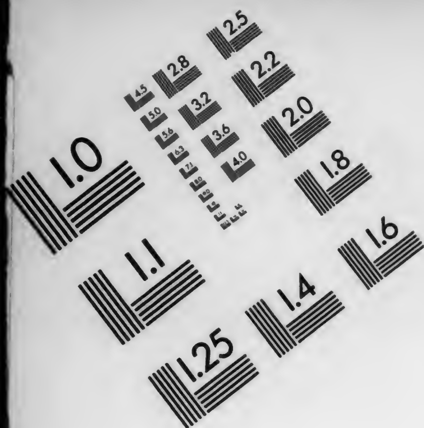
TECHNICAL MICROFORM DATA

FILM SIZE: 35mm REDUCTION RATIO: 11x

IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB

DATE FILMED: 8/5/93 INITIALS F.C.

FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

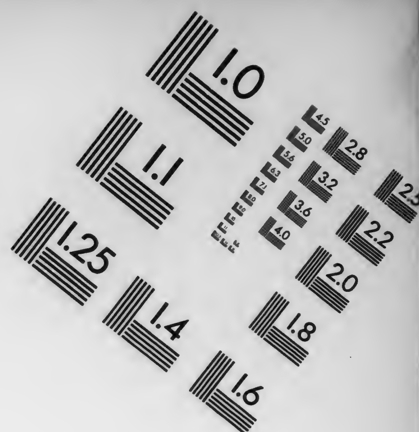

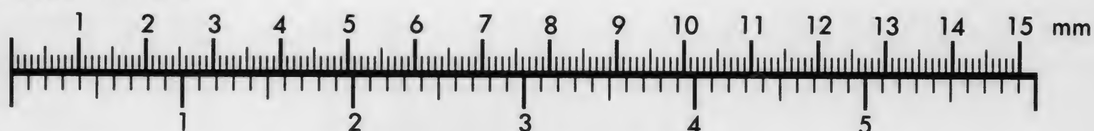

AIIM

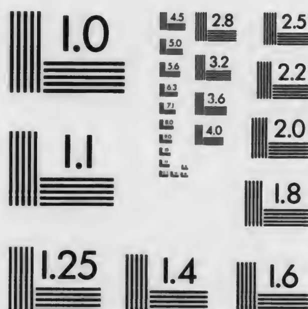
Association for Information and Image Management

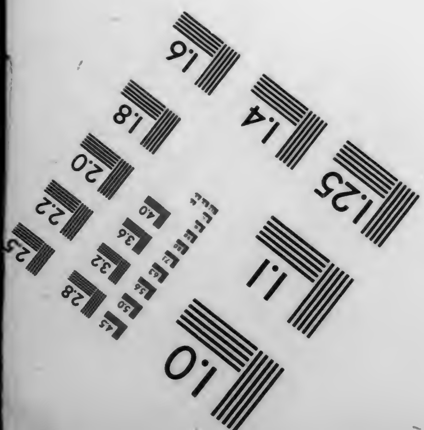
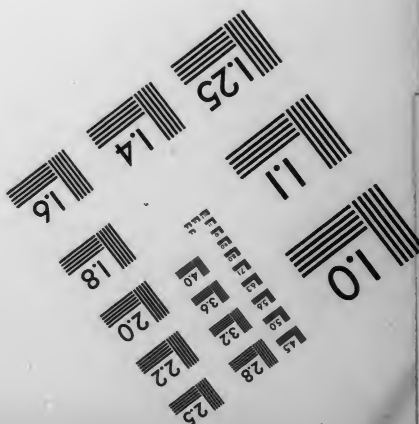
1100 Wayne Avenue, Suite 1100
Silver Spring, Maryland 20910

301/587-8202

MANUFACTURED TO AIIM STANDARDS
BY APPLIED IMAGE, INC.

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΟΥ
ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΤΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ
ΒΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΙ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ ΑΥΤΟΥ

Ἐκδίδοται δαπάνῃ

Ν. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΠΑΡΑ ΤΩ ΕΚΔΟΤῌ Ν. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛῼ
(Ὁδὸς Αἰόλου—Μεγάλη οἰκία Μελᾶ ἀρ. 5.)

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟΥ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΤΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ

ΒΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΙ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ ΑΥΤΟΥ

Ἐκδίδοται δαπάνῃ

Ν. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΠΑΡΑ ΤΩ ΕΚΔΟΤΗ Ν. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΩ

(Ὁδὸς Αἰόλου–Μεγάλη οἰκία Μελᾶ ἀρ. 5.)

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟΥ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΤΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ

ΒΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΙ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ ΑΥΤΟΥ

Ἐκδίδοται δαπάνῃ

Ν· ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΠΑΡΑ ΤΩ ΕΚΔΟΤΗ Ν. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΩ

(Ὁδὸς Αἰόλου—Μεγάλη οἰκία Μελᾶ ἀρ. 5.)

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΟΥ
ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Περὶ Μακεδονίας.

Ἡ Μακεδονία εἶναι ἐπαρχία μεγάλη τῆς Εὐρώπης ὁποῦ συνορεύει ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ βορέως μὲ τὴν Δαλματίαν, Σερβίαν, Βουλγαρίαν καὶ Θρᾴκην· ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς, μὲ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος· ἀπὸ μεσημβρίας, μὲ τὴν Ἤπειρον καὶ Θεσσαλίαν καὶ ἀπὸ δύσεως μὲ τὸ Ἰόνιον πέλαγος. Αὐτὴ ποτὲ καιρὸν ἔφθασεν εἰς ἄκρον βαθμὸν μεγαλειότητος διὰ πολλῶν βασιλέων ὁποῦ ἔλαβε, καὶ μάλιστα διὰ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου, πατρὸς καὶ υἱοῦ. Πρῶτον μὲν ἔλαβε τὴν ἀρχὴν τῆς φήμης ἀπὸ τὸν Φίλιππον διὰ τοὺς πολλοὺς πολέμους, ὁποῦ ἔκαμεν ἐναντίον τῶν Ὀλυνθίων, καὶ ἄλλων δημοκρατιῶν τῆς Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος ἐβασίλευσεν εἰς τὰ 360 πρὸ Χριστοῦ. Εἰς τὸν δέκατον ἕκτον χρόνον τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἔδωκεν εἰς τὸ φῶς ἡ Ὀλυμπιὰς ἡ γυνή του τὸν μέγαν καὶ θαυμαστὸν Ἀλέξανδρον, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο σπέρμα τοῦ αὐτοῦ Φιλίππου, ἀλλὰ ἦτο τοῦ Νεκτεναβοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, θαυμαστοῦ ἀστρονόμου καὶ μάγου, ὡς θέλετε τὸ ἐγροικήσει καταλεπτῶς εἰς τὴν ἀκόλουθον διήγησιν.

Περὶ τοῦ βασιλέως Νεκτεναβοῦ.

Οὗτος ὁ θαυμαστὸς ἀστρονόμος καὶ βασιλεὺς Νεκτεναβὸς, ἐβασίλευεν εἰς ὅλην τὴν Αἴγυπτον μὲ τὰ μαγικά του τεχνάσματα. Αὐτὸς ἤξευρε μὲ ταῖς μαγείαις του τὰ ὅσα ἤθελον τοῦ συμβῇ, καὶ καμμίαν φορὰν δὲν ἐξέβαινεν εἰς πόλεμον·

ἀλλὰ ἐκάθητο εἰς τὸ παλάτι του καὶ ἔκανε ταῖς μαγείαις του. Ὅσοι ἐπήγαιναν κατεπάνω του, ἐγύριζαν κακῶς ἔχοντες εἰς τοὺς τόπους των. Βλέποντες λοιπὸν οἱ βασιλεῖς τὸ κακὸν ὁποῦ τοὺς ἔκανε, ἐσυμφώνησαν κοινῶς νὰ ἔλθουν κατεπάνω του νὰ τὸν ἐξολοθρεύσουν. Αὐτοὶ ἦσαν ὁ Δαρεῖος ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας, ὁ βασιλεὺς τῆς Λενθίας καὶ τῆς Ἰβηρίας καὶ ἄλλοι πολλοὶ ὁποῦ ἐσύναξαν τὰ φουσάτα τους, καὶ ἐκίνησαν κατεπάνω του.

Ὁ Βερβέρης εἰς τὸν Νεκτεναβόν.

Ἕνας στρατιώτης, ὀνόματι Βερβέρης, βλέποντας τὰ φουσάτα ὁποῦ ἤρχοντο κατεπάνω τοῦ Νεκτεναβοῦ τοῦ βασιλέως του, ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπεν· «Ἤξευρε, βασιλεῦ, ὅτι ἄπειρα φουσάτα ἔρχονται διὰ νὰ σὲ πολεμήσουν, καὶ κάμε τὴν κυβέρνησιν διὰ νὰ μὴ μᾶς ἀφανίσουν.» Ὡς ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους ὁ Νεκτεναβὸς, εἶπε τοῦ Βερβέρη γελῶντας· «Σύρε ἀναπαύσου, καὶ ἐγὼ μὲ ἕνα λόγον θέλω τοὺς κάμει νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τοὺς τόπους τους, χωρὶς νὰ μᾶς βλάψουν τίποτε.» Ἐσηκώθη, εἰσέβη εἰς τὴν οἰκίαν του, ἄρχισε νὰ κάμῃ τὴν τέχνην τῆς μαντείας, καὶ εἶδε πῶς χάνει τὸ βασίλειόν του καὶ πῶς θέλει νικηθῇ. Τότε ἐζαλίσθη πολὺ, ἔκλαυσε πικρῶς καὶ εἶπεν· «Ὦ κάστρον ὡραιότατον τῆς Αἰγύπτου, ὁποῦ σὲ ἐτίμησα μὲ τόσα πλούτη, καὶ τώρα σὲ στερίζομαι.» Ἐξύρισεν εὐθὺς τὰ γένειά του, ἄλλαξε τὴν φορεσίαν του, ἐπῆρε δηνάρια κοντά του ὅσα ἠμπόρεσε, καὶ ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον ἀγνώριστος.

Οἱ ἄρχοντες ζητοῦν τὸν Νεκτεναβόν.

Ἐπῆγαν τὸ ταχὺ οἱ ἄρχοντες τῆς Αἰγύπτου εἰς τὸ παλάτι κατὰ τὴν συνήθειαν, διὰ νὰ συμβουλευθοῦν μὲ τὸν βασιλέα τους διὰ τὰ φουσάτα ὁποῦ ἤρχοντο, καὶ δὲν τὸν ηὗραν ἐκεῖ. Ηὗραν ὅμως μίαν ἐπιστολὴν ὁποῦ ἔγραφεν οὕτως· Ἀγαπημένοι ἄρχοντες τῆς Αἰγύπτου καὶ λοιποὶ, σᾶς δίδω τὴν εἴδησιν, ὅτι ἐγὼ, μὲ τὸ νὰ εἶδα ὁποῦ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀντισταθῶ εἰς τὰ φουσάτα ὁποῦ ἤρχοντο κατεπάνω μου, φεύγω ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, καὶ μετὰ εἰκοσιτέσσαρας χρόνους πάλιν θέλω γυρίσει· τώρα μισεύω γέρων καὶ τότε θέλω γυρίσει νέος. (Τοῦτο τὸ ἔλεγε διὰ τὸν υἱόν του τὸν Ἀλέξανδρον.) Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ βαρεθῆτε εἰς τὸ νὰ στήσετε ἕνα στύλον εἰς τὴν μέσην τῆς Αἰγύπτου, καὶ νὰ ζωγραφίσετε τὸ πρόσωπόν μου ἐπάνω, βάνοντας καὶ τὸ στεφάνι μου εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ στύλου. Εἴ τις ἔλθῃ νὰ σταθῇ εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ στύλου, καὶ πέσῃ τὸ στεφάνι μου εἰς τὸ κεφάλι του ἐπάνω, θέλετε τὸν προσκυνήσει, ὅτι θέλει εἶναι υἱός μου ἐκεῖνος. Ὡσὰν εἶδαν αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν οἱ ἄρχοντες, τοὺς ἐκακοφάνη διὰ τὸν μισευμόν του, καὶ παρευθὺς ἐπρόσταξαν νὰ γείνῃ ὁ στύλος κατὰ πῶς τοὺς ἐδιέταξε, καὶ ἔβαλαν τὸ στεφάνι του εἰς τὴν κορυφήν. Ὁ Νεκτεναβὸς διέβη τὴν Μακεδονίαν, εἰς τὴν χώραν τῶν Φιλίππων, ὀνομαζομένην εἰς τὸ παλαιὸν Πέλλαν. Ἐκεῖ ἔκανε τοῦ λόγου του τὸν μάγον καὶ ἀστρονόμον περίφημον, καὶ εἰς ὅσα τὸν ἐρωτοῦσαν, εἰς ὅλα ἀλήθευαν αἱ μαγεῖαί του.

Περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Φίλιππος, εἶχε γυναῖκα ὡραίαν, ὀνόματι Ὀλυμπιάδα, ἡ ὁποία ἦτο κατὰ πολλὰ πικραμένη ὅπου δὲν ἔκανε παιδίον, καὶ ἦτο πάντα φοβισμένη μήπως καὶ τὴν ἀφήσῃ ὁ Φίλιππος διὰ τὴν ἀτεκνίαν της. Ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, διέβη ὁ Φίλιππος ἔξω διὰ νὰ πολεμήσῃ τοὺς ἐχθρούς του. Πρὶν νὰ μισεύσῃ ἔκραξε τὴν Ὀλυμπιάδα καὶ τῆς εἶπεν· «Ἰδοὺ ἐγὼ θέλω ὑπάγει εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ὅσον καιρὸν εὑρίσκομαι ἐδῶ κάμε ὅ,τι ἠμπορέσεις διὰ νὰ εὕρω παιδὶ ἀπὸ λόγου σου ὅταν στραφῶ ἀπὸ τὸν πόλεμον, εἰδὲ μὴ καὶ δὲν εὕρω τὰ μάτιά μου πλέον δὲν θέλουν σὲ μεταϊδεῖ.» Ἡ Ὀλυμπιὰς ὡς ἀγροίκησε τὸν σκοπὸν τοῦ Φιλίππου, εἰσέβη εἰς λογισμὸν τί νὰ κάμῃ καὶ ἐστέκετο συγχισμένη καὶ πικραμένη κατὰ πολλά. Μία ἀπὸ ταῖς σκλάβαις της ὡσὰν τὴν εἶδε πικραμένην τῆς εἶπε· «Ἤξευρε, βασίλισσα, πῶς ἐδῶ εἰς τὸ κάστρον ἦλθεν ἕνας ξένος ἄνθρωπος, μάγος καὶ ἀστρονόμος περίφημος, καὶ ὅ,τι

εἰπῆ ὅλα ἀληθεύουν, καὶ ψεύματα δὲν λέγει· ἐκεῖνος ἠμπο-
ρεῖ νὰ κάμῃ τίποτε διὰ νὰ γεννήσῃς παιδίον.» Ὡσὰν ἤκου-
σεν ἡ βασίλισσα τοὺς λόγους τῆς σκλάβας, εὐθὺς τῆς εἶπε·
Σύρε ὀγλήγωρα νὰ τὸν εὕρῃς νὰ μοῦ τὸν φέρῃς ἐδῶ νὰ τὸν ἰδῶ.

Ἡ Ὀλυμπιὰς ὁμιλεῖ μὲ τὸν Νεκτεναβόν.

Ἐπῆγε γοῦν ἡ σκλάβα καὶ ἔφερε τὸν Νεκτεναβὸν εἰς
τὴν βασίλισσαν. Ἡ βασίλισσα τὸν ἠρώτησε λέγοντας· Εἶ-
σαι ἐσὺ ἐκεῖνος ὁ περίφημος εἰς ταῖς μαγείαις, ὅπου ἀκούω;
Τῆς ἀπεκρίθη ὁ Νεκτεναβός· Ναὶ ἐγὼ εἶμαι, κυρία μου, ἂν
ὁρίζῃς τίποτε. εἰπέ μου τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἄφησε ἐμένα νὰ
κάμω. Ἡ Ὀλυμπιὰς εὔγαλεν ὅλους ὅσοι καὶ ἂν ἦσαν ἐκεῖ,
καὶ ἐδιηγήθη τοῦ Νεκτεναβοῦ λέγουσα: Ὁ ἄνδρας μου βλέ-
πώντας πῶς δὲν κάνω παιδὶ, μοῦ εἶπεν ὅτι ἀνίσως καὶ δὲν
εὕρῃ κληρονόμον ἀπὸ λόγου μου, ὅταν γυρίσῃ ἀπὸ τὸ τα-
ξεῖδι του, πλέον δὲν θέλουν μὲ ἰδεῖ τὰ μάτιά του· διὰ τοῦτο
σὲ παρακαλῶ, ἀνίσως ἠξεύρῃς τίποτε νὰ μὲ διδάξῃς διὰ
νὰ κάμω παιδὶ, θέλεις τὸ εἰπεῖ μίαν ὥραν ἐμπροστήτερα,
διατὶ σήμερον διέβη ὁ βασιλεὺς ἔξω, καὶ ἀνίσως πιασθῇ
παιδίον εἰς ἐμὲ, κἂν νὰ μὴ μοῦ τὸ εἰπῇ νόθον. Ὁ Νεκτε-
ναβὸς τῆς εἶπεν· Ἔχε θάρρος, βασίλισσά μου, καὶ ἐγὼ θέλω
κάμει τὸν θεὸν τὸν Ἄμμωνα μὲ ταῖς μαγείαις μου νὰ ἔλθῃ
νὰ μείνῃ μετ' ἐσένα, διὰ νὰ κάμῃς παιδὶ ἀρσενικὸν, ὁποῦ νὰ
λυθῇ ἡ πίκρα σου. Βράδυ θέλεις ἰδεῖ εἰς τὸν ὕπνον σου αὐ-
τὸν τὸν θεὸν τὸν Ἄμμωνα νὰ ἔλθῃ εἰς ἐσένα, ὁ ὁποῖος θέλει
εἶναι ἡ ἀφορμὴ τοῦ παιδίου. Ὡσὰν τὸν ἰδῇς, τίποτε μὴ
φοβηθῇς, ἀλλὰ κάμε ἐκεῖνο ὁποῦ θέλει σοῦ εἰπεῖ. Ἰδοὺ ἐγὼ
πηγαίνω διὰ νὰ κάμω ταῖς τέχναις μου διὰ νὰ τὸν ἀναγ-
κάσω νὰ ἔλθῃ. Ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτί του, καὶ ἔκαμε ταῖς
μαγείαις του διὰ νὰ φανερωθῇ εἰς τὸν ὕπνον τῆς Ὀλυμπιά-
δος, ὡσὰν ὁ θεὸς ὁ Ἄμμων.

Ἡ Ὀλυμπιὰς βλέπει ὄνειρον.

Τὸ βράδυ εἰς τὸ ὄνειρόν της ἡ Ὀλυμπιὰς εἶδε, πῶς νὰ
ἦλθεν ὁ θεὸς ὁ Ἄμμων εἰς τὸ παλάτιόν της ὁ ὁποῖος τὴν

ἀγκαλίασε καὶ ἔλαβε μεγάλην θεραπείαν ἀπὸ αὐτόν. Τῆς
ἐφάνη πῶς τὴν ἐπλάκωσεν ἐπάνω εἰς ἕνα χρυσὸν κρεββάτι,
καὶ τῆς εἶπε· Σήμερον ἡ μήτρα σου θὰ λάβῃ παιδίον. Εὐ-
θὺς ἐξύπνησεν ἡ Ὀλυμπιὰς καὶ κράζει τὸν Νεκτεναβὸνκαὶ
τοῦ λέγει· Ἀπόψε εἶδα τὸν θεὸν ἐκεῖνον εἰς τὸν ὕπνονμου
καὶ ἐπιθυμῶ πολλὰ νὰ μείνω μὲ αὐτόν. Ὁ Νεκτεναβὸς τὴν
ἠρώτησε τί λογῆς τὸν εἶδε, καὶ ἐκείνη τοῦ εἶπεν· Ὡσὰν ἕνα
τράγον μεγαλοκέρατον καὶ κάμε τὴν τέχνην σου διὰ νὰ
μεταέλθῃ τὸ βράδυ. Ὁ Νεκτεναβὸς τῆς εἶπεν· Ἂν θέλῃς
νὰ λάβῃς τὸ ποθούμενόν σου, δὸς ἄδειαν νὰ μείνω εἰς τὸ
παλάτι σου, διὰ νὰ κάμω συντροφίαν τοῦ θεοῦ Ἄμμωνος.
Αὐτὴ τοῦ ἀπελογήθη καὶ τοῦ εἶπε· Σοῦ δίδω κάθε ἐλευθε-
ρίαν νὰ ἔχῃς, μόνον αὐτὸν τὸν θεὸν νὰ κάμῃς νὰ ἔλθῃ διὰ
νὰ τὸν ἔχω εἰς συντροφίαν μου. Ὁ Νεκτεναβὸς τῆς ἀπεκρί-
θη· Βράδυ θέλω σοῦ τὸν φέρει χωρὶς ἄλλο, καὶ μένε ἥσυχη.

Ὁ Νεκτεναβὸς ἀπατᾷ τὴν Ὀλυμπιάδα.

Ὡσὰν ἔλαβεν ὁ Νεκτεναβὸς ἀπὸ τὴν Ὀλυμπιάδα τὴν
ἄδεαν διὰ νὰ μείνῃ εἰς τὸ παλάτι της, ἐπῆγε καὶ ἐπῆρε
κέρατα μεγάλα καὶ ἕνα τομάρι τράγου. Ἔβαλε τὰ κέρατα
εἰς τὸ κεφάλι του, ἐνεδύθη τὸ δέρμα τοῦ τράγου, γινόμενος
ὡσὰν ἐκεῖνος ὁ θεὸς, καὶ ἐπῆγε τὸ βράδυ εἰς τὸ κρεββάτι
τῆς Ὀλυμπιάδος. Ἔμεινε μὲ αὐτὴν ὀλίγην ὥραν καὶ ἔπειτα
τῆς εἶπε· Βασίλισσα, τὸ παιδίον ὁπου γεννηθῇ, θέλει εἶναι
ἀρσενικὸν, θέλει ἔχει μεγάλαις χάραις ἐπάνω του, καὶ θέλει
ὁρίσει ὅλην τὴν οἰκουμένην. Τότε ἐκατέβη ἀπὸ τὸ κρεββά-
τι, καὶ ἐδιέβη εἰς τὴν κατοικίαν του. Τὸ ταχὺ ἐσηκώθη ἡ
Ὀλυμπιὰς, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν Νεκτεναβὸν, καὶ τοῦ εἶπεν·
Ἀπόψε μὲ τὸν θεὸν ἔλαβα μεγάλην ἀγαλλίασιν, καὶ σὲ πα-
ρακαλῶ κάμε τον νὰ ἔρχεται κάθε βράδυ εἰς ἐμένα. Ὁ Νε-
κτεναβὸς τῆς εἶπε· Δός μοι τελείαν τὴν ἄδειαν διὰ νὰ σοῦ
τὸν φέρνω κάθε βράδυ. Ἡ Ὀλυμπιὰς τοῦ εἶπε· Πάλιν θέ-
λεις νὰ σοῦ δώσω ἄδειαν; ἐγὼ σοῦ εἶπα νὰ μὴν ἔχῃς κα-
νένα ἐμπόδιον, καὶ κάμε ἐκεῖνο ὅπου ἠξεύρεις. Ὡσὰν ἐπῆρε
τέτοιαν ἐλευθερίαν ὁ Νεκτεναβὸς, ἦτο πάντα μὲ αὐτὴν, καὶ

ἔκαμεν ἐκεῖνο ὁποῦ ἐπιθυμοῦσεν, ἡμέραν καὶ νύκτα. Ἀπερνῶντας κάμποσος καιρὸς, ἐγγαστρώθη ἡ Ὀλυμπιὰς, καὶ ἄρχισε νὰ ἀγροικᾷ τὸ παιδίον εἰς τὴν κοιλίαν της. Κράζει τὸν Νεκτεναβὸν, καὶ ἀρχίζει νὰ κλαίῃ, λέγουσα· Πῶς νὰ κάμω, ἀνίσως καὶ ἔλθῃ ὁ ἄνδρας μου καὶ μὲ εὕρῃ ἐγγαστρωμένην, ὁποῦ φοβοῦμαι νὰ μὴ μὲ φονεύσῃ; Ὁ Νεκτεναβὸς τῆς εἶπεν· Ἄφησε εἰς ἐμένα τὴν κυβέρνησιν δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν,

Μάγια τοῦ Νεκτεναβοῦ κατὰ τοῦ Φιλίππου.

Ἐπῆγεν ὁ Νεκτεναβὸς, καὶ ἐπῆρεν ἕνα πουλίον λεγόμενον κουκουβάγια, καὶ ἔκαμε μὲ αὐτὸ ταῖς μαγείαις του, διὰ νὰ ἰδῇ ἐνύπνιον ὁ Φίλιππος τὴν ἐγγαστρίαν τῆς Ὀλυμπιάδος. Βλέπει λοιπὸν εἰς τὸ ὄνειρόν του τὸν Ἄμμωνα μὲ τὴν Ὀλυμπιάδα ἀντάμα, καὶ τῆς ἔλεγεν· Ὀγλήγωρα θέλεις κάμει παιδὶ ἀρσενικὸν τὸ ὁποῖον θέλει ὁρίσει ὅλην τὴν οἰκουμένην. Αὐτὰ βλέποντας ὁ Φίλιππος ἐτρόμαξε καὶ ἐξύπνισε κράζωντας εὐθὺς ἕνα μάγον ὁποῦ εἶχε πολλὰ προκομμένον, καὶ τοῦ ἐδιηγήθη τὸ ὄνειρον. Ὁ μάγος τοῦ ἀπεκρίθη· Αὐτὸ τὸ ὄνειρον ὁποῦ εἶδες, εἶναι ἀληθινὸν, καὶ αὐτὸν ὁποῦ εἶδες εἰς τὸ σπῆτί σου, ἔχε τον διὰ θεόν σου διατὶ οἱ θεοὶ ὠρέχθησαν τὴν εὐμορφίαν τῆς Ὀλυμπιάδος, καὶ ἠθέλησαν νὰ κάμουν παιδὶ μὲ αὐτήν. Ὡς ἤκουσεν ὁ Φίλιππος, ἠπατήθη εἰς αὐτὰ τὰ λόγια, καὶ εὐθὺς ἐμίσευσε καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτί του. Εὗρεν ἐκεῖ τὴν Ὀλυμπιάδα πολλὰ πικραμένην καὶ αὐτὸς τὴν ἐπαρηγοροῦσε λέγωντάς της: Ἂν οἱ θεοὶ ἠθέλησαν νὰ κάμουν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἡμεῖς τί ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν; Αὐτοὶ μᾶς ἐξουσιάζουν καὶ μᾶς κάμνουν ὅ,τι θέλουν, μὴν ἔχῃς πλέον κακὴν καρδίαν δι' αὐτό. Ὡς ἤκουσεν ἡ Ὀλυμπιὰς ἐκεῖνο, ὁποῦ τῆς εἶπεν ὁ Φίλιππος, ὅτι ἔσμιξε θεὸς μὲ αὐτὴν ὅλη ἀγαλλίασε, καὶ ἐχάρη. Ὅμως μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἠθέλησεν ὁ Φίλιππος νὰ τὴν ἐξετάσῃ πῶς ἐσυνέβη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις, διατὶ ἦτο εἰς ἀμφιβολίαν.

Μεταμόρφωσις τοῦ Νεκτεναβοῦ.

Μανθάνωντας τοῦτο ὁ Νεκτεναβὸς εὐθὺς μετεμορφώθη εἰς

ἕνα ζῶον φοβερὸν, καὶ ἦτο τὸ κεφάλι του ὡσὰν ἀετοῦ, τὰ πτερά του ὡσὰν τοῦ βασιλίσκου, οἱ πόδες του ὡσὰν τοῦ πάρδου. Οὕτως ἐφανερώθη εἰς τὴν μέσην ὁποῦ ἐκάθητο ὁ Φίλιππος μὲ ὅλους του τοὺς ἄρχοντας καὶ μὲ τὴν Ὀλυμπιάδα, καὶ ἐφώναξε μεγάλως, καὶ ἐπῆγε νὰ ἀγκαλιάσῃ τὴν Ὀλυμπιάδα, καὶ τὴν ἐφίλησε καὶ μεταμορφωθεὶς εἰς εἶδος γερακίου ἐπέταξεν. Ὁ Φίλιππος καὶ οἱ περιεστῶτες ἐτρόμαξαν ἀπὸ τὸν φόβον τους καὶ ἐρωτοῦσαν τί νὰ ἦτο ἐκεῖνο τὸ ζῶον. Ἡ δὲ Ὀλυμπιὰς ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν, αὐτὸς ἦτο ὁ θεὸς ὁ Ἄμμων. Ὡς ἤκουσεν ὁ Φίλιππος ἐχάρη κατὰ πολλὰ, ὅτι ἔμελλε νὰ κάμῃ παιδὶ μὲ τὴν χάριν τῶν θεῶν.

Γέννησις καὶ ἀνατροφὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ὁπόταν ἦλθε καιρὸς νὰ γεννήσῃ ἡ Ὀλυμπιὰς αὐτὸ τὸ θαυμαστὸν παιδίον, ἐκινδύνευσε πολύ. Ὡσὰν ἐγεννήθη τὸ παιδίον ἔγειναν παρευθὺς βρονταῖς μὲ ἄνεμον καὶ ἦλθε κοντά της μία ἀντάρα καὶ τὴν περιεκύκλωσαν εἰς τρόπον ὁποῦ ἐφοβήθησαν μικροὶ καὶ μεγάλοι. Ὁ Φίλιππος ἐχάρη κατὰ πολλὰ, καὶ ἔδωκεν ὁρισμὸν εἰς ὅλαις ταῖς χώραις του νὰ κάμουν ὅλοι μεγάλαις χαραῖς, διὰ τὴν γέννησιν τοῦ παιδίου του. Τὸ παιδίον ἀνετράφη, καὶ ἐσύντυχε, καὶ ὅταν ἦλθεν εἰς ἡλικίαν τεσσάρων χρόνων, ἔκραξεν ὁ Φίλιππος τὸν μέγαν Ἀριστοτέλην, τὸν διδάσκαλον, καὶ τοῦ παρέδωκε τὸν Ἀλέξανδρον, διὰ νὰ τὸν μάθῃ τὰ γράμματα. Ὁ Ἀλέξανδρος εἰς ὀλίγους χρόνους ἔμαθε γραμματικὴν, ῥητορικὴν, φιλοσοφίαν, καὶ ἐπρόκοπτε καλά· τὰ δὲ ἄλλα παιδία τοῦ σχολείου τὸν ἐφθονοῦσαν καὶ τὸν ἐζήλευαν. Μίαν ἡμέραν λέγει τῆς μητρός του ὁ Ἀλέξανδρος· Μητέρα μου, ποθῶ νὰ μάθω τὴν ἀστρονομίαν τῶν Αἰγυπτίων, παράδοσέ με εἰς τὸν Νεκτεναβὸν, ὅτι ἤκουσα ὅτι εἶναι πολλὰ ἄξιος εἰς τὰ ἀστρονομικὰ καὶ μαγικά. Ἡ Ὀλυμπιὰς ἔκραξε τὸν Νεκτεναβὸν καὶ τοῦ παρέδωκε τὸν Ἀλέξανδρον, διὰ νὰ τὸν μάθῃ ταῖς ἐπιστήμαις του. Ἐπῆρέ τον λοιπὸν ὁ Νεκτεναβὸς, καὶ τὸν ἐμάνθανε ταῖς ἐπιστήμαις του· ἀπὸ δὲ τὸ ταχὺ ἕως εἰς τὸ γεῦμα ἐπήγαινεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὸν Ἀριστο-

τέλην καὶ ἐσπούδαζε, καὶ ἀπὸ τὸ γεῦμα ἕως τὸ βράδυ πάλιν, ἐπήγαινεν εἰς τὸν πονηρὸν Νεκτεναβόν. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἐσύναξε τὰ παιδία ὁ Ἀριστοτέλης ὁποῦ εἶχεν εἰς τὸ σχολεῖόν του ὅλα συνομίλικα τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ τὰ ἔβαλεν εἰς δύο ταξεις· εἰς τὴν μίαν τάξιν ἔβαλε τὸν Ἀλέξανδρον προτοστάτορα· εἰς δὲ τὴν ἄλλην ἔβαλε τὸν Πτολεμαῖον. Τὰ ἀράδιασεν ὅλα κατὰ τάξιν, τοὺς ἔδωκεν ἀπὸ ἕνα ξύλον εἰς τὸ χέρι ὁλονῶν, καὶ τὰ ἐπρόσταξε νὰ πολεμήσουν τὸ ἕνα μέρος μὲ τὸ ἄλλο. Ἄρχισαν νὰ πολεμοῦν, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἐμπῆκεν εἰς τὴν μέσην τους, τὰ ἐκατατσάκισε, τὰ ἐνίκησεν ὅλα, καὶ τὰ ἔφερεν εἰς τὸ μέρος του. Ὡσὰν εἶδε τοῦτο ὁ Ἀριστοτέλης ἐθαύμασε καὶ εἶπεν· Ὁποῖος θέλει γένῃ ὁ Ἀλέξανδρος! Ἐπῆγε καὶ τὸν ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπεν· Ἀλέξανδρε, ἀνίσως καὶ γένῃς βασιλεὺς καὶ ὁρίσῃς τὸν κόσμον ὅλον τί καλὸν θέλεις μοῦ κάμῃ; Ὁ Ἀλέξανδρος ἀπεκρίθη καὶ τοῦ εἶπε· Διδάσκαλε, ἀνίσως γένῃ ὅπως λέγεις καὶ γίνω αὐτοκράτωρ τοῦ κόσμου ὅλου, ἐσένα θέλω σὲ κάμει μέγαν ἄνθρωπον, νὰ ἦσαι πάντα μετ' ἐμένα. Καὶ ὁ Ἀριστοτέλης τοῦ εἶπε· Χαῖρε λοιπὸν, Ἀλέξανδρε αὐτοκράτορ, ὅτι εἰς ἐσένα θέλει ἔλθει τὸ βασίλειον νὰ ἐξουσιάσῃς ὅλον τὸν κόσμον.

Θάνατος τοῦ Νεκτεναβοῦ.

Ἐπῆρεν ὁ Νεκτεναβὸς τὸν Ἀλέξανδρον μίαν ἡμέραν καὶ τὸν ἀνέβασεν εἰς ἕνα πύργον, διὰ νὰ τοῦ δείξῃ τοὺς πλανήτας τοῦ οὐρανοῦ. Ἐκεῖ τὸν ἠρώτησεν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ τοῦ εἶπεν: Ἐσὺ ὁποῦ ἠξεύρεις τόσα, ἠξεύρεις καὶ πότε θέλεις ἀποθάνει; Ὁ Νεκτεναβὸς ἀπεκρίθη· Ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ υἱοῦ μου θέλω λάβει θάνατον. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶπε· Πῶς εἶναι δυνατὸν ὁ υἱὸς νὰ φονεύσῃ τὸν πατέρα καὶ εὐθὺς τὸν ἔρριξε κάτω ἀπὸ τὸν πύργον, λέγωντάς του· Ἀλησμόνησες, διδάσκαλε, τὴν τέχνην σου, ἐπειδὴ δὲν ἤξευρες ὅτι θέλω σὲ φονεύσει ἐγώ. Ὁ δὲ Νεκτεναβὸς ἐφώναξε λέγοντας· Διὰ τί μὲ ἐγκρέμισες ὅπου εἶμαι ἐγὼ πατέρας σου, καὶ ἐσὺ εἶσαι υἱός μου; Ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ εἶπε· Πῶς εἶμαι ἐγὼ υἱός σου. ποῦ

ὁ πατέρας μου εἶναι ὁ Φίλιππος; Ὁ δὲ Νεκτεναβὸς τοῦ ἐδιηγήθη τὰ πάντα πῶς εἶναι ἀπὸ τὴν σποράν του καὶ ὄχι ἀπὸ τοῦ Φιλίππου, καὶ μετὰ τὴν διήγησιν ἐξεψύχησεν. Ὅταν εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος πῶς αὐτὸς ἦτον ὁ πατέρας του, ἐλυπήθη κατὰ πολλὰ ὅτι ἔγεινε πατροκτόνος, τὸν ἐπῆρεν εἰς τὸν ὦμόν του, τὸν ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτί του, καὶ τὸν ἔκλαυσεν ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Ἔκραξεν εὐθὺς τὴν μητέρα του καὶ τῆς εἶπεν: Ἀλήθεια εἶναι αὐτὸς ὁ πατέρας μου, ὁποῦ τὸν εἶχες εἰς τὸ κρεββάτι, καὶ σοῦ ἔλεγε πῶς ὁ θεὸς Ἄμμων ἔρχεται νὰ κοιμᾶται μετ' ἐσένα, καὶ σὲ ἐγέλασεν; Ἡ Ὀλυμπιὰς τοῦ ὡμολόγησε τὴν κάθε ὑπόθεσιν, πῶς ἠπατήθη ἀπὸ αὐτὸν, καὶ ἔκαμε τὴν μοιχείαν. Ὡσὰν ἐβεβαιώθη καλὰ ὁ Ἀλέξανδρος, οἰκονόμησε καὶ τὸν ἔθαψαν μὲ μεγάλην τιμὴν ὡς διδάσκαλόν του. Ὁ δὲ Φίλιππος ἀπὸ αὐτὰ καμμίαν εἴδησιν δὲν εἶχεν.

Περὶ τοῦ ἀλόγου Βουκεφάλου.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ἔφεραν τοῦ Φιλίππου εἴδησιν, ὅτι εἰς τὴν Λακωνίαν τῆς βασιλείας του ἐγεννήθη ἕνα ἄλογον πολλὰ θαυμαστὸν, μὲ ἕνα σημάδι εἰς τὸ δεξιόν του ποδάρι, ἔχοντας τὸ κεφάλι εἰς εἶδος βοϊδίου, μὲ κέρατα μεγάλα ἕως ἕνα πῆχυν. Παρευθὺς ὁ βασιλεὺς ὥρισε νὰ τοῦ τὸ φέρουν, καὶ ἐθαύμασεν εἰς τὴν εὐμορφίαν του, καὶ εἰς τὸ σημάδι ὁποῦ εἶχεν. Ἐπρόσταξε νὰ τὸ βάλουν εἰς ἕνα σταῦλον ξεχωριστὸν καὶ κἀνεὶς δὲν ἐτολμοῦσε νὰ τὸ καβαλλικεύσῃ ἢ νὰ τοῦ σιμώσῃ. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπήγαινε συχνὰ εἰς αὐτὸ καὶ τὸ ἐχάϊδευε· ἐκεῖνο δὲ τὸν ἐχαίρονταν, ἐχλιμιντροῦσε, καὶ τοῦ ἔγλυφε τὸ χέρι. Ὁ Φίλιππος εἶχε συνήθειαν, καὶ μίαν φορὰν τὴν ἑβδομάδα ἔδιδε θέλημα νὰ κάμουν ἱπποδρόμιον οἱ ἄρχοντές του μὲ τοὺς πρώτους καβαλαραίους του, καὶ τρέχοντας τὰ ἄλογα, αὐτὸς ἐκάθητο καὶ τοὺς ἐκύτταζεν. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπῆγεν εἰς τὸν σταῦλον κρυφὰ, ἐσέλλωσε τὸν Βουκέφαλον, τὸν ἐκαβαλλίκευσεν ὥσπερ νὰ ἦτο μαθημένος, καὶ εὐγῆκεν εἰς τὸ ἱπποδρόμιον. Ὅταν τὸν εἶδεν ὁ λαὸς, καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἔτρεχαν, τὸν ἐπροσκύνησαν

ὡσὰν υἱὸν τοῦ βασιλέως ὁποῦ ἦτον. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐζήτησε τὸν Πτολεμαῖον διὰ νὰ τρέξουν μαζῆ, καὶ οὕτως ἀφέθηκαν εἰς τὸ τρέξιμον. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπέρασε τὸν Πτολεμαῖον ἕως ἑνὸς τόξου βολί. Ἐχάρη ὁ Φίλιππος, θαυμάζοντας διὰ τὴν καβάλλαν του, καὶ διὰ τὸ τρέξιμον τὸ πολὺ ὁποῦ ἔκαμε, καὶ εἶπεν· οὐρανέ, ἥλιε, καὶ σελήνη, σήμερον νὰ ἠξεύρετε, ὅτι τὸ σπαθὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου μὲ τοὺς Μακεδόνας θέλουν συντρίψει τὰ σπαθία ὅλου τοῦ κόσμου. Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὥραν ὁ Φίλιππος ἐπρόσταξε νὰ συμμαζόνωνται παιδία συνομίληκα τοῦ Ἀλεξάνδρου διὰ νὰ κάνουν ἄσκησιν εἰς τὰ πολεμικὰ ὅπλα, καὶ μαθαίνουν τὴν τάξιν τοῦ πολέμου. Ἐσυνάζοντο λοιπὸν καθημερινῶς, ἐτόξευαν, ἐκτυποῦσαν κονταριαῖς, καὶ πάντα ὁ Ἀλέξανδρος ἐνικοῦσεν εἰς ὅλα.

Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες.

Ὡς εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος ὅτι ὅλα τὰ παιδία ἔμειναν νικημένα ἀπὸ λόγου του, ἐβουλήθη νὰ πηγαίνη εἰς τὸν Μωρέαν, εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ὅπου ἐσυνείθιζαν τότε νὰ κάνουν οἱ Ἕλληνες εἰς κάθε 4 χρόνους. Εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀγῶνας ἐπήγαιναν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς βασιλεῖς, ἡγεμόνες, ἄρχοντες καὶ κάθε λογῆς ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἔκαναν κάθε λογῆς παιγνίδια. Ἄλλοι ἐπάλευαν γυμνοί, ἄλλοι ἔτρεχαν πεζοί, ἄλλοι καβαλαραῖοι, ἄλλοι εἰς ἁμάξια, ἄλλοι ἔρριχναν τὸ λιθάρι, καὶ ἄλλοι ἔκαναν ἄλλα. Ὁποιος ἐνικοῦσεν ἐλάμβανε μεγάλαις τιμαῖς, καὶ τὸν ἐφήμιζαν παντοῦ. Ὁ Ἀλέξανδρος ἠθέλησε νὰ πηγαίνη ἐκεῖ, διὰ νὰ δοκιμάση, ἂν ὁμοίως ἡ τέχνη του τὸν βοηθῆ, καὶ ἔτζι ἔλαβε τὸ θέλημα ἀπὸ τὸν πατέρα του. Ὁ Φίλιππος ἐπρόσταξε νὰ ἀρματώσουν ἕνα κάτεργον ὅλον περιχρυσωμένον, καὶ οὕτως ἑτοίμασαν ὅλα τὰ χρειαζόμενα διὰ τὸ ταξεῖδι, καὶ ἔδωκε πολλότατα ἀργύρια διὰ ἔξοδα. Ἐμίσευσεν ὁ Ἀλέξανδρος ἀντάμα μὲ τὸν Πτολεμαῖον, καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν ἔφθασεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Γαστουνιοῦ, εἰς χώραν λεγομένην Πῖσαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνοντο οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες. Εἰς αὐτὴν ἦτο ἐκεῖνος ὁ θαυμαστὸς ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου

Διός. Πηγαινάμενος ἐκεῖ εὗρε τὸν υἱὸν τοῦ Δαρείου, Νικόλαον ὀνομαζόμενον, μὲ ἄλλα πολλὰ ἀρχοντόπουλα, ὁποῦ εἶχαν ὑπάγει ἐκεῖ διὰ τοὺς αὐτοὺς ἀγῶνας. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἐσυναπαντήθησαν ὁ Ἀλέξανδρος μὲ τὸν Νικόλαον. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐχαιρέτισε τὸν Νικόλαον, ὁ δὲ Νικόλαος ὡς ὑπερήφανος ὁποῦ ἦτο, δὲν ἐκαταδέχθη τὸν χαιρετισμόν του. Εὐθὺς ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ εἶπεν: Ὄντως υἱὸς εἶσαι τοῦ ὑπερηφάνου Δαρείου ὁποῦ ὀνομάζει τοῦ λόγου του θεόν, ὅμως τόσον ἐσὺ ὡσὰν καὶ αὐτός, ἀπὸ τὴν πολλήν σας ὑπερηφάνειαν, ὀγλίγωρα θέλετε πέσει κάτω· αὔριον μάλιστα σὲ ἔχω καλεσμένον εἰς τὸν ἀγῶνα διὰ νὰ τρέξωμεν καὶ νὰ ἰδῆς πῶς θέλεις πέσει ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνειάν σου. Ὁ Νικόλαος τοῦ ὑπεσχέθη ὅτι τὴν ἐρχομένην ἡμέραν νὰ εὕγουν εἰς τὸν ἀγῶνα.

Ὁ Ἀλέξανδρος νικᾷ τὸν Νικόλαον.

Τὴν ἐρχομένην ἡμέραν εὐγῆκαν καὶ οἱ δύο καβαλαραῖοι ὡσὰν δύο ἀετοὶ ἐπάνω εἰς τὰ ἄλογα, καὶ ἄρχισαν διὰ νὰ τρέχουν. Εἰς τὸ πρῶτον τρέξιμον μὲ ἐπιτηδειότητα ὁ Ἀλέξανδρος ἔκαμε καὶ ἐσκόνταψε τὸ ἄλογον τοῦ Νικολάου ὁ ὁποῖος ἔπεσε κάτω νεκρὸς διὰ νὰ τὸν ἐπλάκωσεν ἡ σέλα. Ὁ Ἀλέξανδρος βλέπων ὅτι ὁ Νικόλαος ἐσκοτώθη ἐχάρη κατὰ πολλὰ ὅτι ἐκέρδισε. Τότε ὁ λαὸς εὐθὺς ἐστεφάνωσε τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ ἐκηρύχθη παντοῦ τὸ ὄνομά του διὰ τὴν νίκην του· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος καὶ οἱ ἄνθρωποί του ἐμίσευσαν διὰ τὴν πατρίδα μὲ χαρὰν μεγάλην.

Ὁ Φίλιππος ἄφησε τὴν Ὀλυμπιάδα.

Φθάνοντας ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἔμαθε πῶς ὁ Φίλιππος ἄφησε τὴν Ὀλυμπιάδα, καὶ ὑπανδρεύθη μὲ ἄλλην, καὶ ἔκανεν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις τοὺς γάμους. Τοῦ ἐκακοφάνη κατὰ πολλά, καὶ πηγαίνοντας ἀνέβη εἰς τὸ παλάτι. Ὁ Φίλιππος τὸν ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς καὶ τὸν ἔβαλε κοντά του εἰς τὴν τράπεζαν. Ἦλθε καὶ ἡ Ὀλυμπιὰς εἰς τὸ μέσον τους, λέγοντας πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον: Υἱέ μου,

πῶς ὑποφέρεις νὰ βλέπῃς τὴν μητέρα σου ζωντανήν, καὶ ὁ πατέρας σου νὰ μὲ ἀφήσῃ διὰ να πάρῃ ἄλλην; Ὡς ἤκουσεν ἐτοῦτα ὁ Ἀλέξανδρος, ἄναψεν ἀπὸ τὸν θυμόν του, ἐσηκώθη εὐθυς, καὶ ἐπῆρεν ἕνα σκαμνίον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐφόνευσε τρεῖς ἄρχοντας, ἀπὸ ἐκείνους ὁποῦ εἶχαν κάμει αὐτὴν τὴν προξενίαν, οἱ δὲ λοιποὶ ἔφυγαν, καὶ ἐγλύτωσαν ἀπὸ τὸν θάνατον. Οὕτως ἐχάλασαν οἱ γάμοι, ὁ δὲ Φίλιππος ἀπὸ τὴν πίκραν του καὶ ἐντροπήν του ἔπεσεν εἰς ἀρρωστίαν.

Οἱ Κουμάνοι ἔρχονται εἰς Μακεδονίαν.

Ὡς ἤκουσαν οἱ Κουμάνοι ὅτι ἦτο ἄρρωστος ὁ Φίλιππος, ἐσηκώθησαν μὲ ἑκατὸν πεντήκοντα χιλιάδας στράτευμα, καὶ ἦλθαν εἰς τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας. Εὐθὺς ὁποῦ τὸ ἔμαθεν ὁ Φίλιππος, ἔπεσεν εἰς μεγάλην λύπην· ἔκραξε τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ τοῦ εἶπεν· Ἔπαρε, υἱέ μου, τὰ φουσάτα μας, καὶ σύρε κατεπάνω τῶν ἐχθρῶν μας. Παρευθὺς ὁ Ἀλέξανδρος ἐσύναξε τὰ φουσάτα του ὅπου ἦσαν εἰς τὴν Μακεδονίαν ἕως τριάκοντα χιλιάδας, καὶ ἐπῆγεν εἰς συναπάντησιν τῶν ἐχθρῶν. Μανθάνοντας ὅτι ἦσαν οἱ ἐχθροὶ ἐκεῖ σιμὰ τεντωμένοι, ἐπῆγε διὰ νυκτὸς ἔξαφνα καὶ τοὺς ἐπλάκωσε. Οἱ Κουμάνοι βλέποντες ἔξαφνα τὸ στράτευμα τῶν Μακεδόνων ὁπόθεν δὲν τὸ ἀπαντέχεναν, ἐτρόμαξαν καὶ ἐσέβησαν εἰς μεγάλους λογισμούς.

Νίκη Ἀλεξάνδρου κατὰ τῶν Κουμάνων.

Τὸ μεσονύκτιον ἔδωκαν οἱ Κουμάνοι εἰς φυγὴν μὲ ὅλον τὸ φουσάτον τους. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπῆγε κατόπιν τους κυνηγῶντάς τους. Ὅσον νὰ εὐγῇ ὁ ἥλιος ἔσμιξαν τὰ φουσάτα ἀντάμα καὶ ἔδωκαν τὸν πόλεμον. Ἐτσακίσθησαν οἱ Κουμάνοι ὡσὰν τὰ πρόβατα ὅταν τὰ διώκουν λύκοι πολλοί, ἐπειδὴ ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς ἐδίωκε τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας. Ἐσκοτώθησαν ἀπὸ τοὺς Κουμάνους σαράντα χιλιάδες λαός, καὶ ἀπὸ τοὺς Μακεδόνας δύο χιλιάδες. Ἐσκοτώθη καὶ ὁ βασιλέας τους Ἀμπλαμέσης. Ὁ Ἀλέξανδρος ὥρισε νὰ ἔλθουν οἱ μεγιστᾶνες καὶ οἱ στρατιῶταί του ὅλοι, καὶ

εἶπε πρὸς αὐτούς: Ἴδετε, σύντροφοί μου, καὶ ἠγαπημένοι φίλοι, πῶς μὲ τὴν δύναμιν καὶ εὐεργεσίαν τοῦ θεοῦ, ἐνικήσαμεν τοὺς Κουμάνους. Μετὰ ταῦτα ἐγύρισεν ὁ Ἀλέξανδρος νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν βασιλέα Φίλιππον, σέρνοντας ζωντανοὺς δέκα χιλιάδες. Τότε πάλιν εἶπε πρὸς τοὺς Κουμάνους: Βλέπετε, ἄρχοντες Κουμάνοι, πῶς σᾶς παρέδωκεν ὁ θεὸς εἰς τὰ χέρια τῶν Μακεδόνων, ἐπειδὴ τὰ σπαθιά σας ἐτσακίσθησαν, τὰ δὲ τῶν Μακεδόνων σπαθία ἀκονίσθησαν ἀπὸ ἐσᾶς, καὶ ἀπὸ τὸν βασιλέα σας τὸν Ἀμπλαμέσην· ἐσᾶς δὲ τοὺς ἄρχοντας καὶ αὐθεντάδες σᾶς ἐπιάσαμεν ζωντανούς. Ἐὰν θέλετε λοιπὸν νὰ ἔχετε τὴν ζωήν σας καὶ τὸν τόπον σας, νὰ τὸν σμίξετε μὲ τὴν Μακεδονίαν, νὰ ἦσθε ἐδικοί μου. Ὢ τῆς καλῆς ἐλεημοσύνης καὶ εὐσπλαγχνίας τοῦ Ἀλεξάνδρου, πῶς τοὺς ἐκυβέρνησε τοὺς Κουμανίτας καὶ τοὺς ἐλυπήθη!

Οἱ Κουμάνοι προσκυνοῦν τὸν Ἀλέξανδρον.

Οἱ Κουμάνοι ὡς ἤκουσαν τὸν λόγον τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπαν· βασιλεῦ Ἀλέξανδρε, ἐπειδὴ ὁ θεὸς σὲ ἐβοήθησε καὶ ἐσκότωσες τὸν βασιλέα μας τὸν Ἀμπλαμέσην, καὶ ἡμεῖς ἐδικοί σου εἴμεθα· πέμψε μας αὐθέντην νὰ ἔχωμεν ἀπὸ τοὺς ἄρχοντάς σου καὶ δόσε μας συμπάθειον.

Νέος αὐθέντης εἰς τοὺς Κουμάνους.

Ἐπιστώθη ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς λόγους καὶ τοὺς ὅρκους τῶν Κουμάνων, καὶ ἔκαμε βασιλέα τὸν ἐξάδελφόν του, ὁποῦ ἦτο πρῶτος κυνηγός. Ἐφιλοδώρησέ τους ὡς ἔπρεπε, καὶ ἀφῆκέν τους νὰ πηγαίνουν ὀπίσω, διὰ νὰ ἦναι δοῦλοι τοῦ Φιλίππου.

Ὁ Ἀνάξαρχος ἐπιθυμοῦσε τὴν Ὀλυμπιάδα.

Ἀνάξαρχος ὁ βασιλεὺς τῆς Πελαγωνίας ἀκούσας ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος λείπει μὲ τὰ φουσάτα εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἔκαμε μίαν πονηρίαν. Ποτὲ καιρὸν ἤρχετο εἰς τὴν Περσίαν ὁ Ἀνάξαρχος ἀπὸ τὸ ταξείδιον, καὶ διαβαίνοντας ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν, ἐφίλευσέ τον ὁ Φίλιππος καὶ μὲ δῶρα τὸν ἀπέ-

στειλεν. Ὁ Ἀνάξαρχος εἶδε τὴν Ὀλυμπιάδα, καὶ ἐτοξεύθη ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Δὲν ἤκουσεν ὁ ἄθλιος τοῦ Σολομῶντος τοὺς λόγους ὁποῦ λέγουν: Ἄνθρωπε, ἂς εἶσαι εὐχαριστημένος καὶ ἀναπαυμένος τὴν ἀγάπην τῆς γυναικός σου καθὼς σοῦ ἔτυχε, καὶ μὴ εἰς ξένην γελασθῇς ἵνα μὴ πάθῃς πλέον παρὰ ἐκεῖνα ὅπου πράξεις χάνοντας τὴν ζωήν σου ὁμοῦ μὲ τὸν πλοῦτόν σου. Λοιπὸν ὁ Ἀνάξαρχος ἐμάζωξε τὰ φουσάτα του χιλιάδες δώδεκα, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ κάστρον τοῦ Φιλίππου, καὶ τοῦ εἶπεν: Εἰς βοήθειάν σου ἦλθα, βασιλεῦ· ἀλλ' ὁ σκοπός του ἦτο νὰ εὕρῃ ἄδειαν νὰ πάρῃ τὴν Ὀλυμπιάδα

Ἐρχομὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς Μακεδονίαν.

Ἦλθον μαντατοφόροι, ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον, λέγοντες τοῦ Φιλίππου, πῶς ὁ Ἀλέξανδρος ἐσκότωσε τὸν βασιλέα τῶν Κουμάνων, ἐπῆρε τὸν τόπον του, καὶ ἔρχεται νικητὴς, καθὼς θέλει ἰδεῖ ἀτός του. Ἐξέβη ὁ Φίλιππος μὲ τὴν Ὀλυμπιάδα νὰ προϋπαντήσουν τὸν Ἀλέξανδρον. Εἶδεν ὁ Ἀνάξαρχος τὴν Ὀλυμπιάδα ἔξω ἀπὸ τὸ κάστρον, καὶ ἁρπάζοντάς την ἔφυγεν. Ὁ Φίλιππος εἶχεν ὀλίγον φουσάτον, μὲ τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν πιάσῃ, καὶ μάλιστα ἐλαβώθη ἀπὸ τὸν Ἀνάξαρχον.

Ὁ Ἀλέξανδρος σκοτώνει τὸν Ἀνάξαρχον.

Παρευθὺς ἔφθασε καὶ ὁ Ἀλέξανδρος. Ηὗρε τὸν Φίλιππον τὸν πατέρα του ἀποδαρμένον ἀπὸ τὸ ἄλογον μὲ μίαν σπαθιὰν εἰς τὸ κεφάλι. Προχωρῶντας ὀλίγον, ἐρωτᾷ διὰ τὴν μητέρα του. Ὡσὰν ἔμαθε τὴν πονηρίαν τοῦ Ἀναξάρχου, παρευθὺς ἐπῆρεν ὀκτακοσίους ἄνδρας διαλεκτοὺς, φθάνει τὸν Ἀνάξαρχον εἰς τὸν ποταμὸν τὸν λεγόμενον Μεστὸν καὶ τὸν πιάνει ζωντανόν. Φέρνοντάς τον σχεδὸν ἡμιθανῆ ἔμπροσθεν τοῦ Φιλίππου εἶπε· Σηκώσου, πάτησε τὸν ἐχθρόν σου. Τότε ἀνέστη ὁ Φίλιππος μὲ ὀλίγην ψυχὴν, καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ἀνάξαρχον· Δὲν ἐνθυμήθης, Ἀνάξαρχε, τὴν φιλίαν ὁποῦ σοῦ ἔκαμα, καὶ τὰ δωρήματα ὁποῦ σοῦ ἔδωκα ὅταν ἔρχοσουν ἀπὸ τὴν Περσίαν, ἀμὴ ἦλθες ἐδῶ μὲ πονηρίαν εἰς ἐμένα ὡς

δαίμων καὶ μοῦ ὑστέρησες τὴν ζωήν μου; Τὸ ποτήριον ὁποῦ ἐκέρασες, νὰ τὸ γευθῇς καὶ σύ. Τότε ἐπάτησέ τον εἰς τὸ κεφάλι, καὶ ἔσυρε τὴν μάχαιράν του καὶ ἔσφαξέ τον.

Εὐχὴ Φιλίππου πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον.

Εὐθὺς ὁποῦ ὁ Φίλιππος ἐσκότωσε τὸν Ἀνάξαρχον, γυρίζοντας πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, εἶπε μὲ μεγάλην φωνήν· Ἡ πίκρα μου ὅλη ἐγύρισεν εἰς χαρὰν, σύρε καὶ σὺ ψυχὴ μετὰ τοῦ ἀντιδίκου σου. Ἔπειτα εὐχήθη τὸν Ἀλέξανδρον λέγοντας· Ὕπαγε, υἱέ μου, τὰ κεφάλια τοῦ κόσμου ὅλα νὰ σὲ προσκυνήσουν, καὶ τὸ χέρι τὸ ἐδικόν σου νὰ ἦναι ἐπάνωθεν ὅλου τοῦ κόσμου.

Θάνατος τοῦ Φιλίππου.

Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Φίλιππος, παρευθὺς ἐξεψύχησεν. Οἱ ἄρχοντες τῆς Μακεδονίας ἐστάθησαν καὶ εἶπαν πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον· Πολλὰ τὰ ἔτη σου, βασιλεῦ Ἀλέξανδρε. Ἡ Ὀλυμπιὰς ἔστεκε κλαίουσα τὸν Φίλιππον βασιλικὰ καὶ τακτικά. Ἔβαλάν τον εἰς ὁλόχρυσον κρεββάτι, καὶ φέροντές τον εἰς τὸ κάστρον μὲ θρῆνον μέγαν. τὸν ἔθαψαν εἰς μεγαλοπρεπῆ τάφον.

Ὁ Ἀλέξανδρος ὀνομάζεται αὐτοκράτωρ.

Τότε ὁ Ἀλέξανδρος ὁ υἱὸς τοῦ Φιλίππου ἐπονομασθεὶς αὐτοκράτωρ, ὥρισε καὶ ἔγραψαν εἰδήσεις εἰς τὰ κάστρα νὰ συναχθοῦν ὅλοι εἰς τοὺς Φιλίππους· καὶ οὕτω Μακεδονῖται, Πελαγονῖται, Ἑλλαδῖται ἐσυνάχθησαν ὅλοι.

Λόγοι Ἀλεξάνδρου εἰς τοὺς ἄρχοντας.

Εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος· Ὦ σύντροφοι καὶ ἠγαπημένοι μου ἀδελφοὶ, μεγιστᾶνες, ἄρχοντες Μακεδόνες, καὶ ἅπαντες, ἐγὼ τὴν σήμερον βασιλεὺς καὶ αὐτοκράτωρ τῆς αὐθεντίας εἶμαι. Ὁ πατέρας μου ἔστεψέ με βασιλέα. Ἂν ὁρίζετε, ἂς ἀκούσωμεν τί καὶ πῶς θέλομεν νὰ κάμωμεν.

Λόγοι ἀρχόντων πρὸς τὸν 'Αλέξανδρον.

'Από τοὺς ἄρχοντας πρῶτος ἐσηκώθη ὁ τῶν ἄλλων φρονιμότερος ὀνόματι Φιλόνης, καὶ εἶπεν· 'Αλέξανδρε βασιλεῦ, οἱ νέοι ὅλοι πρέπει νὰ ἦναι εἰς τὸν βασιλέα κοντὰ, καὶ οἱ γέροντες ἀπὸ τὴν βουλὴν νὰ μὴ λείπουν.

'Απόκρισις 'Αλεξάνδρου εἰς τοὺς μεγιστᾶνας.

'Ο 'Αλέξανδρος εἶπεν· Οἱ γέροντες εἶναι πολλὰ τιμημένοι, ἀμὴ εἶναι ὀλιγοχρόνιοι. Εὐθὺς ἐσηκώθη καὶ ὁ πρωτοστάτορας Λευκούσης, καὶ ἀπεκρίθη· 'Αλέξανδρε βασιλεῦ, ὁ σοφὸς Σολομὼν εἶπεν, ὅτι τὸ βασίλειον μὲ πολλοὺς ἀνθρώπους καὶ στρατιὰν πρέπει νὰ ἦναι· ὁ δὲ βασιλεὺς πρέπει νὰ ἔχῃ συμβούλους καλοὺς καὶ ἀξίους, καὶ νὰ συμβουλεύῃ ὅλην του τὴν στρατιὰν νὰ ἔχουν ὁμόνοιαν.

Συμβουλὴ μεγιστάνων εἰς τὸν 'Αλέξανδρον.

'Ο μέγας 'Αντίοχος καὶ πρωτοστάτορας εἶπεν· Οἱ γέροντες πρέπει νὰ στέκουν εἰς τὴν πολιτείαν μὲ τὸν βασιλέα, καὶ νὰ μὴ λείπουν παντελῶς ἀπὸ κοντά του, οἱ δὲ νέοι νὰ στρατεύωνται ὅτι ἔχουν θάρρος εἰς τὴν νεότητά τους καὶ δύναμιν· ὅταν δὲ γηράσουν νὰ ἦναι ἀναπαυμένοι. Μετὰ ταῦτα ἀναστὰς ὁ 'Αντίγονος, εἶπε· Βασιλεῦ 'Αλέξανδρε, πρέπει ἡμεῖς τώρα νὰ κινήσωμεν κατ' ἐπάνω τῶν βασιλέων τῶν γειτόνων μας ἔξαφνα, νὰ πιάσωσι τὴν ἀνάγκη τους, νὰ λησμονήσουν τὴν ἐδικήν μας, νὰ μὴ κάμουν δόλον πρὸς ἡμᾶς. 'Εν τούταις ταῖς τέσσαρες βουλαῖς εἶπαν οἱ ἠγαπημένοι τοῦ 'Αλεξάνδρου. Τέλος πάντων ὁ θησαυροφύλακας ὁ Πτολεμαῖος εἶπεν· 'Εγὼ λέγω, βασιλεῦ, νὰ ἐξέλθωμεν μὲ τὰ φουσάτα μας μὲ ἅρματα λαμπρὰ, νὰ γράψωμεν εἰς τὰ σκουτάρια μας σημάδι ἐδικόν σου, νὰ ἠξεύρουν ὅλοι τίνος στρατιὰ καὶ τίνος βασιλέως εἶναι διὰ νὰ μὴ καυχηθοῦν οἱ γείτονές μας, ὅτι καὶ ἡμεῖς ἀπεθάναμεν ὁμοῦ μὲ τὸν Φίλιππον.

'Ο 'Αλέξανδρος δέχεται τὴν συμβουλήν.

Αὗται αἱ συμβουλαὶ ἄρεσαν τοῦ 'Αλεξάνδρου, καὶ ὥρισεν εἰς ὅλον του τὸ βασίλειον νὰ συναχθοῦν οἱ χαλκιάδες ὅλοι εἰς τοὺς Φιλίππους. 'Επρόσταξε νὰ δουλεύσουν σουσάνια, ἤγουν σιδηροπουκάμισα μὲ περικεφαλαίας, καὶ εἰς τὰ σκουτάριά τους νὰ γράψουν κεφαλὴν λέοντος, εἰς δὲ τὴν περικεφαλαίαν νὰ κάμουν βασιλίσκου τερατόπουλα, καὶ τῆς ἀσπίδος αἱ κορυφαὶ νὰ ἦναι σμιλταῖς. Ὥρισε τοὺς μαστόρους νὰ ἁρματώσουν τὴν ἡμέραν τετρακοσίους ἀνθρώπους χωρὶς τοὺς χρυσοπτερνιστεράτους, κάνοντας καὶ τῶν ἀλόγων ἁρμάτωσιν ἀπὸ τὸν κροκόδειλον, μὲ σουσάνια περιχρυσωμένα. Οὕτως ἐτοιμάζετο ὁ 'Αλέξανδρος νὰ κινήσῃ εἰς τὴν ἐκστρατείαν. 'Αλλ' ὁ Δαρεῖος βασιλεὺς τῆς Περσίας μανθάνοντας ὅτι ἀπέθανεν ὁ Φίλιππος, ἀπέστειλεν ἀποκρισάρην μὲ ἐπιστολὴν εἰς τὴν Μακεδονίαν.

'Επιστολὴ Δαρείου πρὸς τοὺς Μακεδόνας.

Δαρεῖος ὁ βασιλεὺς, ὁ ἴσος μὲ τοὺς θεοὺς τοὺς οὐρανίους, καὶ εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην βασιλεὺς, ὁποῦ λάμπει ὡσὰν ὁ ἥλιος, πρὸς τοὺς εὑρισκομένους εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ἔμαθα ὅτι ὁ βασιλεὺς Φίλιππος ἀπέθανε καὶ ἄφησε μικρὸν παιδίον εἰς τὸ βασίλειον, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι ἄξιος νὰ βασιλεύῃ μήτε διὰ τοὺς χρόνους. 'Επικράνθην κατὰ πολλὰ διὰ τὸν θάνατον τοῦ Φιλίππου, καὶ διὰ τὸ παιδίον ὅτι δὲν εἶναι ἄξιον νὰ κρατήσῃ τὸ βασίλειον τοῦ πατρός του. Διὰ τοῦτο ἐλεημονέθηκα, καὶ ἔστειλά σας αὐθέντην καλὸν καὶ φρόνιμον, τὸν ἠγαπημένον μου Κανταρκούσην, νὰ ὁρίζῃ τὸν τόπον σας καλὰ, διὰ νὰ τὸν προσκυνῆτε ἀντίτυπα ἐμένα. Ὅταν ἔλθῃ καιρὸς τοῦ ταξειδίου, νὰ ἔλθῆτε μὲ τὸ στράτευμα ὅλον, νὰ φέρετε λιζάτον, ἤγουν χαράτζι, στέλνοντάς μου ἀκόμη τὸ παιδίον τοῦ Φιλίππου ἐδῶ τὸ ὀγλιγωρότερον μὲ ὅλα τὰ σημάδια τὰ βασιλικὰ, ὅτι ἐδῶ εἶναι καὶ ἄλλων βασιλέων παιδία ὁποῦ μὲ δουλεύουν ἕως σαράντα. 'Εὰν ἰδῶ τὸ παιδίον ὅτι γίνεται φρόνιμον, ὀλίγον καιρὸν θέλω τὸ κρατήσει, καὶ πάλιν θέλω τὸ στείλει βασιλέα εἰς ἐσᾶς.

'Ο Κανταρκούσης φέρει τὴν ἐπιστολήν.

'Ο Κανταρκούσης ἦλθεν εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ ἔφερε

τὴν χρυσοβουλωμένην ἐπιστολήν. Οἱ ἄρχοντες ἐπῆγάν τον εἰς τὸν βοϊβόνδα τὸν Πτολεμαῖον, καὶ αὐτὸς τὸν ἐπῆγεν εἰς τὸ κάστρον εἰς τοὺς Φιλίππους πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον. Ὁ Ἀντίοχος ὁ πρωτοστάτορας ἔβαλεν εἰς τὸ κοντάρι τὴν περικεφαλαίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἐσυναπάντησαν τὸν Κανταρκούσην, εἶπέ του· Προσκύνησον τὸ κοντάρι τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου. Ἀπεκρίθη ὁ Κανταρκούσης, καὶ εἶπεν· Ἐὰν ἐγὼ προσκυνήσω τὸ κοντάρι τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐσεῖς ὑποκάτω εἰς τὸ χέρι τοῦ βασιλέως Δαρείου δὲν εἶσθε. Ὁ Ἀντίοχος εἶπεν· Ἐὰν ἐσὺ δὲν προσκυνήσης τὸ κοντάρι τοῦ Ἀλεξάνδρου, χάνεις τὴν ζωήν σου. Ὡς ἤκουσεν ὁ Κανταρκούσης τοὺς λόγους τούτους, ἐφοβήθη καὶ ἐπροσκύνησε τὸ κοντάρι τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἐπῆγάν τον εἰς τὸ παλάτι, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐκάθητο εἰς τὸν θρόνον τὸν βασιλικόν, ἐγκεκοσμημένος ἀπὸ χρυσάφι καὶ λιθάρια πολύτιμα. Προσκυνῶντας ὁ Κανταρκούσης τὸν Ἀλέξανδρον, ἔδωκε τὴν ἐπιστολήν, θαυμάζων τὴν εὐμορφίαν τοῦ προσώπου τοῦ Ἀλεξάνδρου. Εἶχεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὸ κεφάλι του στέμμα μέγα ἐγκεκοσμημένον μὲ ῥεβιθάτον μαργαριτάρι, καὶ μὲ τῆς μυρσίνης τὰ φύλλα πλεγμένον.

Ὁ Ἀλέξανδρος διαβάζει τὴν ἐπιστολήν.

Ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος τὰ λόγια ὅπου ἔγραφεν ὁ Δαρεῖος ἐθυμώθη πολλά, καὶ εἶπε πρὸς τὸν ἀποκρισάρην: Δὲν πρέπει τὸν Δαρεῖον τὸν βασιλέα βλέποντας μὲ τὸ κεφάλι, νὰ βουλεύεται μὲ τὰ ποδάρια· δὲν εἶναι ἡ Μακεδονία τοιαύτη ὡσὰν τοῦ φαίνεται τοῦ Δαρείου. Τὴν αὐτὴν ὥραν ὥρισεν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ἔγραψεν ἐπιστολὴν τοῦ Δαρείου εἰς ἀπόκρισιν.

Ἐπιστολὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου πρὸς τὸν Δαρεῖον.

Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων ὁ υἱὸς τοῦ Φιλίππου καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος τῶν βασιλέων, εἰς τὸν βασιλέα Δαρεῖον τῆς Περσίας. Τὴν ἐπιστολήν σου ἀνεγνώσαμεν καὶ εὐχαριστοῦμέν σε, ὅπου ἐλεημονήθης, στέλλοντάς μας αὐθέντην καλόν. Ὁρίζεις νὰ ἔλθοῦμεν νὰ σὲ δουλεύωμεν, ἀλλὰ νήπιον ὅπου θὰ θηλάζῃ τὸ γάλα τῆς μητρός του ἀνάξιον εἶναι τέτοιας τιμῆς. Καρτέρει με εἰς ὀλίγους χρόνους, νὰ ἔλθω εἰς τὴν βασιλείαν σου μὲ τοὺς πρωτοκαβαλλαραίους τῆς Μακεδονίας, καὶ θέλεις μὲ ἰδεῖ τὸ τί παιδίον εἶμαι.

Ὁ Δαρεῖος διαβάζει τὴν ἐπιστολήν.

Ἔστειλε τὸν Κανταρκούσην ὀπίσω μὲ τὴν ἐπιστολήν, καὶ ἐχάρισέ του ἅρματα Μακεδονικά, καὶ περικεφαλαίαν ὁποῦ ἔγραφε τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλεξάνδρου, λέγοντάς του· Ὅταν ἔλθω μὲ τὸ φουσάτον μου νὰ πολεμήσω, αὐτὰ τὰ ἅρματα νὰ τὰ βαστᾷς νὰ μὴ σὲ σκοτώσουν οἱ Μακεδονῖται. Ὁ ἀποκρισάρης ἐπῆγε καὶ ἔδωκε τὴν ἐπιστολὴν τῷ Δαρείῳ. Ὁ Δαρεῖος ὥρισε καὶ ἀνέγνωσάν την, καὶ ἐγέλασεν. Ὁ Κανταρκούσης εἶπε πρὸς τὸν Δαρεῖον· Δὲν πρέπει τέτοια ἐπιστολὴ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν σου καὶ νὰ γελᾷς, ἐπειδὴ ἐγὼ εἶδα, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ὀλίγων χρόνων εἶναι, ἀμὴ αἱ τάξεις του εἶναι πολλὰ εὔμορφαις. Πρέπει ὁ ἄνθρωπος ὁπόταν τῷ πονῇ δόντι νὰ τὸ εὐγάλῃ, διὰ νὰ μὴ κακοπαθήσῃ, ὁμοίως καὶ τὸ κυπαρίσι ὅταν ἦναι μικρὸν πρέπει νὰ ξεριζωθῇ· ἀλλ' ὅταν δυναμώσῃ, ἂς μὴ πειράζεται τινάς. Οὕτω καὶ σὺ προμήθευσον τώρα νὰ τὸν ἐξολοθρεύσῃς ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν, εἰ δὲ καὶ τὸν ἀφήσῃς νὰ δυναμωθῇ, πλέον μὴ πειραχθῇς.

Ὁ Δαρεῖος ἐμπαίζει τὸν Ἀλέξανδρον.

Δαρεῖος ὁ βασιλεύς, τοῦ Κανταρκούση τὰ λόγια δὲν ἐπίστευσεν, ἀλλ' ἀπέστειλε τὸν ἠγαπημένον του Κλητευούσην εἰς τὸν Ἀλέξανδρον νὰ τὸν ἰδῇ, διὰ νὰ ἐρευνήσῃ τί γνῶσιν ἔχει. Τοῦ ἔστειλε μίαν γουργοῦραν ξύλινην καὶ μίαν βέργαν νὰ τὴν κτυπᾷ νὰ γυρίζῃ, σεντούκια δύο εὔκαιρα, σιναπόσπορον δύο σακκία, καὶ τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν.

Ἐπιστολὴ Δαρείου πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον.

Δαρεῖος βασιλεὺς τῶν βασιλέων, καὶ τῆς Περσίας θεὸς

εἰς τὸ παιδίον μου τὸν Ἀλέξανδρον χαίρειν. Φαίνεται οὕτως
εἰς ἐμένα, ὅτι ἴσως σοῦ ἐκακοφάνη, Ἀλέξανδρε, εἰς τὴν πρώ-
την μου ἐπιστολὴν, πῶς σοῦ ἔγραφα νὰ μὲ δουλεύῃς, ἀλλὰ
τοῦτο διὰ γνῶσίν σου ἤθελεν εἶναι. Σοῦ στέλλω τώρα ἕνα
παιγνίδιον, καὶ μίαν βίτσαν νὰ τὸ κτυπᾷς καὶ νὰ παίζῃς
μὲ αὐτό. Λάβε ἀκόμη δύο σεντούκια εὔκαιρα, καὶ δύο σακ-
κία σιναπόσπορον· τὰ σεντούκια νὰ τὰ γεμίσῃς τριῶν χρο-
νῶν δόσιμον, καὶ τὸν σιναπόσπορον ἂν ἠμπορέσῃς νὰ τὸν
μετρήσῃς τόσον φουσάτον ἔχω. Στεῖλέ μου χαράτζιον καὶ
φουσάτον εἰς δούλευσίν μου, ὡσὰν τὸ ἔδιδεν ὁ πατέρας σου·
εἰδὲ μὴ, δεμένον σὲ θέλουν φέρει ἐμπρός μου, δίχως νὰ λά-
βῃς πλέον ἀπὸ ἐμένα συμπάθειον.

Ὁ Ἀλέξανδρος θυμόνει κατὰ τοῦ Δαρείου.

Ὁ Κλητευούσης ἔφερε τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ἀλέξαν-
δρον, καὶ ἐπροσκύνησέ τον· τοῦ ἐπαράδωσε καὶ τὸν σινα-
πόσπορον, καὶ τὴν ξύλινην γουργοῦραν. Ὁ Ἀλέξανδρος ὥρι-
σε καὶ ἀνέγνωσαν τὴν ἐπιστολὴν, καὶ ἀκούοντάς την ἔσεισε
τὸ κεφάλι του, καὶ εἶπεν· Ὁ παράφρων καὶ ὑπερήφανος Δα-
ρεῖος ὡσὰν θεὸς ὀνομάζεται, ἀμὴ ὡς ἄνθρωπος θέλει πέσει.
Αὐτὸς ἕως εἰς τὸν οὐρανὸν ὑψώνεται ἀμὴ ἕως τὸν Ἅδην
θέλει καταβιβασθῇ. Ἐσύντριψε τὰ σεντούκια, ἐμάσσησε τὸν
σιναπόσπορον, καὶ ὥρισε νὰ κάμουν ἀπόκρισιν τοῦ Δαρείου.

Ἐπιστολὴ Ἀλεξάνδρου πρὸς τὸν Δαρεῖον.

Ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς Ἀλέξανδρος εἰς τὸν Δαρεῖον
τὸν βασιλέα τῆς Περσίας χαίρειν. Πολλὴν τιμὴν καὶ αὔξη-
σιν ἔκαμες εἰς ἐμένα, στέλλοντάς μου γουργοῦραν νὰ παίζω
μετ' ἐκείνην. Πολλὰ ὑπερηφανεύεσαι, ἀμὴ ἕως τὸ ὕστερον
θέλεις πέσει κάτω. Καλὸν σημεῖον μοῦ ἔστειλες, ὡς φαίνε-
ται τὸ πρᾶγμα, διότι ὡσὰν γυρίζει ἡ γουργοῦρα ἔτζι θέλω
γυρίσει τὸν κόσμον, καὶ θέλω τὸν κυριεύσει, ἐρχόμενος καὶ
εἰς ἐσένα. Ὡσὰν ἐμάσσησα τὸν σιναπόσπορον, καὶ τὸν ἔπτυ-
σα, οὕτω τὰ φουσάτα σου θέλω τσακίσει μὲ τὸ θέλημα τοῦ
οὐρανοῦ, καὶ τοῦ Κυρίου Σαβαώθ. Τὰ σεντούκια ἐδέχθηκα

ὡς μέγα δῶρον, ὡσὰν τὰ κάστρα ὁποῦ θέλω πάρει. Σώνει σου ἡ Ἀνατολὴ μὲ τὸ Περσικὸν μέρος τὸ σκιαζάρικον νὰ ὁρίζῃς καὶ ἀπὸ τὴν Δύσιν νὰ ἀπέχῃς.

Ὁ Κλητευούσης γυρίζει εἰς τὸν Δαρεῖον.

Ἔδωκε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Κλητευούση καὶ ἔστειλέ τον ὀπίσω μὲ δῶρον νὰ ὑπάγῃ τοῦ Δαρείου πιπέρι ἕνα μόδι. Πρὶν φύγῃ ὁ Κλητευούσης, τοῦ εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος· Εἶδες ἔμπροσθέν σου πῶς ἐμάσσησα τὸν σιναπόσπορον καὶ ἔπτυσά τον; ἔτζι καὶ ἡ δύναμίς μου πρὸς τὴν δύναμίν σας ὡσὰν τὸ πιπέρι. Ἂς ἰδῇ ὁ Δαρεῖος πόσα σπυρία σιναπόσπορος τυχαίνει εἰς ἕνα κόκκον πιπέρεως· οὕτως εἶναι καὶ τὰ φουσάτα μου, καὶ ἂς μὲ καρτερῇ.

Ὁ Ἀλέξανδρος συνάζει τὰ φουσάτα του.

Ὁ Ἀλέξανδρος ὥρισεν εὐθὺς νὰ συναχθοῦν τὰ φουσάτα του εἰς τοὺς Φιλίππους. Ἐμαζώχθησαν ὅλα, καὶ εὕρηκε πεντακόσιαις χιλιάδες ἁρματωμένους. Ἄφησε ταῖς τριακόσιαις χιλιάδες νὰ φυλάττουν τὴν Μακεδονίαν, καὶ μὲ λόγου του ἐπῆρε διακόσιαις χιλιάδες, κινῶντας κατεπάνω τοῦ βασιλέως Θεσσαλονίκης Ἀρχιδονούση, ὅστις ὡς ἤκουσε πῶς ἔρχεται κατεπάνω του ὁ Ἀλέξανδρος ἐγνώρισεν ὅτι δὲν δύναται νὰ τὸν ἀντισταθῇ. Ἔστειλέ του λοιπὸν ἀποκρισάρην μὲ χρυσάφι πολὺ, ἄλογα διαλεκτὰ τοῦ σταύλου ἑκατὸν, ἀμάξι μὲ χρυσίον ἱστορισμένον, καὶ τὸν υἱόν του τὸν Πολυκαρτούσην.

Ἐπιστολὴ Ἀρχιδονούση πρὸς Ἀλέξανδρον.

Ἀρχιδονούσης ὁ βασιλεὺς τῆς Θεσσαλονίκης πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον τῆς Μακεδονίας τὸν βασιλέα τὸν ἐνδοξότατον καὶ φρονιμώτατον. Μὲ χαρὰν μεγάλην, δῶρα καὶ συναπάντησιν, καὶ μὲ πολὺ ροιζικὸν στέλνω τῆς βασιλείας σου τιμημένον λιζάτον. Διὰ περισσοτέραν τιμήν σου τὸν υἱόν μου στέλνω τὸν Πολυκαρτούση νὰ δουλεύσῃ τὴν βασιλείαν σου καὶ μὲ δῶρα πολύτιμα, καθὼς εὑρίσκονται εἰς τὸ βασίλειόν μας. Σοῦ ἐχάρισεν ὁ θεὸς νὰ γίνῃς αὐτοκράτωρ τοῦ κόσμου

όλου, διὰ τοῦτο σὲ προσκυνῶ μὲ ὅλον μου τὸ βασίλειον νὰ ἦμαι ὑποκάτω εἰς τὸν ὁρισμόν σου, καὶ ὅ,τι ὁρίζεις ἀπὸ φουσάτον καὶ λιζάτον νὰ στέλλω τῆς βασιλείας σου. Ἐὰν ἐστείλαμεν δῶρα ὀλίγα δέξου τα διὰ πολλά, καὶ ἐὰν ὁρίζῃς νὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν βασιλείαν σου θέλω ἔλθει μετὰ πάσης χαρᾶς

Ὁ Ἀλέξανδρος δέχεται τὰ δῶρα.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐδέχθη τὰ δῶρα, καὶ διαβάζοντας τὴν ἐπιστολήν, ἐχάρη χαρὰν μεγάλην, καὶ τὸν εὐχαρίστησε πολλά. Ἔπιασε τὸν Πολυκαρτούση, ἐφίλησέ τον ἐγκαρδιακά, καὶ εἶπέ τον· Διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ πατρός σου, νὰ ἦσαι ἀδελφός μου ἀγαπημένος. Μετὰ ταῦτα ὥρισε νὰ γράψουν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Θεσσαλονίκης.

Ἐπιστολὴ Ἀλεξάνδρου πρὸς τὸν Ἀρχιδονούσην.

Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας εἰς τὸν βασιλέα τῆς Θεσσαλονίκης Ἀρχιδονούσην. Χαιρετοῦμέν σε καὶ εὐχαριστοῦμέν σε εἰς τὴν ἐπιστολὴν ὁποῦ μᾶς ἔστειλες, ὄχι διὰ τὰ δῶρα ὁποῦ μᾶς ἔστειλες μὲ τὸν υἱόν σου, ἀμὴ διὰ τὰ γλυκά σου λόγια, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην μὲ τὴν ὁποίαν μᾶς προσεφέρθης. Τὸ κεφάλι ὁποῦ προσκυνᾶ, σπαθὶ ἀκονισμένο δὲν τὸ κόπτει. Ὁ υἱός σου ἂς ἦναι μετ' ἐμένα ὡσὰν ἀδελφός μου, ἐσὺ δὲ κάθου εἰς τὸ βασίλειόν σου καὶ εὔχου μας. Τὸν κάθε χρόνον νὰ μᾶς δίδῃς ὀγδοῆντα τάλαντα λιζάτον, καὶ δός μας τώρα εἰς βοήθειαν δώδεκα χιλιάδες φουσάτον.

Ὁ Ἀλέξανδρος διαβαίνει εἰς τὰς Ἀθήνας.

Εἶδεν ὁ Ἀρχιδονούσης τὴν ἐπιστολήν, καὶ ἐπροσκύνησέ την, καὶ παρευθὺς ἔστειλε ταῖς δώδεκα χιλιάδες τὸ φουσάτον εἰς βοήθειαν τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην καὶ ἐπῆγεν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἦτον αἱ Ἀθῆναι κάστρον μέγα μὲ κάθε πρᾶγμα στολισμένον, ὁποῦ δὲν εὑρίσκετο παρόμοιον εἰς τὸν κόσμον, καὶ εἶχε μέσα δώδεκα ῥήτορας, ὁποῦ τὸ ἐκυβερνοῦσαν, φρονιμοτέρους ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἕλληνας. Εὑρίσκοντο ἐκεῖ διδασκαλεῖα, καὶ πᾶσα φρόνησις τῶν Ἑλλήνων, καὶ μὲ δικαιοσύνην ἐκυβερνοῦσαν τοὺς Ἕλληνας.

Συμβούλιον τῶν Ἀθηναίων φιλοσόφων.

Ὡς ἤκουσαν οἱ φιλόσοφοι, ὅτι ἔρχεται ὁ Ἀλέξανδρος κατεπάνω τους, ἐποίησαν σύνταξιν, καὶ ἐβουλεύθησαν νὰ μὴ τὸν δεχθοῦν. Ὅμως ἀνέστη Σοφονίας ὁ φιλόσοφος τῶν φιλοσόφων, καὶ εἶπε· Δὲν μᾶς πρέπει νὰ πολεμήσωμεν μὲ τὸν Ἀλέξανδρον. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐσκότωσε τοὺς Κουμάνους, τοὺς Ἀλαμάνους καὶ τὸν Ἀνάξαρχον τὸν βασιλέα, καὶ ἐπῆρε τὸν τόπον του· ὁ Ἀρχιδονούσης ὁ βασιλεὺς τῆς Θεσσαλονίκης ἐπροσκύνησέ τον μὲ ἀγάπην καὶ ἄφησέ τον εἰρηνικὸν εἰς τὸ βασίλειόν του. Λοιπὸν λέγω νὰ κάμωμεν ἀγάπην νὰ μὴ χαλάσῃ τὸ κάστρον μας. Ἀπεκρίθη ὁ Ἀντισθένης ὁ φιλόσοφος καὶ εἶπεν· Ἀφότου ἐκτίσθησαν αἱ Ἀθῆναι, ἄλλος αὐθέντης δὲν τὴν ἐκυρίευσεν. Δαρεῖος ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας ἦλθε καὶ ἀπέκλεισέ την, καὶ ἐπολέμησέ την, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἠδυνήθη νὰ κάμῃ, μόνον εὔκαιρος διέβη καὶ ἐντροπιασμένος. Ἄλλος βασιλεὺς τῆς Περσίας ὁ Ξέρξης, ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας μὲ δύναμιν πολλήν, ὅμως οὔτε αὐτὸς τίποτε δὲν ἔκαμε, μόνον νικημένος διέβη ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους, ἐπειδὴ εἰς ἕνα ποτάμι τῆς Μακεδονίας ὀλίγον ἔλειψε ὅπου δὲν ἐπνίγη αὐτὸς καὶ τὰ φουσάτα του. Δὲν πρέπει λοιπὸν ἡμεῖς μὲ τέτοιαν δύναμιν, ὁποῦ ἔχομεν, να προσκυνήσωμεν τὸν υἱὸν τοῦ Φιλίππου. Διογένης ὁ φιλόσοφος εἶπεν· Ἐγὼ ἐδῶ καὶ τρεῖς χρόνους ἐπῆγα εἰς τὸ νησὶ τῆς Ὀλυμπιάδος· ἐκεῖ εἶδα τὸν Ἀλέξανδρον ὁποῦ ἦλθεν εἰς τὸ παιγνίδιον, ἔκρουε κονταριαῖς, καὶ ἐγύρευε τὸ ῥοιζικόν του, καὶ ἔρριξεν ἀτός του τοὺς πρωτοκαβαλλαραίους, εἰς τρόπον ὥστε εὐφήμησάν τον οἱ αὐθεντάδες, καὶ ἔβαλάν τον πρωτοκαβαλλάρην ἐπάνω εἰς ὅλους. Ἐκεῖ εὑρέθη εἰς τὸ παιγνίδιον καὶ ὁ Οὐράνιος ὁ φιλόσοφος τῆς Ὀλυμπιάδος, ὁ ὁποῖος

ὡς εἶδε τὸν 'Αλέξανδρον εἶπε πρὸς τοὺς ἄρχοντας· Μέγα σημάδι βλέπω εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Φιλίππου, ὁποῦ θέλει ὁρίσει τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ἐπροσκάλεσέ τον ὁ φιλόσοφος νὰ τὸν βάλη εἰς τὸ κάστρον νὰ τὸν προσκυνήσουν. Τοῦτο μοῦ φαίνεται, ὦ ἄνδρες 'Αθηναῖοι, νὰ σᾶς συμβουλεύσω μὲ τὸν 'Αλέξανδρον νὰ μὴ ἀντισταθῶμεν εἰς πόλεμον, ὅτι εἶναι πολλὰ δυνατὸς καὶ ἀνδρειωμένος. 'Αληθινὰ εἶναι νέος, ἀμὴ ἐπῆρεν ὄνομα μέγα εἰς τὸν κόσμον καὶ ἔχει φουσάτα πολλὰ ἀνδρειωμένα. Κάλλιον μοῦ φαίνεται λοιπὸν νὰ τὸν δεχθῶμεν μὲ τιμὴν καὶ μὲ δῶρα, ἐπειδὴ αὐτὸ θέλει μᾶς ἀφήσει συστήματα καλὰ νὰ ἔχωμεν εἰς τὸν τόπον μας, καὶ ἀπ' ἐδῶ θέλει σηκωθῆ νὰ ὑπάγη εἰς τὴν 'Ρώμην.

Οἱ 'Αθηναῖοι δὲν θέλουν τὸν 'Αλέξανδρον.

Οἱ λόγοι τοῦ φιλοσόφου Διογένους δὲν ἤρεσαν τῶν 'Αθηναίων, μόνον ὠνείδισάν τον καὶ τὸν ὕβρισαν ἄτιμα, λέγοντες· Εἰς κάθε ἄνθρωπον φρόνιμον καὶ μεγάλη λωλάδα εὑρίσκεται. 'Ο φιλόσοφος ἐλυπήθη πολλὰ πῶς τὸν ὕβρισαν εἰς τὸ μέσον τοῦ λαοῦ. Τὴν αὐτὴν ὥραν ἐξέβη ἀπὸ τὸ κάστρον, ἐπῆγεν εἰς τὸν 'Αλέξανδρον, τὸν ἐπροσκύνησε καὶ ἐφανέρωσέ του τὴν γνώμην τῶν 'Αθηναίων. 'Ο 'Αλέξανδρος εὐθὺς ὥρισε νὰ ἁρματωθῆ τὸ φουσάτο του δυνατά, καὶ ἐκίνησεν εἰς πόλεμον κατὰ τῶν 'Αθηναίων. 'Ετέντωσε κοντὰ εἰς τὰς 'Αθήνας, καὶ ὥρισεν ἕνα ἄρχοντα μέγαν καὶ εὐγενικὸν ἀπὸ τὴν 'Αλαμανίαν, ὀνόματι 'Αρφάδιον, νὰ ὑπάγη ἐκεῖ ἀποκρισάρης. Αὐτὸς γλῶσσαν ἑλληνικὴν δὲν ἤξευρε νὰ συντύχη, καὶ ηὗραν οἱ 'Αθηναῖοι ἄνθρωπον νὰ εἴπη τὴν ἀπόκρισιν. 'Ο 'Αρφάδιος λοιπὸν εἶπε πρὸς τοὺς 'Αθηναίους· 'Ορίζει ὁ βασιλεὺς 'Αλέξανδρος νὰ τοῦ δώσετε λιζάτον καὶ φουσάτον, καὶ νὰ τὸν προσκυνήσετε, διὰ νὰ ἔχετε ἀγάπην, εἰδὲ τὸν ὁρισμὸν τοῦ 'Αλεξάνδρου δὲν πιάσετε, τὸν τόπον σας ὅλον θέλει χαλάσει, τὸ φουσάτον σας ὅλον θέλει κατακοπῆ ἀπὸ τὸ σπαθὶ τῶν Μακεδόνων, καὶ θέλετε ἔχει σεῖς τὸ κρῖμα. 'Ως ἤκουσαν τοῦτο οἱ ἄρχοντες τῶν 'Αθηνῶν, ἀπεκρίθησαν γελῶντες, καὶ εἶπαν τόσον χονδροὺς λόγους πρὸς τὸν ἀποκρισάρην ὁποῦ αὐτὸς ἐντρέπετο νὰ τοὺς ἀκούη. Σύρε εἰς τὸν 'Αλέξανδρον, καὶ εἰπέ του ὅτι αἱ 'Αθῆναι δὲν τὸν προσκυνοῦν. Ἄς ἠξεύρη ὅτι ἄλλοι καλλίτεροι βασιλεῖς ἀπὸ αὐτὸν ἦλθαν εἰς τὰς 'Αθήνας, καὶ δὲν τοὺς ἐπροσκυνήσαμεν, ἐπειδὴ εἰς ὅλον τὸν κόσμον καλλίτεροι φιλόσοφοι καὶ πρωτοκαββαλαραῖοι δὲν εἶναι. Σώνει τον ἡ Μακεδονία νὰ βασιλεύη, καὶ ἂς εὐγῆ ἀπὸ τὸν τόπον μας ὡσὰν δὲν θέλει. Ἔκοψαν εὐθὺς τὸν δραγουμάνον ἔμπροσθεν τοῦ ἀποκρισάρη, διὰ νὰ μὴ ἔλθη ἄλλος μὲ μαντάτα, καὶ τὸν ἐξέβαλαν.

Θυμὸς 'Αλεξάνδρου κατὰ τῶν 'Αθηναίων.

Ἔφθασεν ὁ ἀποκρισάρης εἰς τὸν 'Αλέξανδρον καὶ εἶπέ του ὅλους τοὺς λόγους τῶν 'Αθηναίων. 'Ως ἤκουσέ τους ὁ 'Αλέξανδρος, ἐθυμώθη κατὰ πολλά, καὶ ὥρισε νὰ ἁρματωθῆ τὸ φουσάτον του, καὶ εὐγῆκεν εἰς πόλεμον. Εἰς τέσσαρα μέρη τοῦ κάστρου ἔδωκαν σφίξιν. Οἱ Κουμάνοι τῆς 'Αλαμανίας ἐτόξευσαν μὲ σαΐταις ὡσὰν νέφος μελισσῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖνοι ἀπὸ τὸ κάστρον δὲν ἐδύναντο νὰ ἰδοῦν ἔξω, ἐβαρέθησαν νὰ ἦναι κλεισμένοι, καὶ ἀνοίξαντες ταῖς πόρταις ἐξέβησαν εἰς πόλεμον.

Νίκη 'Αθηναίων κατὰ τοῦ 'Αλεξάνδρου.

Οἱ 'Αθηναῖοι ἐσκότωσαν ἀπὸ τοὺς Κουμάνους δέκα χιλιάδες, καὶ τρεῖς χιλιάδες ἀπὸ τοὺς Μακεδόνας, ἀπὸ δὲ τοὺς 'Αθηναίους ἐσκοτώθησαν μόνον δέκα. Ἔρριξαν στίαν ἀπὸ τὸ κάστρον, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ καύσουν τὸν 'Αλέξανδρον. Τοιαύτην ἀνδραγαθίαν ἔδειξαν οἱ 'Αθηναῖοι.

Λόγοι καὶ συμβούλιον 'Αλεξάνδρου.

Ὅταν ἔφθασεν ἡ νύκτα, ἐπῆγεν ὁ 'Αλέξανδρος εἰς τὸν τόπον ὁποῦ ἦτο κονεμένος, ἔβαλε τὸ φουσάτον του ὁλόγυρα, καὶ αὐτὸς εἰσέβη εἰς τὴν τένταν του. 'Εκεῖ ὥρισε νὰ πηγαίνουν οἱ μεγιστᾶνες, καὶ ἐσυμβουλεύθησαν τί νὰ κάμουν εἰς τοὺς 'Αθηναίους. Εἶπεν ὁ 'Αλέξανδρος· Ἄρχοντες εὐγενέστατοι καὶ ἀνδρειωμένοι, ἐκαταντήσαμεν νὰ πέσωμεν εἰς

τὸ κάστρον τῶν Ἀθηναίων ὑποκάτω, καὶ τὸν τόπον τους δὲν τὸν ἐπήραμεν, τώρα τὶ ὁρίζετε νὰ κάμωμεν; Ἀπεκρίθη ὁ φιλόσοφος, ὁποῦ ἔφυγεν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ὁ Διογένης, καὶ εἶπεν· Ἀλέξανδρε βασιλεῦ, ἤξευρε, ὅτι αἱ Ἀθῆναι δὲν πέρνονται εὔκολα ἐπειδὴ εἶναι μέσα λαὸς πολύς, ἕως δέκα χιλιάδες ἀνδρειωμένοι. Κάμε τίποτε τέχνην, μήπως τοὺς πλανέσῃς νὰ ἐξέβουν ἔξω εἰς πόλεμον, καὶ ἡμεῖς νὰ δώσωμεν εἰς φυγήν. Αὐτοὶ θέλουν μᾶς διώξει, ἀφοῦ δὲ ξεμακρύνομεν ἀπὸ τὸ κάστρον, τότε νὰ γυρίσωμεν ἐπάνω τους μὲ τὰ καλὰ ἄτια, καὶ οὕτω θέλομεν τοὺς σκοτώσει πέρνοντας καὶ τὸ κάστρον. Ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος τὴν τοιαύτην τέχνην, καθὼς οἱ Ἕλληνες ἔκαμαν εἰς τὴν Τρωάδα, ἐσηκώθη εὐθὺς μὲ ὅλα του τὰ φουσάτα, φεύγει, καὶ ἀφίνει ἐπιταυτοῦ εἰς τὸ στρατόπεδόν τους ἀγελάδια χίλια, καὶ πρόβατα χιλιάδες τέσσαρες, καὶ μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὴν τένταν του.

Ἐπιστολὴ Ἀλεξ. πρὸς τοὺς Ἀθηναίους.

Ἄρχοντες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὴν ἐξεύροντας τὴν δύναμιν τοῦ ἰδικοῦ σας θεοῦ, ἦλθα κατεπάνω σας μὲ τόσον στράτευμα ὡς νὰ ἴδετε ἐσεῖς· ἀλλ' ἐθυμώθη ὁ θεός σας ὁ Ἀπόλλων καὶ ἔδωκέ σας δύναμιν, ἐσκοτώθη τὸ φουσάτον μου ἀπὸ ἐσᾶς. Ἰδοὺ ὁποῦ ἐκβαίνω ἀπὸ τὸ κάστρον σας καὶ ἀπὸ τὸν τόπον σας. Τὰ γελαδοπρόβατα ὁποῦ ἄφησα, νὰ θυσιάσετε εἰς τὸν θεόν σας τὸν Ἀπόλλωνα, διὰ νὰ μὲ συμπαθήσῃ.

Οἱ Ἀθηναῖοι διαβάζουν τὴν ἐπιστολήν.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἐξέβηκαν ἀπὸ τὸ κάστρον, καὶ ἐπῆγαν ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον ἡ τένταις τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ηὗραν τὰ χίλια ἀγελάδια, τὰς τέσσαρας χιλιάδας πρόβατα, καὶ τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἀνέγνωσαν καὶ εἶπαν· Βέβαια ἀπὸ τὸν φόβον του ἔφυγεν ὁ υἱὸς τοῦ Φιλίππου.

Ὁ Ἀλέξανδρος συγχωρεῖ τοὺς Ἀθηναίους.

Ἐκαβαλίκευσεν ὁ Ἀλέξανδρος τὸν Βουκέφαλον, καὶ ἐπεριπάτει εἰς τὸ μέσον τοῦ κάστρου, παρακαλῶντας τὰ φου-

σάτα του νὰ μὴ κόπτουν τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ καταπραΰνῃ τὸν θυμόν τους. Αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία ἔστεκαν κλαίοντες καὶ ἐπαρακαλοῦσαν τὸν Ἀλέξανδρον νὰ τοὺς ἐλεήσῃ καὶ νὰ παύσῃ ἡ θραῦσις. Ὁ Ἀλέξανδρος μὴ δυνάμενος νὰ τοὺς σταματήσῃ ἀπὸ τὴν μανίαν τους, ὥρισε νὰ βάλουν στίαν εἰς τὸ κάστρον. Αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία ἀνέβαινον εἰς τοὺς πύργους, νὰ γλυτώσουν, ὅμως ἀπὸ τὴν φωτίαν ἐγκρεμίζονταν κάτω καὶ ἐσκοτώνονταν. Ἄλλοι ἔτρεχον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ νὰ γλυτώσουν, ἀμὴ καὶ ἐκεῖνος ἐκάη μὲ ὅλους τοὺς θεοὺς τῶν Ἑλλήνων. Τότε ὁ Ἀλέξανδρος ἐγέλασε καὶ εἶπεν· Ἐὰν ἦσαν οἱ θεοὶ τῶν Ἑλλήνων θεοὶ ἀληθινοί, ἤθελον διαφεντευθῆ ἀπὸ τὴν φωτίαν νὰ μὴ καοῦν. Ἐλυπήθη ὅμως τὸν λαόν, καὶ ἔλεγε· Σήμερον τῶν Μακεδόνων τὰ ἅρματα ἠκονίσθησαν ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ δὲν εἶναι τὸ πταίσιμον ἀπὸ ἐμένα ἀμὴ ἀπὸ αὐτοὺς διὰ τὴν ἀγνωσίαν τους.

Θρῆνος τῶν Ἀθηναίων.

Τότε ὁ Διογένης ὁ φιλόσοφος εἶπεν· Ὁ ἄνθρωπος ἐὰν δὲν πάθῃ, δὲν μανθάνει καλά· ἐπειδὴ λέγει ὁ λόγος, τσάκισε τὸ κεφάλι τοῦ ἐχθροῦ σου διὰ νὰ σὲ πείθεται, καὶ νὰ σὲ φοβᾶται. Ἐγὼ τὸ προεῖπα τῶν Ἀθηναίων, ἀλλ' αὐτοὶ τὸν λόγον μου δὲν ἠθέλησαν ποτὲ νὰ ἀκούσουν. Αἱ Ἀθῆναι καὶ αἱ Θῆβαι τώρα κλαίουν πικρῶς, καθὼς καὶ τὰ βασίλεια τῆς Δύσεως, Σικελίας, Λακεδαιμονίας ἔφριξαν καὶ ἔπεσαν εἰς φόβον μέγαν, καὶ εἰς μακρὸν λογισμόν.

Οἱ Ῥωμαῖοι προσκυνοῦν τὸν Ἀλέξανδρον.

Τότε ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος ἐδιέβη εἰς τὴν Ῥώμην. Ἔγραψε τὰ φουσάτα του, καὶ ηὗρε τετρακόσιαις χιλιάδες ἁρματωμένους. Πηγαίνοντας εἰς τὴν Ῥώμην, ἐσυναπάντησάν των οἱ αὐθεντάδες τῆς Λακεδαιμονίας καὶ τῆς Πούλιας, ὅλον τὸ Ῥιακόν, καὶ ἡ Γόλθη ὅλη, φέροντές του δῶρα πολύτιμα, φουσάτον, χαράτζιον χρόνων δώδεκα, καὶ στέμμα βασιλικὸν μὲ πολύτιμα λιθάρια. Ὅλοι οἱ βασιλεῖς τῆς Δύ-

σεως ἦλθαν καὶ ἐπροσκύνησάν των, καὶ δλονῶν ἔδωκε τάξες καλαῖς. Σιμόνοντας ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Ῥώμην, ἤκουσαν οἱ ἄρχοντες ὅτι ἔρχεται, καὶ ἐμαζώχθησαν νὰ κάμουν συμβουλὴν τί νὰ ἀποφασίσουν. Εἶχον μάθει τὸν χαλασμὸν τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἔπεσαν εἰς μεγάλην ἀπορίαν καὶ φόβον. Οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ ῥήτορες εἶπαν· Ἂς δεχθοῦμεν τὸν Ἀλέξανδρον μὲ εἰρήνην, καὶ θέλομεν κάμει ὅ,τι ἐπιθυμοῦμεν. Ἂς τὸν συναπαντήσωμεν λοιπὸν μὲ δῶρα, καὶ κατὰ τὸ πρέπον ὅτι ὄντας αὐτὸς ἕνας τόσον φρόνιμος βασιλεύς, μάλιστα θέλει μᾶς κάμει καλόν.

Δέησις Ῥωμάνων πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα.

Ἐσυνάχθησαν ὅλοι οἱ Ῥωμάνοι καὶ ἐδιέβησαν εἰς τὸν θεὸν τὸν Ἀπόλλωνα, νὰ τοὺς φανερώσῃ τί νὰ κάμουν. Ἐφάνη ὁ Ἀπόλλων εἰς τὸν ὕπνον τους, καὶ εἶπέ τους· Νὰ ἠξεύρετε, ὦ Ῥωμάνοι, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος εἶναι υἱός μου, διατὶ ἕνα καιρὸν ἐγὼ εἶχα διαβῆ εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ ἐκαρπογονήθη ὁ Ἀλέξανδρος. Διὰ τοῦτο νὰ τὸν προσκυνήσετε ἐντίμως καὶ μὲ δῶρα. Ἐσυνάχθησαν λοιπὸν οἱ ἄρχοντες διὰ νὰ συναπαντήσουν τὸν Ἀλέξανδρον μὲ πολλὰ εὔμορφον τρόπον.

Οἱ Ῥωμάνοι συναπαντοῦν τὸν Ἀλέξανδρον.

Εἶχαν αὐτοὶ τέσσαρες χιλιάδες ἀρχοντόπουλα εὔμορφα, καὶ κοράσια ὡραῖα δύο χιλιάδες. Τὰ ἀρχοντόπουλα μὲ χρυσᾶ στεφάνια εἰς τὰ κεφάλια των, ἐκαβαλίκευσαν εὔμορφα ἄλογα, καὶ τὰ κοράσια ὁμοίως εἰς ἄλογα σκεπασμένα μὲ χρυσᾶ παραπετάσματα. Ἦτον ἀκόμη σαράντα χιλιάδες ἄνδρες μὲ δάφνην εἰς τὰ χέριά τους, στολισμένοι μὲ χρυσάφιον. Ἱερεῖς καὶ ἄρχοντες χίλιοι, μὲ λαμπάδες ἀναμμέναις, ὁμοῦ μὲ τὸν ἱερέα τοῦ θεοῦ τῶν Ἑλλήνων, μὲ δύο χιλιάδες γέροντες ὅλοι μὲ φανάρια ἀναμμένα. Οὕτω ἐξέβησαν εἰς συναπάντησιν τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Δῶρα τῶν Ῥωμάνων πρὸς Ἀλέξανδρον.

Οἱ Ρωμάνοι ἐπῆγαν πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον φέροντές του

διὰ δῶρον τὸ μέγα ἐπανωφόριον τοῦ Σολομῶντος, ὁποῦ τὸ εἶχε πάρει ὁ βασιλεὺς ὁ Ναβουχοδονόσωρ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ· δώδεκα σταμόνια μὲ λιθαρόπουλα πολύτιμα, ὁποῦ τὰ εἶχεν ὁ Σολομὼν εἰς τὴν ἁγίαν Σιὼν εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων· τὸ στέμμα τοῦ Σολομῶντος μὲ λιθάρια πολύτιμα τρία, τὰ ὁποῖα ἔφεγγαν τὴν νύκτα ὡσὰν λαμπάδες, μὲ ὁλόγυρα δώδεκα λιθαρόπουλα, ὁποῦ ἦτον οἱ μῆνες γραμμένοι· τὸ στέμμα τῆς βασιλίσσης τῆς Σιβύλλας, τὸ ὁποῖον ἦτο δουλευμένον μὲ τόσην τέχνην, ὁποῦ οὔτε ὀφθαλμὸς τὸ εἶδεν· ἄλογον ἄσπρον σκεπασμένον μὲ κροκόδειλον, καὶ ἡ σέλλα του μὲ πολύτιμα λιθαρόπουλα· ἅρματα βασιλικὰ τοῦ Πριάμου, ὁποῦ τὰ εἶχαν πάρει ἀπὸ τὴν Τρωάδα· καντάρια ἐλεφάντινα ἐγκοσμημένα· τὸ κοντάρι τοῦ βασιλέως Ταρκιανοῦ τῆς Ῥώμης ὁποῦ ἦτο σκεπασμένον μὲ τῆς ἀσπίδος τὸ τομάρι.

Ὁ Ἀλέξανδρος πλησιάζει εἰς τὴν Ῥώμην.

Τότε ὁ Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς ἔβαλε τὰ φουσατα του εἰς καλὴν καὶ εὔμορφον τάξιν. Ἤρχοντο αὐτὰ ἁρματωμένα, κοντὰ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. Αὐτὸς ἐκαβαλλίκευσε τὸν Βουκέφαλον, καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν κεφαλήν του τὸ στέμμα τῆς βασιλίσσης τῆς Αἰγύπτου Κλεοπάτρας, ὁποῦ εἶχε δώδεκα λιθαρόπουλα πολύτιμα. Ὅταν ἐζύγωσαν εἰς τὴν Ρώμην, ἦλθαν εἰς συναπάντησίν του οἱ ἄρχοντες· ὅθεν ὥρισε νὰ σύρουν τὰ ἄλογα ὅλα ἔμπροσθέν του λαλοῦντες ἀπὸ ταῖς δύο μερίκις ταῖς τρουμπέταις, μὲ κάθε λογῆς ὄργανον. Ἐμοίρασε τὰ φουσάτα του εἰς δώδεκα μέρη, ἔρχεται κάθε μέρος εἰς τὴν τάξιν του.

Οἱ Ῥωμάνοι προσκυνοῦν τὸν Ἀλέξανδρον.

Ἐζύγωσαν οἱ πρωτοκαβαλλαραῖοι τῆς Ῥώμης καὶ ἐπροσκύνησαν τον Ἀλέξανδρον, ὅλοι μὲ μίαν φωνὴν λέγοντες· Πολλὰ τὰ ἔτη τοῦ Ἀλεξάνδρου υἱοῦ τοῦ Φιλίππου καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος τῆς βασιλίσσης. Ἦλθαν καὶ τὰ κοράσια, καὶ ἐπροσκύνησάν τον, καὶ ἐδιάβησαν παράμερα, ὡς ἔκαμαν καὶ τὰ ἀρχοντόπουλα, οἱ γέροντες, καὶ οἱ στρατιῶται ὅλοι

Ὕστερα ἦλθον οἱ ἱερεῖς μετὰ λαμπάδων καὶ θυμιατῶν, ἐθυμίασαν τὸν Ἀλέξανδοον, καὶ εἶπαν· Πολλὰ τὰ ἔτr τοῖ βασιλέως Ἀλεξάνδρου.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐμβαίνει εἰς τὴν Ῥώμην.

Εἰσέβη ὁ Ἀλέξανδρος ὁμοῦ μὲ αὐτους εἰς τὸ κάστρον τῆς Ῥώμης, πηγαίνοντας εὐθὺς εἰς τὸν ναὸν τοῦ μεγάλου θεοῦ Ἀπόλλωνος. Ἐπροσκύνησεν ὁ Ἀλέξανδρος τὸν θεὸν, καὶ τοῦ ἐπρόσφερεν ὁ ἱερεὺς τῶν Ἑλλήνων σμύρναν, λίβανον, καὶ ἄλλα βασιλικὰ δωρήματα. Εὔγαλεν ὕστερον ἕνα βιβλίον, καὶ ἔδωκέν το εἰς τὰ χέρια τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ ὁποῖον ἔγραφεν εἰς τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Χρησμὸς τῆς βίβλου τῶν Ἑλλήνων.

Ἐν ἔτει πενταχισχιλιοστῷ θέλει ἐξέβη τράγος μονόκερως, καὶ θέλει διώξει τοὺς πάρδους τῆς Δύσεως ὅλης, ὁποῦ μάχονται εἷς μὲ τὸν ἄλλον. Πρὸς τὸν Νότον, θέλει ὑπάγει, καὶ εἰς τὴν Ἀνατολὴν θέλει εὕρει τὸν κριὸν τὸν θαυμαστὸν ὁποῦ ἔχει τὰ κέρατα ἐξαπλωμένα (τὸ ἕνα κέρατον φθάνει ἕως τὸν Νότον, τὸ δὲ ἄλλο ἕως τὸν Βορέαν). Θέλει κτυπήσει ὁ μονόκερως τράγος τὸν κριὸν τὸν θαυμαστὸν εἰς τὴν καρδίαν νὰ τὸν σφάξῃ. Ἀπὸ τοῦτο θέλουν τρομάξει ὅλοι τῆς Ἀνατολῆς οἱ βασιλεῖς, καὶ θέλουν τσακισθῆ τὰ σπαθία τῆς Περσίας ὅλης. Αὐτὸς θέλει ἔλθει εἰς τὴν μεγάλην Ῥώμην, καὶ θέλει ὀνομασθῆ ἀπὸ ὅλους ἄξιος βασιλεὺς τῆς οἰκουμένης.

Ἐξήγησις τοῦ χρησμοῦ τῆς βίβλου.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔδωκε τὸ βιβλίον τῶν φιλοσόφων οἱ ὁποῖοι ἀνέγνωσαν τὴν ἐπιγραφὴν καὶ εἶπαν· Ἀλέξανδρε βασιλεῦ, εἴδαμεν εἰς τὴν ὅρασιν τοῦ προφήτου Δανιὴλ, ὅτι τὰ βασίλεια τῆς Δύσεως τὰ ὀνομάζει πάρδους, τὰ τοῦ Νότου ὀνομάζει λέοντας, τὰ τῆς Ἀνατολῆς δίκερων κριὸν, ἤγουν τῶν Μήδων καὶ τῶν Φοινικίων· ὁ δὲ τράγος ὁ μονόκερως εἶναι τὸ βασίλειον τῶν Μακεδόνων. Μᾶς φαίνεται, ὅτι τὰ σπαθία τὰ ἀκονισμένα, ὁποῦ λέγει νὰ ἔλθουν εἰς τὴν Ῥώμην

νὰ ἦσ~. βέβαια ἐσὺ, βασιλεῦ Ἀλέξανδρε, μὲ τὸ στράτευμά σου καὶ μὲ τὰ ἅρματά σου.

Χαρὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου διὰ τὸν χρησμόν.

Ὡς ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους ὁ Ἀλέξανδρος ἐχάρη χαρὰν μεγάλην, καὶ εἶπεν· Ὡς θέλει ὁ θεὸς οὕτω θέλει γένει. Ἐχάρησαν ὁμοίως τὰ φουσάτα τῆς Μακεδονίας ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄρχοντας τῆς Ῥώμης, καὶ ἦλθαν τὰ βασίλεια ὅλης τῆς Δύσεως καὶ ἐπροσκύνησάν τον. Δῶρα πολλὰ τοῦ ἔφεραν καὶ ἐπαρακάλεσάν τον νὰ τοὺς ἀφήσῃ καλοὺς νόμους καὶ τὸν τόπον τους. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐλυπήθη τους, καὶ ἄφησέ τους καλαῖς τάξαις ὡσὰν ἤθελαν. Ἔδωκάν του δώδεκα χρόνων χαράτζιον καὶ φουσάτον, ἐπροσκύνησάν τον καὶ ἐδιέβησάν. Ἐκεῖνος δὲ ἄφησεν αὐθέντην εἰς τὴν Ῥώμην κἄποιον φίλου του Ταλαμεδόν.

Θαλασσοπορεία Ἀλεξάνδρου.

Ὥρισεν ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς αὐθεντάδες τῆς Ἰγγλιτέρας νὰ τοῦ κάμουν κάτεργα χονδρὰ ἕως δώδεκα χιλιάδες. Τὸ κάθε κάτεργον νὰ πέρνῃ χιλίους ἀνθρώπους ἁρματωμένους μὲ τὴν τροφήν τους. Ἐπρόσταξε τὸ φουσάτον τὸ καβαλλάρικον νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ τὴν στερεὰν εἰς τὴν Μπαρμπαρίαν, καὶ ἔβαλε τὸν Φιλόνην καὶ τὸν Πτολεμαῖον αὐθέντας ἐπάνω τοῦ φουσάτου. Ἐσυμφώνησαν νὰ ἀνταμωθοῦν εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ εἶπέ τους· Ὁπόθεν εὑρῆτε κάστρον, ἐπάρετέ του φουσάτον καὶ χαράτζιον. Ὁ Ἀλέξανδρος ἀτός του εἰσέβη εἰς τὴν Κόνιν, καὶ ἔρριξαν τὰ κάτεργα ὅλα εἰς τὴν θάλασσαν. Ἄρχισεν ἄνεμος ἐπιτήδειος, καὶ ἐδιέβαιναν πρὸς τὴν Ἀνατολήν. Ἔβαλε τὸν Ἀντίοχον αὐθέντην εἰς τρεῖς χιλιάδας κάτεργα, εἰς ἄλλαις τρεῖς τὸν Σελεύκιον, εἰς ἄλλαις τρεῖς τὸν Βυζάντιον, καὶ εἰς ἄλλαις τρεῖς εἰσέβη ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ἐμοίρασέ τα εἰς τέσσαρα μέρη νὰ ὑπάγουν.

Ὁ Ἀλέξανδρος φθάνει εἰς Αἴγυπτον.

Ἔπλευσαν τριάντα ἡμέραις καὶ τριάντα νύκτες, καὶ ἐ-

φθασεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Αἴγυπτον μὲ τὰ ἐδικά του κάτεργα, ἐκεῖ ὁποῦ τρέχει ὁ Χρυσορρόας ποταμός. Ὥρισε καὶ ἔκτισαν ἐκεῖ κάστρον ἐπονομάζοντάς το Ἀλεξάνδρειαν. Ὁ Σελεύκιος ὁ βοϊβόντας ἦλθε μὲ τὰ κάτεργα εἰς τὴν Κιλικίαν, ἔκτισε καὶ αὐτὸς κάστρον καὶ ἐπωνόμασέ το Σελεύκειαν. Ὁ Ἀντίοχος ὁ ὑψηλότατος καὶ μέγας βοϊβόντας, ἦλθεν εἰς τὸ κάστρον τῆς Μαύρης Θαλάσσης τῆς Θρᾴκης, καὶ ἐπωνόμασέ το Ἀντιόχειαν, Βυζάντιος δὲ ὁ μέγας Καπετάνιος ἦλθεν εἰς τὸ στένωμα τῆς θαλάσσης κάτωθεν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ Σκουταριοῦ, καὶ κτίσας ἐκεῖ ἕνα πολλὰ εὔμορφον κάστρον ἐπωνόμασέ το εἰς τὸ ὄνομά του Βυζάντιον.

Οἱ μεγάλοι ἀπαντοῦν τὸν Ἀλέξανδρον.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἦτο εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, πολλὰ πικραμένος διὰ τοὺς βοϊβοντάδες του καὶ διὰ τὴν ἀρμάδαν του, ἔχοντας μεγάλον λογισμὸν διὰ τὴν ἀργότητά τους, καὶ μὴν ἠμπορῶντας νὰ καταλάβῃ διὰ ποίαν αἰτίαν ἔλειπαν τόσον καιρόν. Μίαν τῶν ἡμερῶν, ὥραν μεσημερίου, φθάνει μὲ ὅλην του τὴν ἀρμάδα ὁ Ἀντίοχος, καὶ λέγει τοῦ Ἀλεξάνδρου, πῶς ἔκτισε κάστρον εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. Ἦλθε μετέπειτα ὁ Σελεύκιος, καὶ ὡμολόγησε, πῶς ἔκτισε τὴν Σελεύκειαν. Τὴν τρίτην ἡμέραν ὅμως ἔφθασεν ὁ μέγας Καπετάνιος ὁ Βύζας, ὁμολογῶντας καὶ αὐτὸς ὅτι ἔκτισε κάστρον τὸ Βυζάντιον εἰς ἕνα πολλὰ εὔμορφον τόπον. Ἐσυνάχθησαν ὅλοι ὁμοῦ, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ὡς τοὺς εἶδεν ἔλαβε μεγάλην χαράν. Ἐκεῖ ὁποῦ ἀνταμώθησαν ὅλοι ἔκτισαν ἄλλο κάστρον, καὶ ἐπωνόμασάν το Μία Καρδία, καὶ ἐκάθησαν μῆνας ἕξ, καρτερῶντας αὐτοῦ ἕως νὰ ἔλθῃ τὸ καβαλάρικον φουσάτον.

Μαντατοφόροι εἰς τὸν Ἀλέξανδρον.

Ἔφθασαν μαντατοφόροι εἰς τὸν Ἀλέξανδρον καὶ εἶπαν· Ἕως τὸ βράδυ ἔρχεται ὁ Πτολεμαῖος καὶ ὁ Φιλόνης. Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν αὐτοὶ κατευωδώθησαν, καὶ ἐφίλησαν τὸ χέρι τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἄρχισαν νὰ λέγουν τὰ πάθη καὶ τοὺς πολέμους ὁποῦ ἔκαμαν εἰς τῆς Μπαρμπαρίας τὰ μέρη, καὶ εἰς

τὰ βασίλεια τῆς Αἰθιοπίας, πῶς ἐνίκησαν τοὺς βαρβάρους, καὶ ἄφησάν τους δεμένους. Εὐθὺς ὁποῦ τοὺς εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος ἔδωκέ τους ὅρκον φοβερόν· αὐτοὶ δὲ ὤμοσάν του νὰ ἦναι ὅλοι ἐδικοί του, καὶ ὅταν τοὺς γυρεύσῃ νὰ φθάσουν ὅλοι μὲ τὰ φουσάτα τους, καὶ ἀπέλυσέ τους. Ἔδωκέ τους δῶρα πολλά, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν τόπον τους, καὶ ὥρισε νὰ τοῦ στείλουν χαράτζιον.

Ὁ Ἀλέξανδρος πηγαίνει εἰς διάφορα μέρη.

Ὁ Ἀλέξανδρος μὲ τὰ φουσάτα του ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἐκεῖ ἔκτισε κάστρον καὶ ἐπωνόμασέ το Τρίπολιν. Ἀπ' αὐτοῦ ὑπῆγεν εἰς τῆς Φρυγίας τὸ μέρος, εἰς τῆς Τρωάδος τὸ σύνορον, καὶ εἰς τὴν Τρωάδα ἐμπῆκεν ἀπὸ τὸ μέρος ὁποῦ τὸ εἶχαν ῥίξει οἱ Ἕλληνες, ὅταν τὸ ἐπολεμοῦσαν χρόνους δέκα, καὶ τὸ ἀφάνισαν διὰ μιᾶς γυναικὸς ἔρωτα, ὀνόματι Ἑλένης, ἑνὸς βασιλέως γυναῖκα ἀπὸ τὸν Μωρέαν, τὸ ὄνομά του Μενέλαος. Ὁ βασιλεὺς Πρίαμος ἦτον ὁποῦ ἐβασίλευε τὴν Φρυγίαν μὲ τὴν Τρωάδα. Εἶχεν υἱὸν τὸν Ἀλέξανδρον τὸν Πάριν, ὁ ὁποῖος ἐπῆγεν εἰς τὴν Λακεδαιμονίαν νὰ προσκυνήσῃ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν φοβερὸν θεόν, καὶ βλέποντας τὴν ὡραιότητα τῆς Ἑλένης τὴν ἥρπασεν εὐθύς, καὶ ἤφερέ την εἰς τὴν Τρωάδα. Ὁ πατέρας του ὁ Πρίαμος διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης ἐλυπήθη· ἐκακοφάνη ὁμοίως καὶ τῶν λοιπῶν Τρωαδιτῶν καὶ δὲν τὸ ἐδέχθηκαν εὐχαριστημένα. Ὡς ἤκουσεν ὁ Μενέλαος τὴν ἁρπαγὴν τῆς γυναικός του Ἑλένης ἐθυμώθη καὶ ἐμάζωξε τοὺς βασιλεῖς ὅλους τῶν Ἑλλήνων εἰς βοήθειάν του, οἱ ὁποῖοι ἦλθαν εἰς τὴν Τρωάδα, ἐκυρίευσάν την καὶ ἐχάλασάν την. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ὅλοι οἱ ἀνδρειωμένοι τῆς Τρωάδος ἐσκοτώθησαν, ὁμοίως καὶ τῶν Ἑλλήνων. Εἰς αὐτὸ ἐπαινέθη ἡ Ἑλένη, νὰ μὴ θελήσῃ νὰ γένῃ ἄλλου ἀνδρὸς γυνή, καὶ εἶπε· Κάλλιον θάνατος μὲ τιμὴ παρὰ ζωὴ ἄτιμος.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐμβαίνει εἰς τὴν Τρωάδα.

Ὡσὰν ἐπῆγεν ὁ Ἀλέξανδρος μέσα εἰς τὴν Τρωάδα, τὸν

ἐπροσκύνησαν οἱ ἄρχοντες, καὶ εὔγαλαν τὸ στεφάνι τῆς βασιλίσσης ἐκείνης ἔμπροσθεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ ἐβαλάν το εἰς τὸ κεφάλι του. Ἔλαμπεν ὥσπερ ὁ ἥλιος, καὶ ἔφεγγε τὴν νύκτα ὡσὰν τὸ φῶς ἀπὸ τὰς πολυτίμους πέτρας ὅπου εἶχε. Τοῦ ἔδωσαν καὶ τὸ κλίβανον τοῦ ἀνδρειωμένου Ἕκτορος, ἐγκοσμημένον μὲ πολύτιμα λιθαρόπουλα, καὶ μὲ χρυσὸν μάργαρον, τὸ δὲ σκέπασμά του ἦτο μὲ τῆς ἀσπίδος τὸ πετζὶ ἐγκοσμημένον. Ἤφεράν του καὶ βιβλίον τοῦ Ὁμήρου, ὁποῦ εἶχε γραμμένους ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοὺς πολέμους καὶ χαλασμὸν τῆς Τροίας ἕως εἰς τὸ τέλος. Ἄρχισεν ὁ Ἀλέξανδρος νὰ ἀναγινώσκῃ τοὺς πολέμους τῶν ἀνδρειωμένων, καὶ ἐλυπήθη, καὶ πάλιν ἐχάρη, καὶ εἶπεν· Ὢ πόσοι ἀνδρειωμένοι ἐχάθησαν διὰ μίαν μικρὰν γυναῖκα! Τότε ἠρώτησε τοὺς ἄρχοντας, λέγοντας· Ποῦ εἶναι τὰ μνήματα τῶν ἀνδρειωμένων; Ἐπῆγαν οἱ ἄρχοντες καὶ ἔδειξάν του τα, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἐπέζευσε, καὶ ἐθυμίασέ τα μὲ σμύρναν καὶ λίβανον λέγοντας μὲ πολλὴν λύπην· Ὢ ἀνδρειωμένοι μου, Ἀχιλλεῦ, καὶ Ἕκτωρ, ἄμποτε νὰ σᾶς ἤθελα εὕρει ζωντανούς! ἤθελα σᾶς τιμήσει μὲ δῶρα πολλά, καὶ ἤθελα χαρῇ τὸν κόσμον μετ' ἐσᾶς· τώρα δὲ ὁποῦ σᾶς ηὗρα ἀποθαμένους, τί νὰ σᾶς δωρήσω, καὶ νὰ σᾶς τιμήσω; Δὲν εἶναι ἄλλη τιμὴ τῶν ἀποθαμένων παρὰ σμύρνα καὶ λίβανον. Οἱ θεοὶ νὰ σᾶς ἀνταμείψουν διὰ τὰς ἀνδραγαθίας ὁποῦ ἐκάμετε, καθὼς γράφει ὁ Ὅμηρος.

Ὁ Ἀλέξανδρος πηγαίνει εἰς Μακεδονίαν.

Τότε ὁ Ἀλέξανδρος ἐσύναξε τὰ φουσάτα του ὅλα, καὶ τοὺς βασιλεῖς, ὅπου εἶχε πάρει ἀπὸ τὴν Δύσιν μὲ τὸ σπαθί του. Ἀπερνᾷ τὴν θάλασσαν, καὶ ἔφθασεν εἰς τὸν τόπον τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχαν περάσει χρόνοι τρεῖς ὁποῦ ἔλειπεν.

Μαντατοφόροι πρὸς τὴν Ὀλυμπιάδα.

Ἦλθαν μαντατοφόροι εἰς τὴν μητέρα του Ὀλυμπιάδα, καὶ εἶπαν της, πῶς ἔρχεται ὁ Ἀλέξανδρος. Παρευθὺς ἐκα-

βαλλίκευσεν ἡ βασίλισσα, καὶ ὁ διδάσκαλός του ὁ Ἀριστοτέλης, μὲ τοὺς ἄρχοντας ὁμοῦ καὶ μὲ λαὸν πολύν, καὶ ἐσυναπάντησάν τον εἰς τὸ ποτάμι τῆς Κασσάνδρας. Ἐπροσκύνησάν τον μὲ τιμὴν μεγάλην, καὶ δῶρα πολλὰ τοῦ ἔφεραν συντροφεύοντές τον εἰς τὸ κάστρον Φιλίππου.

Τάξις Ἀλεξάνδρου εἰς τὰ φουσάτα του.

Τότε ὁ Ἀλέξανδρος ἔδωκε θέλημα εἰς τὰ φουσάτα του, καὶ εἶπε· Γύρετε εἰς τὰ ὁσπήτιά σας καὶ ἀναπαυθῆτε μῆνας ἕξ. Θρέψατε τὰ ἄλογά σας, λαμπρύνατε τὰ ἄρματά σας. καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁρισμός μου κινήσατε εἰς τὸ ταξείδι. Ἐδιάβησαν ὅλοι καὶ ἀνεπαύθησαν. Ὅταν δὲ ἀπέρασαν οἱ ἓξ μῆνες, πάλιν ἦλθασιν ὅλοι, ἐσυνάχθησαν τὰ φουσάτα, καὶ εὑρέθηκαν ἁρματωμένοι ἄνδρες ἑκατὸν χιλιάδες, ὅλοι διαλεκτοί, τοὺς ὁποίους εἶχε σιδηροδεμένους, διὰ νὰ ἦναι κοντὰ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. Ἄφησε τὴν μητέρα του τὴν Ὀλυμπιάδα, καὶ τὸν διδάσκαλόν του τὸν Ἀριστοτέλην εἰς τὸν τόπον τῆς Μακεδονίας μὲ φουσάτα χιλιάδες πενῆντα. Ἐφοροῦσαν ὅλοι οἱ Μακεδόνες μίαν φορεσίαν, τὰ ἄρματά τους ὅλα μὲ τοῦ βασιλίσκου τὰ κερατόπουλα, τὰ κοντάριά τους, καὶ ἡ περικεφαλαίαις τους εἶχαν εἰς ταῖς κορυφαῖς λέοντας ἱστορισμένους, μὲ πτερὰ τῆς ἀσπίδος πλεγμένα ἀπὸ πετσὶ κροκοδείλου. Ὥρισε νὰ στήσουν τὰς τέντας των ὁλόγυρα εἰς τὴν ἰδικήν του καὶ δὲν ἐτόλμα ἄλλος στρατιώτης νὰ ἀνταμωθῇ μὲ τοὺς Μακεδόνας. Ἐδιάλεξαν εὔμορφαις γυναῖκες δύο χιλιάδες νὰ περιπατοῦν μὲ τὰ φουσάτα τοῦ Ἀλεξάνδρου, πᾶσα μία κατὰ τὴν τάξιν, καὶ ἔβαλε κάποιον Ἑταιριάρχην ἐπάνω εἰς ταῖς γυναῖκες νὰ ταῖς ὁρίζῃ. Ὅταν ἤθελεν ἔχει ὁ στρατιώτης ζήτησιν διὰ γυναῖκα, ὑπήγαινεν εἰς τὸν Ἑταιριάρχην, ἔδιδεν ἕνα χρυσὸ φλωρὶ καὶ ἔπερνε γυναῖκα, καὶ ὅσαις νύκταις τὴν ἐκράτει, τόσα φλωρία ἔπερνεν ὁ Ἑταιριάρχης. Ὅλα τὰ φουσάτα τὰ εἶχε μὲ διόρθωσιν καὶ τάξιν, πάντοτε αἱ ἑκατὸν χιλιάδες τῶν Μακεδόνων ἦσαν κοντά του, καὶ εἶχαν πολλὰ χαρίσματα ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον. Μὲ αὐτοὺς ὡμίλει κάθε ἡμέραν, γινόμενος μικρό-

τερός παρὰ ὅλους, καὶ διὰ τὴν τάξιν αὐτὴν ἐπονοῦσαν ὅλοι διὰ λόγου του. Ὁ Πτολεμαῖος ὁ μέγας βοϊβόντας καὶ πρωτοστάτορας, ἦτον ἐπάνω εἰς ὅλον τὸ φουσάτον, ἄνθρωπος ἀγαπημένος, ἀγαθός, δίκαιος, καὶ εἰς ὅλα του τὰ ποιήματα ἐπιτήδειος. Ὅταν ἐσκοτώνετο κάνένας ἀπὸ τοὺς Μακεδονίτας, ἔβαναν ἄλλον καλλίτερον εἰς τὸν τόπον ἐκείνου, νὰ ἦναι πάντοτε ἁρματωμένοι ἑκατὸν χιλιάδες.

Ὁ Ἀλέξανδρος πηγαίνει εἰς τὴν Ἀνατολήν.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπῆρε τὰ φουσάτα του, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἀνατολήν. Ὅσοι αὐθεντάδες τὸν ἐπροσκυνοῦσαν εἶχαν τιμὴν καὶ ἀγάπην ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον, ὅσοι δὲ τοῦ ἐναντιοῦντο, καὶ τὸν τόπον τους ἔπερνε, καὶ αὐτοὺς ἐσκότωνεν. Ἀκούοντάς τον τοιοῦτον ὅλος ὁ κόσμος, τὸν ἐτρόμαζαν οἱ βασιλεῖς ὅλοι τῆς Ἀσίας, ὁμοίως καὶ οἱ τῆς Παλαιστίνης.

Λόγος εἰς τὸν Δαρεῖον περὶ Ἀλεξάνδρου.

Ἔδραμαν ὅλοι εἰς τὸν Δαρεῖον βασιλέα τῆς Περσίας, ὁποῦ ἦτον τότε καὶ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, καὶ τοῦ εἶπαν, πῶς ἦλθεν ὁ Ἀλέξανδρος μὲ τὸ φουσάτον του εἰς τὴν Ἀσίαν. Ὡς ἤκουσεν ὁ Δαρεῖος ἔστειλέ του εὐθὺς ἀποκρισάρην μὲ ἐπιστολήν, ὁποῦ ἔγραφεν οὕτως.

Ἐπιστολὴ Δαρείου πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον.

Δαρεῖος ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλέων, τοῦ κόσμου ὅλου ὑψηλότερος, ὁ ἴσος μὲ τοὺς θεούς, καὶ λαμπρότερος ἀπὸ τὸν ἥλιον, ὁποῦ ὁ ὁρισμός του γίνεται εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην, ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν ἕως τὴν Δύσιν. Κάποιος λόγος εἰσέβη εἰς τὰ αὐτία μου, υἱὲ τοῦ Φιλίππου, ὅτι ἔρχεσαι διὰ ταῦτα τὰ μέρη. Ἐκυρίευσες τὴν Ἑλλάδα, ἐπῆγες ἕως τὴν Ῥώμην, καὶ ὅλα τὰ βασίλεια τῆς Δύσεως μὲ τοὺς αὐθεντάδες των ἀνακάτωσες παντελῶς, καὶ ἦλθες ἕως εἰς τὸν Ὠκεανὸν καὶ εἰς τῆς Βαρβαρίας τὰ μέρη, καὶ τῆς Αἰθιοπίας, καὶ τώρα ὅλα εἶναι εἰς τὸν ὁρισμόν σου, ὁποῦ ἔδιδαν χαράτζιον ἐμένα. Ἔμαθα ἀκόμη ὅτι δὲν σοῦ σώνει τόσον μόνον, ἀμὴ ἦλθες

εἰς τὴν Ἀσίαν κοντὰ εἰς τὸν τόπον μου, πατῶντάς τον μὲ τοὺς ἅρπαγας τοὺς Μακεδόνας τοὺς δούλους μου, καὶ ῥαγιάδες μου. Μὲ ἐδούλευεν ὁ πατέρας σου ὁ Φίλιππος φέρνοντάς μου χαράτζιον κάθε χρόνον καὶ ἐσὺ θέλεις νὰ πατήσῃς τὸν τόπον τὸν ἰδικόν μου; Ἐὰν θελήσῃς νὰ ἔλθῃς νὰ μὲ προσκυνήσῃς ἐδῶ εἰς τὴν Περσίαν (τὸ ὁποῖον θαρρῶ πῶς ἔτσι εἶναι), θέλω σὲ ἀφήσει νὰ ἔχῃς τὸ πατρικόν σου βασίλειον· καὶ τὸ χαράτζιον ὁποῦ μοῦ ἐπλήρωνεν ὁ πατέρας σου, συγχωρῶ νὰ τὸ χαρῇς διὰ ἐλεημοσύνην. Ἐὰν δὲν στέρξῃς εἰς τοὺς λόγους μου, θέλω σηκωθῇ μὲ ὅλα μου τὰ φουσάτα κατεπάνω σου, καὶ δὲν θέλει σὲ φυλάξει ὁ κόσμος ὅλος ἀπὸ ἐμένα.

Ὁ Ἀλέξανδρος θυμόνει κατὰ τοῦ Δαρείου.

Ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Δαρείου ὁ Ἀλέξανδρος ἐθυμώθη κατὰ πολλά. Ὥρισε νὰ κρεμάσουν τοὺς ἀποκρισαρίους· ἐκεῖνοι δὲ ἐφώναξαν μὲ φωνὴν μεγάλην, καὶ εἶπαν· Βασιλεῦ Ἀλέξανδρε, τί πταίομεν ἡμεῖς οἱ πτωχοί; ὁρίζουν μας, καὶ ἐρχόμεσθεν. Οἱ Μακεδόνες προεστοὶ ἐζύγωσαν καὶ εἶπαν· Βασιλεῦ Ἀλέξανδρε, δὲν πρέπει νὰ σκοτώσῃς τοὺς ἀποκρισαρίους. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶπεν· Ὁ Δαρεῖος δὲν τοὺς ἔστειλεν ὡσὰν εἰς βασιλέα, ἀμὴ ὡς εἰς ἅρπαγα καὶ κλέπτην, ὅμως διὰ τὸ ὄνομα τοῦ μεγαλου Θεοῦ, ἂς ἦναι ἐλευθερωμένοι. Μετὰ ταῦτα εἶπε πρὸς τοὺς ἀποκρισαρίους· Ἐμένα νὰ μὴ μὲ κατηγορεῖτε εἰς τοῦτο, ἀμὴ νὰ ἔχετε τὴν ἔχθραν εἰς τὸν αὐθέντην σας, διατὶ ἐγὼ τὸν ἔχω διὰ βασιλέα καὶ ἐκεῖνος μὲ ἔχει διὰ ἅρπαγα καὶ φονέα. Ὅταν σᾶς ἀπέστειλε μὲ τέτοιαν ἐπιστολήν, τότε σᾶς ἔκοψε τὰ κεφάλια, ἐγὼ ὅμως ἰδοὺ ὁποῦ σᾶς χαρίζω τὴν ζωήν σας. Ἐκεῖνοι ἐπροσκύνησαν τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ εἶπάν του· Ἐὰν σκοτώσῃς ἡμᾶς, τὸν Δαρεῖον τίποτες δὲν θέλεις βλάψει. Διὰ τὴν ζωὴν ὁποῦ μᾶς ἐχάρισες, ἡμεῖς θέλομεν νὰ εὐφημήσωμεν, καὶ νὰ ὑψώσωμεν τὸ ὄνομά σου ἔμπροσθεν εἰς τοὺς αὐθεντάδες ὅλους τῆς Περσίας καὶ εἰς τὸν Δαρεῖον. Ὡσὰν ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς λόγους τούτους, ὥρισε καὶ ἔγραψαν ἐπιστολὴν καὶ ἔστειλέ την εἰς τὸν Δαρεῖον.

Ἐπιστολὴ Ἀλεξάνδρου πρὸς τὸν Δαρεῖον.

Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλέων μὲ τὴν χάριν τοῦ Ὑψίστου, πρὸς τὸν Δαρεῖον τὸν βασιλέα τῆς Περσίας. Τὴν ἐπιστολήν σου ἔλαβα, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν γράφεις βασιλικὰ καθὼς ἔπρεπε τῆς τιμῆς σου, ἀμὴ ἄπρεπα καὶ ὑπερήφανα, ὁποῦ δὲν σοῦ ἐτύχαινε. Λέγεις πῶς ἐπῆρα τὰ βασίλεια τῆς Δύσεως καὶ ἐχάλασά τα. Νὰ ἠξεύρῃς, πῶς κάθε ἄνθρωπος ἀπὸ τὰ χαμηλὰ ἀναβαίνει εἰς τὰ ὑψηλά· ὅτι ἀρχὴ ἐπῆρα τὴν Δύσιν, καὶ τώρα ἔρχομαι εἰς τὴν Ἀνατολήν. Μὲ φοβερίζεις ὅτι δὲν εἶναι τινὰς νὰ σοῦ ἀντισταθῇ λέγοντας πῶς ἐγὼ ἔρχομαι μοναχὰ μὲ τοὺς Μακεδόνας, ὁποῦ τοὺς λέγεις κλέπτας καὶ ἅρπαγας. Μὴ θαρρεῖς νὰ ἐξέβῃς μὲ τοὺς Πέρσας ἔμπροσθέν μου εἰς τὸν πόλεμον, διὰ νὰ μὴ χάσῃς τὴν ζωήν σου. Προσκύνησέ με, καὶ θέλεις ἔχει τὴν Περσίαν ὅλην.

Ὁ Δαρεῖος θυμόνει κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ὡσὰν εἶδεν ὁ Δαρεῖος τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐθυμώθη πολλά. Εἶπε πρὸς τοὺς ἀποκρισαρίους· Ἠξεύρετε πόσων χρόνων εἶναι ὁ Ἀλέξανδρος τώρα; τί γνῶσιν, καὶ πόσον φουσάτον ἔχει; Οἱ ἀποκρισάριοι ἀπεκρίθησαν· Θέλει εἶναι ἕως τριάκοντα χρόνων. Εἶναι εὔμορφος, πολλὰ ἀνδρειωμένος, καὶ ἔχει καλὴν χάριν· εἶναι εἰς τὸν λόγον του στερεὸς καὶ ἀληθινός. Τὴν φρόνησίν του, ὦ βασιλεῦ, γνώρισέ την ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν του· τὸ δὲ φουσάτον ὁποῦ ἔχει εἶναι ἕως πεντακόσιαις χιλιάδες.

Ὁ Δαρεῖος συνάζει τὰ φουσάτα του.

Ὁ Δαρεῖος ἐλογίαζεν ὅτι αὐτὰ ὁποῦ εἶπαν οἱ ἀποκρισάριοι νὰ μὴν ἦναι ἀληθινά. Εὐθὺς ὥρισε νὰ συναχθοῦν ὅλα τὰ φουσάτα του εἰς τὸν ποταμὸν τῆς Πυργοποιίας, ἐκεῖ ὁποῦ ὥρισεν ὁ Θεὸς καὶ ἐχώρισαν ἡ γλῶσσαις τῆς οἰκουμένης ὅλης. Ἔγραψε καὶ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον νὰ μὴ παραδοθοῦν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, ὅτι μὲ τὴν δύναμίν του ὀγλίγωρα θέλει τοὺς ἐλευθερώσει ἀπὸ αὐτόν.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἦλθε καὶ εἰσέβη εἰς τὸν τόπον τὸν Ἰουδαϊκόν, εἰς τὸ σύνορον τῆς εὐγενικῆς Ἱερουσαλήμ, ὁποῦ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτον ἀρχιερεὺς ὁ προφήτης Ἱερεμίας, ἔγραψε δὲ τὴν ἐφεξῆς ἐπιστολὴν πρὸς τὸ ἔθνος τῶν Ἰουδαίων.

Ἐπιστολὴ Ἀλεξάνδρου πρὸς τοὺς Ἰουδαίους.

Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλέων μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Ὑψίστου, εἰς τοὺς εὑρισκομένους εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ὁποῦ ὁμολογεῖτε ἕνα Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, τὸν παντοκράτορα Θεὸν Σαβαώθ, πολλὰ σᾶς χαιρετῶ. Τὴν ὥραν ὁποῦ νὰ ἰδῆτε τὴν ἐπιστολήν μου, νὰ προσκυνήσετε καὶ νὰ εὐγῆτε εἰς συναπάντησίν μου, ἐπειδὴ ἐγὼ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ παντοκράτορος Σαβαὼθ ἔχω νὰ σᾶς ἐλευθερώσω ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν εἰδωλολατρῶν. Μὴ ποιήσετε ἀλλέως, και ἐγὼ θέλω κάμει εἰς τὸν τόπον σας καλοὺς νόμους ὡσὰν θέλε[illegible]

Ἀπόκρισις τῶν Ἰουδαίων.

Ἀλέξανδρε βασιλεῦ, τὴν ἐπιστολήν σου ἐδεχθήκα[illegible] καὶ ἐπροσκυνήσαμέν σε. Ἂς ἦναι γνωστὸν εἰς τὴν βασιλ[illegible] σου ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα προσκυνηταὶ τοῦ Θεοῦ Σαβαὼ[illegible] ὁποῖος μᾶς εὔγαλεν ἀπὸ τὴν σκλαβιὰν τῆς Αἰγύπτου. [illegible] Ἐρυθρὰν θάλασσαν ἐπεράσαμεν, ἤλθαμεν νὰ κατοικήσωμ[illegible] ἐδῶ, καὶ τώρα διὰ ταῖς ἁμαρτίαις μας μᾶς ἔβαλεν εἰς [illegible] χεῖρας τοῦ Δαρείου. Ἐὰν παραδοθῶμεν χωρὶς τὸ θέλη[illegible] του, ἔρχεται καὶ αἰχμαλωτίζει μας παντελῶς. Σύρε ἐμπ[illegible] εἰς τὸν Δαρεῖον καὶ ἂν τὸν νικήσῃς, ἡμεῖς ἥμεσθεν δοῦ[illegible] σου. Ἔλα τότε σέβα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ νὰ σὲ εὐ[illegible] μήσωμεν ὡς βασιλέα τοῦ κόσμου ὅλου.

Ἐπιστολὴ Ἀλεξάνδρου πρὸς Ἱερουσαλή[illegible]

Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεύς, καὶ τοῦ παντοκράτορος [illegible] δοῦλος, εἰς ὅλους τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἐγὼ ἔλεγα νὰ μὴ [illegible] τέτοιοι ἄνθρωποι νὰ ὑψηλοφρονῆτε τὸν Δαρεῖον ἐπειδὴ [illegible] κυνεῖτε τὸν Παντοκράτορα Θεὸν Σαβαώθ. Διατὶ νὰ [illegible] δοῦλοι τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ νὰ μὴν ἦσθε ἐδικοί μου

προσκύνοῦμεν ἕνα Θεόν; Ἐγὼ εἰς τὸν Δαρεῖον τώρα δὲν ὑπάγω, μόνον ἔρχομαι αὐτοῦ εἰς ἐσᾶς καὶ κάμετε ὡσὰν γροικᾶτε.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐμβαίνει εἰς Ἱερουσαλήμ.

Τότε ὁ Ἀλέξανδρος εἰσέβη καὶ ἐπροσκύνησε τὴν ἁγίαν Σιών. Ἔδειξάν του οἱ προεστοὶ πῶς τὴν ἔκτισεν ὁ Σολομὼν ὁ σοφὸς βασιλεύς, καὶ αὐτὸς ἐρώτησέ τους ποίου Θεοῦ εἶναι. Ὁ προφήτης τοῦ εἶπεν· Ἡμεῖς ἕνα Θεὸν προσκυνοῦμεν, ὁποῦ ἔκαμε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος, εἶπεν· Ἐπ' ἀληθείας Θεοῦ τοῦ ὑψίστου δοῦλοι εἶσθε, πιστεύω καὶ ἐγὼ εἰς αὐτὸν τὸν Θεὸν καὶ τὸν προσκυνῶ. Χαρίζω σας τὰ δῶρα, ὁμοῦ μὲ τὸ χαράτζιον, ὁποῦ ἤθελα νὰ πάρω ἀπὸ ἐσᾶς, καὶ ἄμποτε αὐτὸς ὁ Θεὸς νὰ ἦναι μετ' ἐμένα νὰ μὲ βοηθῇ εἰς ὅ,τι ἂν ἤθελα ἐπιχειρισθῇ. Ὁ προφήτης Ἱερεμίας ἐπῆρε τοὺς ἄρχοντας ὅλους, μὲ δῶρα πολλά, καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Ἀλέξανδρον, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ καὶ εἶπεν, ἂς ἦναι δωρήματα εἰς τὸν Θεὸν Σαβαώθ.

Παραγγελία Ἱερεμίου πρὸς Ἀλέξανδρον.

Ὁ προφήτης Ἱερεμίας συνεύγαλε τὸν Ἀλέξανδρον ἕνα ...ημέρι καὶ εἶπέ του· Ὁ Προφήτης Δανιὴλ ἐπροφήτευσεν ... θέλεις ἔλθει εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ νὰ προσκυνήσῃς τὸν ...ὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Λέγω σου διὰ τοῦτο, Ἀλέ...νδρε, νὰ τὸν προσκυνῇς παρακαλῶντάς τον νυκτὸς καὶ ...έρας διὰ νὰ σοῦ γείνῃ βοηθός, νὰ ἀφανίσῃς τὴν δύναμιν ...ν Περσῶν. Αὐτοῦ ὁποῦ πηγαίνεις εἰς τὴν Αἴγυπτον θέ...ς τὴν κυριεύσει, τὸν βασιλέα τῆς Ἰνδίας θέλεις σκοτώσει, ... εἰς ἀσθένειαν θέλεις πέσει· ὁ Θεὸς ὅμως θέλει σὲ βοη...σει, καὶ θέλεις γίνει ὅλου τοῦ κόσμου βασιλεύς. Εἰς τὸν ...ράδεισον κοντὰ θέλεις ὑπάγει, ἐκεῖ θέλεις εὕρει ἄνδρας ... γυναῖκας εἰς ἕνα νησὶ φυλακωμένους, ὁποῦ εἶναι τὸ ...ί τους πωρικά, τὸ δὲ ὄνομά τους εἶναι μακάριοι, οἱ ὁποῖοι ...ουν σοῦ ὁμολογήσει διὰ τὴν ζωήν σου, καὶ διὰ τὸν θά...ν σου. Αὐτὰ ὅλα θέλεις τὰ ἰδεῖ, μὲ ἄλλα περισσότερα ... εὐχή μου ἂς ἦναι μετ' ἐσένα.

Δῶρα Ἱεροσολυμιτῶν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον.

Ὁ προφήτης Ἱερεμίας εἶπε τοῦ Ἀλεξάνδρου· Ἔπαρε καὶ ἀπὸ ἡμᾶς τίποτε, καὶ μὴ μᾶς ἀφήσῃς παραπονεμένους. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀπεκρίθη· Ὅ,τι ὁρίσεις νὰ κάμω. Ὁ προφήτης ἐπρόσταξε καὶ ἔφεράν του κάποια λιθαρόπουλα, ὁποῦ εἶχαν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ Σαβαὼθ γραμμένον. Αὐτὰ ἐβάστα ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ εἰς τὴν περικεφαλαίαν του, ὅταν ὑπήγαινεν εἰς τὸν πόλεμον. Ἤφεράν του καὶ τὸ σπαθὶ τοῦ Γολιάθ, καὶ τὴν περικεφαλαίαν τοῦ ἀνδρειωμένου Σαμψὼν ὁποῦ ἦτο μὲ τῶν ὀφιδίων τὰ ὀνύχια κοσμημένη· τὸ κοντάριον ὁποῦ εἶχε τὸ ξιφάρι διαμαντένιον· καὶ τὸ ἐπανωφόρι τοῦ βασιλέως Σαούλ, τὸ ὁποῖον δὲν τὸ ἐπέρνα σίδηρον. Ἤφεράν του καὶ οἱ Ἑβραῖοι δωρήματα, ἄλογα χίλια τοῦ σταύλου, καὶ καμήλια χίλια ἀπὸ τὰ εὐμορφότερα. Εὐφήμησάν τον ὅλοι, καὶ ἐπροσκύνησάν τον ὡς ἄξιον βασιλέα. Τέλος τὸν εὐλόγησεν ὁ προφήτης Ἱερεμίας, καὶ ἄφηκέ τον νὰ ὑπάγῃ.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἀσθενεῖ εἰς Αἴγυπτον.

Ἐπῆγεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ οἱ Αἰγύπτιοι ἦλθαν νὰ τὸν πολεμήσουν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησαν, καὶ ἐστράφησαν ὀπίσω. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπερικύκλωσε τὸ κάστρον, καὶ ἐπολέμησε δυνατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀμὴ δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸ πάρῃ. Ἐκεῖ κοντὰ ἦτο μία λίμνη καταπολλὰ κρύα. Ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὸ καῦμα τοῦ ἡλίου ὑπῆγε νὰ κολυμβήσῃ, ἔπιασέ τον τὸ κρύον εἰς τρόπον, ὥστε ἔπεσεν εἰς ἀρρωστίαν.

Πανουργία τῶν Αἰγυπτίων.

Τὰ φουσάτα του ἔπεσαν εἰς πίκραν, λογισμὸν καὶ φόβον, ἀμὴ οἱ Αἰγύπτιοι ἔκαμαν μίαν πονηρίαν. Ἔγραψαν ἐπιστολὴν κρυφά, καὶ ἔστειλαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἡ ὁποία ἔλεγε· Βασιλεῦ Ἀλέξανδρε, τὸν ἰατρόν σου τὸν Φίλιππον νὰ μὴ τὸν ἐμπιστευθῇς, ὅτι μὲ τὰ βοτάνα του θέλει σὲ θανατώσει, ἐπειδὴ δὲν εἶναι πιστὸς εἰς τοῦ λόγου σου. Ἔγραψαν

ὁμοίως καὶ πρὸς τὸν ἰατρὸν ἄλλην ἐπιστολήν, λέγοντες εἰς αὐτόν· Ἰατρέ, ἐὰν μὲ τὰ βότανά σου θανατώσῃς τὸν Ἀλέξανδρον, ἡμεῖς νὰ σὲ κάμωμεν αὐθέντην, καὶ νὰ ὀνομασθῇς μέγας κοντὰ εἰς τὸν βασιλέα τὸν Δαρεῖον. Ὡσὰν εἶδεν ὁ Φίλιππος τὴν ἐπιστολὴν τῶν Αἰγυπτίων, εὐθὺς ἔσχισέ την γελῶντας, καὶ ἔγραψεν ἄλλην ἐπιστολὴν πρὸς αὐτοὺς οὕτως· Ἐὰν ἤθελα βασίλειον, ὁ αὐθέντης μου εἶχε νὰ μοῦ δώσῃ καλλίτερον ἀπὸ τὸ ἰδικόν σας.

Ὁ Φίλιππος δίδει βότανα τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Αὐτὴν τὴν ὥραν ἐπῆγεν ὁ Φίλιππος τὰ βότανα τοῦ Ἀλεξάνδρου νὰ τὰ πίῃ, διὰ νὰ ὑγιάνῃ. Ἐσηκώθη ὁ Ἀλέξανδρος, ἐπῆρε τὸ ποτῆρι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἰατροῦ, καὶ εἶπε· Τάχα τοῦτο τὸ ποτήριον διὰ ὑγείαν μου νὰ ἦναι; Ὡς ἤκουσεν ὁ Φίλιππος ἐπῆρε τὸ ποτῆρι, ἔπιε τὸ μισόν, ἔπειτα τὸ ἔδωσε τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἀφοῦ τὸ ἔπιεν ὁ Ἀλέξανδρος, ἔδωκε τὴν ἐπιστολὴν τῶν Αἰγυπτίων τοῦ Φιλίππου. Ὁ Φίλιππος διαβάζοντάς την ἔσεισε τὸ κεφάλι του καὶ κλαίοντας εἶπεν· Ἐὰν ἤθελα χαλάσει τὴν βασιλείαν σου, τίνος βασιλέως ἤθελα γείνει ἰατρός, ὁποῦ ὁ θάνατός σου ἤθελε ταράξει τὸν κόσμον ὅλον; Τότε εὔγαλεν ὁ Φίλιππος τὴν ἐπιστολὴν σχισμένην τῶν Αἰγυπτίων καὶ ἔδειξέ την τοῦ Ἀλεξάνδρου λέγοντας· Οἱ Αἰγύπτιοι μὲ πανουργίαν ἔγραψαν εἰς τὴν βασιλείαν σου καὶ εἰς ἐμένα, ἀμὴ νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ τὸ εὕρουν ὀγλήγορα εἰς τὸ κεφάλι τους, ἐπειδὴ ἐγὼ ἐμπιστευμένος εἶμαι, ὡσὰν ὁ Θεὸς τὸ ἠξεύρει. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶπεν· Ἀλήθειαν λέγεις, Φίλιππε. Ἰατρὸς δὲν χάνει τὸν βασιλέα, διότι μεγάλην ἐμπιστοσύνην πρέπει νὰ ἔχῃ εἰς αὐτόν. Ἐκοιμήθη ὁ Ἀλέξανδρος αὐτὴν τὴν ἡμέραν ὅλην, πρὸς δὲ τὸ βράδυ ἐσηκώθη, καὶ ὥρισε νὰ φέρουν ἔμπροσθέν του τοὺς Μακεδόνας, καὶ ἐδείπνησε μὲ αὐτούς, καὶ πάλιν ἐκοιμήθη ὅλην τὴν νύκτα καὶ ἀνεπαύθη.

Ὁ Ἀλέξανδρος κυριεύει τὴν Αἴγυπτον.

Τὸ πρωὶ ὥρισεν ὁ Ἀλέξανδρος νὰ ἁρματωθοῦν τὰ φουσάτα. Ἄρχισαν νὰ πολεμοῦν ὁλόγυρα τὸ κάστρον, καὶ ἔρριχναν λιθάρια μέσα καὶ σαΐτες πολλαῖς τόσον ὁποῦ οἱ Αἰγύπτιοι τότε ἐβόησαν φωνὴν μεγάλην καὶ εἶπαν· Ἀλέξανδρε βασιλεῦ, συμπατριῶτα, υἱὲ τοῦ Νεκτεναβοῦ βασιλέως, κάμε ἔλεος εἰς ἡμᾶς καὶ λάβε εὐσπλαγχνίαν διὰ νὰ μὴ χαθῶμεν ὅλοι. Ὡς ἤκουσεν αὐτὰ ὁ Ἀλέξανδρος ὥρισε καὶ ἔπαυσεν ὁ πόλεμος, καὶ εἰσέβη εἰς τὸ κάστρον, καὶ ὅλοι τὸν ἐπροσκύνησαν. Τότε λέγει πρὸς αὐτούς· Πῶς μὲ εἴπατε ὅτι εἶμαι υἱὸς τοῦ Νεκτεναβοῦ τοῦ ἰδικοῦ σας βασιλέως; Αὐτοὶ δὲ ἀπεκρίθησαν· Ὁ Νεκτεναβός, ὅταν ἐδιάβη ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, μᾶς ἀφῆκε μίαν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν φυλάγομεν, καὶ ἀπὸ αὐτὴν φαίνονται τὰ πάντα.

Ἐπιστολὴ Νεκτεναβοῦ πρὸς Αἰγυπτίους.

Ἐγὼ δὲν δύναμαι ν' ἀντισταθῶ εἰς τὸν Δαρεῖον, διὰ τοῦτο ἀναχωρῶ ἀπὸ ἐσᾶς, ἀλλὰ θέλω ἔλθει μετὰ τριάκοντα χρόνους. Κτίσατε στύλον εἰς τὴν μέσην τοῦ κάστρου, ἱστορήσατε τὸ πρόσωπόν μου εἰς αὐτόν, βάλετε τὸ στεφάνι μου ἐπάνω τῆς ἱστορίας, καὶ εἴτις ἔλθει νὰ σταθῇ εἰς τὸν στύλον ὑποκάτω, καὶ πέσῃ τὸ στεφάνι μου εἰς τὴν κεφαλήν του, αὐτὸν νὰ προσκυνήσητε, αὐτὸς εἶναι υἱός μου.

Ὁ Ἀλέξανδρος βασιλεύει εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Ὁ Ἀλέξανδρος ὡς ἤκουσε τοὺς λόγους των, ἐπῆγεν εἰς τὸν στύλον ὑποκάτω καὶ εὐθὺς ἔπεσε τὸ στεφάνι εἰς τὴν κεφαλήν του. Εἶδαν ὅλοι οἱ μεγιστᾶνες τῆς Αἰγύπτου ἐκεῖνο τὸ παράδοξον καὶ ἐθαύμασαν. Ὥρισεν ὁ Ἀλέξανδρος νὰ κάμουν εἰς τὴν Αἴγυπτον στύλους τέσσαρας ὑψηλούς. Ἔκαμαν τὸν ἕνα περιχρυσωμένον καὶ ὑψηλότερον τόσον, ὅπου ἔβλεπε μέσα εἰς τὸ κάστρον, τοὺς δὲ ἄλλους τρεῖς ἔκαμε νὰ γίνουν ὀλίγον χαμηλότεροι. Εἰς τὸν πρῶτον ἱστόρησε τὸν ἑαυτόν του μὲ καθαρὸν μάλαγμα, εἰς τὸν δεύτερον τὸν Πτολεμαῖον, εἰς τὸν τρίτον τὸν Ἀντίοχον, καὶ εἰς τὸν τέταρτον τὸν Φιλόνην.

Ὁ Δαρεῖος στέλλει κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Οἱ αὐθεντάδες τῆς Περσίας εἶπαν· Δὲν εἶναι πρέπον, βασιλεῦ, νὰ πολεμήσῃς ἐσὺ μὲ τὸν Ἀλέξανδρον, διότι εἶναι ἅρπαξ καὶ μικρότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς βασιλεῖς, ὅπου ἔχεις ὑποκάτω εἰς τὴν βασιλείαν σου. Ὁ Δαρεῖος ὥρισε νὰ κράξουν τὸν μέγαν βοϊβόδαν τὸν Μίγαντα, καὶ εἶπέ του· Ἔπαρε ἀπὸ τοὺς Πέρσας ἑξακόσιαις χιλιάδες στρατιὰν, σύρε, καὶ ὅπου εὕρῃς τὸν Ἀλέξανδρον, νὰ μοῦ τὸν φέρῃς ἐδῶ δεμένον, ἐὰν ὅμως φοβηθῇ καὶ φύγῃ νὰ τὸν κυνηγήσῃς καταπόδι εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἔπαρε ἀκόμη ἀπὸ τοὺς Μήδους διακόσιαις χιλιάδες, καὶ πεζοὺς τοξότας ἑκατὸν χιλιάδες. Ἐπῆρεν ὁ Μίγας τὰ φουσάτα, καθὼς τὸν ἐπρόσταξεν ὁ Δαρεῖος, ἀπέρασε τὸν Εὐφράτην ποταμὸν καὶ ἑτοιμάσθηκαν νὰ πολεμήσουν.

Ὁ Ἀλέξανδρος κατατρέχει τοὺς Πέρσας.

Παρευθὺς ἐκαβαλλίκευσεν ὁ Ἀλέξανδρος, ἔβαλε τὴν περικεφαλαίαν εἰς τὴν κεφαλήν του, ἐδιαμοίρασε τὰ φουσάτα του εἰς τρία μέρη, τὰ ὁποῖα ἐκίνησε, καὶ αὐτὸς ἤρχετο ὄπισθεν μὲ τὴν τάξιν του. Ἀπέστειλε τὸν Ἀντίοχον μὲ τὸν Πτολεμαῖον εἰς δύο τάξεις. Πάραυτα ἐπῆγαν κατὰ τῶν Περσῶν, ἐκτύπησαν μὲ τὰ κοντάρια, τὰ ἐτζάκισαν, καὶ ὕστερον εὔγαλαν τὰ σπαθιά, καὶ ἐκτυπήθησαν κατὰ πρόσωπον. Οἱ Πέρσαι δὲν ἐδυνήθησαν νὰ βαστάξουν τὰ ἀκονισμένα σπαθία τῶν Μακεδόνων ὅθεν ἔδωκαν ὀπίσω, καὶ ἔφυγαν εἰς τὸν τόπον τους. Ὁ Ἀλέξανδρος κυνηγῶντας τοὺς Πέρσας ἦλθεν ἕως εἰς τὸ κονάκι τοῦ Δαρείου.

Φυγὴ τοῦ Δαρείου.

Ὡσὰν εἶδεν ὁ Δαρεῖος τὸ στράτευμά του τζακισμένον, ἐκαβαλλίκευσεν ἕνα ἄλογον ὀγλήγωρον, καὶ ἔφυγεν. Ὁ Ἀλέξανδρος ὥρισε, καὶ ἔθαψαν ὅσους ἐσκοτώθησαν ἀπὸ τὸ στράτευμα τοῦ Δαρείου, ὅσους δὲ ἐπίασε ζωντανοὺς τοὺς ἀπόλυσεν. Ἐπαράγγειλέ τους νὰ εἰποῦν τοῦ Δαρείου, ὅτι

κάλλιόν σου εἶναι, βασιλεῦ Δαρεῖε, νὰ αὐθεντεύῃς τὴν Περσίαν, καὶ νὰ δίδῃς χαράτζιον, παρὰ νὰ κάμῃς ἄλλον πόλεμον μὲ τοὺς Μακεδονίτας, διότι σοῦ ἐσκότωσαν τὸν ἀνδρειωμένον Μίγαντα, καὶ θέλουν σκοτώσει καὶ ἐσένα. Ἔπειτα ἐσηκώθη ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ἐπέρασε τὸν Εὐφράτην ποταμὸν καὶ ἐπρόσταξε καὶ ἐχάλασαν τὰ γεφύρια ὅλα τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Δαρεῖος εὐθὺς δίχως νὰ χάσῃ καιρὸν ἔγραψεν ἐπιστολαὶς εἰς ὅλον του τὸ βασίλειον νὰ συναχθοῦν εἰς τὴν Βαβυλῶνα. Ἐμαζώχθησαν ὅλοι εἰς ὀλίγας ἡμέρας, καὶ ἔγραψαν τὸ φουσάτον, καὶ εὑρέθησαν δύο μιλιούνια, μὲ τὰ ὁποῖα ἐκίνησαν κατεπάνω τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ὁ Ἀλέξανδρος φοβεῖται τὸν Δαρεῖον.

Ὁ Ἀλέξανδρος ὡς εἶδε τὰ στρατεύματα τοῦ Δαρείου τόσον πολλὰ ἐπῆρε μέγαν φόβον, ἀμὴ δὲν τὸ ὡμολόγησε τινός. Ἐπεριπάτει μέσα εἰς τὸ φουσάτον καὶ ἔλεγεν· Ὦ ἀνδρειωμέναι μου Λακεδαιμονῖται καὶ Μακεδονῖται, πᾶς ἄνθρωπος ὁποῦ νὰ φεύγῃ, γλήγωρα τὸν πιάνουν. Ἀπὸ τῶν λεόντων τὴν φωνὴν πολλὰ ζῷα ψοφοῦν· ἔτζι καὶ οἱ ἐχθροί μας, μόνον νὰ ἀκούσουν ὅτι ὑπάγομεν κατ' ἐπάνω τους, ἀπὸ τὸν φόβον τοὺς ἀποθαίνουν. Ἡμεῖς τώρα ἀρχίσαμεν νὰ τοὺς κυνηγῶμεν, καὶ νὰ τοὺς σκοτώνωμεν, ὅτι τοῦτο ἔγεινε συνήθεια νὰ φεύγουν ἀπὸ ἡμᾶς, καὶ νὰ νικῶνται. Ἀλήθεια ὁ Δαρεῖος πολὺ στράτευμα ἔφερεν, ἀμὴ τὸ ἰδικόν μας εἶναι καλορροίζικον, καὶ πάντοτε νικᾷ. Ἀρχὴ καὶ πρῶτον ἐσκοτώσαμεν τὸν μέγαν πρωτοστάτορα Μίγαντα, οὕτω καὶ τὸν Δαρεῖον αὐτὸν μὲ ὅλην τὴν εὐκολίαν θέλομεν τὸν σκοτώσει καὶ κυριεύσει τὸ βασίλειόν του. Τώρα θέλω ἰδεῖ τί ἀνδρείαν ἔχετε, καὶ θέλετε δείξει.

Ὁ Ἀλέξανδρος κινᾷ κατὰ τοῦ Δαρείου.

Μετὰ ταῦτα ὁ Ἀλέξανδρος, ἐκίνησε μὲ χίλιαις χιλιάδες στρατὸν ὅλους ἁρματωμένους. Ὥρισεν εἰς ὅλον του τὸ φουσάτον, εἴ τις πεζεύσει πρὶν νὰ τελειώσῃ ὁ πόλεμος, νὰ δέρνεται καὶ νὰ θανατώνεται ὡς ἀποστάτης.

Πόλεμος Ἀλεξάνδρου καὶ Δαρείου.

Ἐκτύπησαν τὰ στρατεύματα μὲ τὰ κοντάρια, καὶ μὲ τὰ σπαθία. Ὁ κτύπος τῶν κονταρίων καὶ τῶν σπαθίων, καὶ ὁ χρεμετισμὸς τῶν ἀλόγων ἦτο τόσος, ὁποῦ ἠκούετο εἰς πολὺν τόπον. Τόσον κόψιμον καὶ αἱματοχυσία ἔγεινε ταύτην τὴν ἡμέραν, ἀπὸ τὸ ταχὺ ἕως τὸ βράδυ, ὥστε ἐτρόμαξεν ἡ γῆ, ἐπειδὴ τὸ αἷμα ἔτρεχεν ὡσὰν ποταμός.

Φυγὴ τῶν Περσῶν.

Οἱ Πέρσαι δὲν ἠμπόρεσαν νὰ βαστάξουν τὸν πόλεμον, καὶ ἐστράφησαν νὰ φύγουν εἰς τὸν τόπον τους, καὶ οἱ Μακεδονῖται τοὺς ἐδίωχναν τρία ἡμερόνυκτα. Ἐσκοτώθησαν ἀπὸ τοὺς Πέρσας ἑκατὸν τέσσαρες χιλιάδες, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου πέντε χιλιάδες. Ἀπὸ τοὺς Πέρσας ἐπιάσθησαν ζωντανοὶ διακόσιαις χιλιάδες καὶ ἐφέρθησαν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, ὁ ὁποῖος ἀπολύοντάς τους εἰπέ τους· Πλέον εἰς τὸν πόλεμον νὰ μὴν ἔλθῆτε ἂν θέλετε νὰ ἔχετε τὴν ζωήν σας.

Φυγὴ Δαρείου.

Ὁ Δαρεῖος ἔφυγε μὲ ἑκατὸν στρατιώτας ὀγλήγωρους καβαλλαραίους καὶ εἰσέβη εἰς τὸ κάστρον τῆς Περσίας· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἔφθασεν εἰς τὸ κάστρον τῆς Βαβυλῶνος. Οἱ δὲ Βαβυλώνιοι ἐξέβησαν εἰς πόλεμον, καὶ δὲν τὸν ἄφησαν νὰ τεντώσῃ, ὅτι ἡ Βαβυλὼν ἦτο κατὰ πολλὰ μεγάλον κάστρον, εἰς τὴν μέσην τοῦ ὁποίου ἔτρεχεν ὁ Εὐφράτης ποταμός. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπῆγε καὶ ἐτέντωσεν ἐπάνω τοῦ κάστρου.

Ὁ Ἀλέξανδρος κυριεύει τὴν Βαβυλῶνα.

Ὥρισεν ὁ Ἀλέξανδρος νὰ σκάψουν αὐλάκια μέσα ἀπὸ τὸ φουσάτον πολλὰ βαθέα καὶ πλατέα, ὅσον νὰ σέβῃ τὸ νερὸν τοῦ ποταμοῦ. Οἱ δὲ Βαβυλώνιοι ἔχοντες μίαν ἑσπέραν ἑορτὴν μεγάλην τοῦ θεοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπῆγαν μὲ ταῖς γυναῖκες καὶ τὰ παιδία τους νὰ προσκυνήσουν εἰς τὸν ναόν. Ὁ Ἀλέξανδρος αὐτὴν τὴν νύκτα ἐγύρισε τὸν ποταμὸν

εἰς τὰ αὐλάκια, ὠλιγόστευσε τὸ νερὸν τοῦ ποταμοῦ, εἰσέβη μὲ τὸ φουσάτον του εἰς τὴν Βαβυλῶνα, καὶ ὥρισε νὰ βάλουν στίαν ὁλόγυρα τῆς πόλεως. Ὡς εἶδαν οἱ Βαβυλώνιοι τὴν πονηρίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐπροσκύνησάν τον, καὶ ἐβόησαν φωνῇ μεγάλῃ λέγοντες· Ἀλέξανδρε βασιλεῦ, ἐλέησέ μας διὰ τὸν Θεόν, καὶ μὴ μᾶς ὀργισθῇς διὰ νὰ μὴ χαθῶμεν. Εὐθὺς ὡς ἤκουσεν αὐτὸς τὰς τοιαύτας δεήσεις ἐπρόσταξε νὰ σβυσθῇ ἡ φωτιά, καὶ ἔπαυσεν ὁ ἐμπρησμός.

Ἡ Βαβυλὼν προσκυνεῖ τὸν Ἀλέξανδρον.

Τότε οἱ Βαβυλώνιοι εἶπαν τοῦ βασιλέως· Πολλὰ τὰ ἔτη σου, βασιλεῦ τῆς οἰκουμένης ὅλης. Μετὰ ταῦτα ἔφεράν του δῶρα πολλά· ἐξέβαλαν τὸ χρυσάφι τοῦ Δαρείου τάλαντα δύο χιλιάδες, ἄλογα τοῦ σταύλου χίλια, λέοντας ἑκατὸν μὲ ἅλυσες ἀργυραίς, πάρδους τοῦ κυνηγίου χιλίους, ἄτια ἀράπικα πεντακόσια, καταπολλὰ ὀγλήγωρα, κλοντύρια χρυσᾶ δύο χιλιάδες, κούπαις χίλιαις, ἄλογα ἁρματωμένα χιλιάδες τρεῖς μὲ τῶν ὀψαρίων τὰ πετζία, ὁποῦ δὲν τὰ περνᾷ σίδερον, τὸ ἐπανωφόρι τοῦ Ξέρξου τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας, ὅπου ἦτο μὲ τῶν ὀφιδίων τὰ ὀνύχια, ἐγκοσμημένον μὲ πολύτιμα λιθαρόπουλα, τὸ στέμμα τοῦ Σονόσχου τοῦ βασιλέως, ὅπου ἔγινε καὶ αὐτὸς τοῦ κόσμου ὅλου βασιλεύς, τὴν τράπεζαν τοῦ βασιλέως Δαρείου ὁποῦ ἦτο καμωμένη ἀπὸ ζαφύρια, πρᾶγμα πολύτιμον, τὸ ὁποῖον εἶχε πρὸς τούτοις καὶ τόσην θαυμαστὴν ἐνέργειαν ὁποῦ ὅταν ἔτρωγεν ἐπάνω εἰς αὐτὴν ποτὲ κακὴν καρδίαν δὲν εἶχεν. Ὁ Ἀλέξανδρος διέτριψεν εἰς τὴν Βαβυλῶνα ἡμέρας τριάκοντα.

Λύπη μεγάλη τοῦ Δαρείου.

Ὡσὰν ἤκουσεν ὁ Δαρεῖος ὅτι ἐπῆρεν ὁ Ἀλέξανδρος τὴν Βαβυλῶνα, ἐπικράνθη πολλὰ μέσα εἰς τὴν καρδίαν του, λέγοντας· Τί ἔπαθα ἐγὼ ὁ ἄθλιος; πῶς τὸν ἑαυτόν μου ὕψωσα ἕως τὸν οὐρανόν, καὶ ἐπιγείους ἀνθρώπους δὲν ἐκαταδεχόμην νὰ συντύχω; ἀμὴ τώρα ἔπεσα κάτω ὡσὰν ὁ ἀχρειότερος τοῦ κόσμου ὅλου, ἐπειδὴ ὁ Ἀλέξανδρος ἐπερίλαβε τὸ

Πόλεμος Ἀλεξάνδρου καὶ Δαρείου.

Ἐκτύπησαν τὰ στρατεύματα μὲ τὰ κοντάρια, καὶ μὲ τὰ σπαθία. Ὁ κτύπος τῶν κονταρίων καὶ τῶν σπαθίων, καὶ ὁ χρεμετισμὸς τῶν ἀλόγων ἦτο τόσος, ὁποῦ ἠκούετο εἰς πολὺν τόπον. Τόσον κόψιμον καὶ αἱματοχυσία ἔγεινε ταύτην τὴν ἡμέραν, ἀπὸ τὸ ταχὺ ἕως τὸ βράδυ, ὥστε ἐτρόμαξεν ἡ γῆ, ἐπειδὴ τὸ αἷμα ἔτρεχεν ὡσὰν ποταμός.

Φυγὴ τῶν Περσῶν.

Οἱ Πέρσαι δὲν ἠμπόρεσαν νὰ βαστάξουν τὸν πόλεμον, καὶ ἐστράφησαν νὰ φύγουν εἰς τὸν τόπον τους, καὶ οἱ Μακεδονῖται τοὺς ἐδίωχναν τρία ἡμερόνυκτα. Ἐσκοτώθησαν ἀπὸ τοὺς Πέρσας ἑκατὸν τέσσαρες χιλιάδες, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου πέντε χιλιάδες. Ἀπὸ τοὺς Πέρσας ἐπιάσθησαν ζωντανοὶ διακόσιαις χιλιάδες καὶ ἐφέρθησαν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, ὁ ὁποῖος ἀπολύοντάς τους εἶπέ τους· Πλέον εἰς τὸν πόλεμον νὰ μὴν ἔλθῆτε ἂν θέλετε νὰ ἔχετε τὴν ζωήν σας.

Φυγὴ Δαρείου.

Ὁ Δαρεῖος ἔφυγε μὲ ἑκατὸν στρατιώτας ὀγλήγωρους καβαλλαραίους καὶ εἰσέβη εἰς τὸ κάστρον τῆς Περσίας· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἔφθασεν εἰς τὸ κάστρον τῆς Βαβυλῶνος. Οἱ δὲ Βαβυλώνιοι ἐξέβησαν εἰς πόλεμον, καὶ δὲν τὸν ἄφησαν νὰ κάτεντώσῃ, ὅτι ἡ Βαβυλὼν ἦτο κατὰ πολλὰ μεγάλον κάστρον, εἰς τὴν μέσην τοῦ ὁποίου ἔτρεχεν ὁ Εὐφράτης ποταμός. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπῆγε καὶ ἐτέντωσεν ἐπάνω τοῦ κάστρου.

Ὁ Ἀλέξανδρος κυριεύει τὴν Βαβυλῶνα.

Ὥρισεν ὁ Ἀλέξανδρος νὰ σκάψουν αὐλάκια μέσα ἀπὸ τὸ φουσάτον πολλὰ βαθέα καὶ πλατέα, δσον νὰ σέβῃ τὸ νερὸν τοῦ ποταμοῦ. Οἱ δὲ Βαβυλώνιοι ἔχοντες μίαν ἑσπέραν ἑορτὴν μεγάλην τοῦ θεοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπῆγαν μὲ ταῖς γυναῖκες καὶ τὰ παιδία τους νὰ προσκυνήσουν εἰς τὸν ναόν. Ὁ Ἀλέξανδρος αὐτὴν τὴν νύκτα ἐγύρισε τὸν ποταμὸν

εἰς τὰ αὐλάκια, ὠλιγόστευσε τὸ νερὸν τοῦ ποταμοῦ, εἰσέβη μὲ τὸ φουσάτον του εἰς τὴν Βαβυλῶνα, καὶ ὥρισε νὰ βάλουν στίαν ὁλόγυρα τῆς πόλεως. Ὡς εἶδαν οἱ Βαβυλώνιοι τὴν πονηρίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐπροσκύνησάν τον, καὶ ἐβόησαν φωνῇ μεγάλῃ λέγοντες· Ἀλέξανδρε βασιλεῦ, ἐλέησέ μας διὰ τὸν Θεόν, καὶ μὴ μᾶς ὀργισθῇς διὰ νὰ μὴ χαθῶμεν. Εὐθὺς ὡς ἤκουσεν αὐτὸς τὰς τοιαύτας δεήσεις ἐπρόσταξε νὰ σβυσθῇ ἡ φωτιά, καὶ ἔπαυσεν ὁ ἐμπρησμός.

Ἡ Βαβυλὼν προσκυνεῖ τὸν Ἀλέξανδρον.

Τότε οἱ Βαβυλώνιοι εἶπαν τοῦ βασιλέως· Πολλὰ τὰ ἔτη σου, βασιλεῦ τῆς οἰκουμένης ὅλης. Μετὰ ταῦτα ἔφεράν του δῶρα πολλά· ἐξέβαλαν τὸ χρυσάφι τοῦ Δαρείου τάλαντα δύο χιλιάδες, ἄλογα τοῦ σταύλου χίλια, λέοντας ἑκατὸν μὲ ἅλυσες ἀργυραῖς, πάρδους τοῦ κυνηγίου χιλίους, ἄτια ἀράπικα πεντακόσια, καταπολλὰ ὀγλήγωρα, κλοντύρια χρυσᾶ δύο χιλιάδες, κούπαις χίλιαις, ἄλογα ἁρματωμένα χιλιάδες τρεῖς μὲ τῶν ὀψαρίων τὰ πετζία, ὁποῦ δὲν τὰ περνᾷ σίδερον, τὸ ἐπανωφόρι τοῦ Ξέρξου τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας, ὅπου ἦτο μὲ τῶν ὀφιδίων τὰ ὀνύχια, ἐγκοσμημένον μὲ πολύτιμα λιθαρόπουλα, τὸ στέμμα τοῦ Σονόσχου τοῦ βασιλέως, ὅπου ἔγινε καὶ αὐτὸς τοῦ κόσμου ὅλου βασιλεύς· τὴν τράπεζαν τοῦ βασιλέως Δαρείου ὁποῦ ἦτο καμωμένη ἀπὸ ζαφύρια, πρᾶγμα πολύτιμον, τὸ ὁποῖον εἶχε πρὸς τούτοις καὶ τόσην θαυμαστὴν ἐνέργειαν ὁποῦ ὅταν ἔτρωγεν ἐπάνω εἰς αὐτὴν ποτὲ κακὴν καρδίαν δὲν εἶχεν. Ὁ Ἀλέξανδρος διέτριψεν εἰς τὴν Βαβυλῶνα ἡμέρας τριάκοντα.

Λύπη μεγάλη τοῦ Δαρείου.

Ὡσὰν ἤκουσεν ὁ Δαρεῖος ὅτι ἐπῆρεν ὁ Ἀλέξανδρος τὴν Βαβυλῶνα, ἐπικράνθη πολλὰ μέσα εἰς τὴν καρδίαν του, λέγοντας· Τί ἔπαθα ἐγὼ ὁ ἄθλιος; πῶς τὸν ἑαυτόν μου ὕψωσα ἕως τὸν οὐρανόν, καὶ ἐπιγείους ἀνθρώπους δὲν κατεδεχόμην νὰ συντύχω; ἀμὴ τώρα ἔπεσα κάτω ὡσὰν ὁ ἀχρειότερος τοῦ κόσμου ὅλου, ἐπειδὴ ὁ Ἀλέξανδρος ἐπερίλαβε τὸ

βασίλειόν μου ὅλον. Καλὰ λέγει ὁ λόγος ὅποιος ἄνθρωπος πέρνει μὲ ἀδικίαν, ὕστερον πρέπει νὰ πληρώνῃ μὲ ἔλλειψιν, καὶ στενοχωρίαν, καὶ δάκρυα.

Οἱ ἄρχοντες παρηγοροῦν τὸν Δαρεῖον.

Ὡς ἤκουσαν οἱ ἄρχοντες ὅτι θλίβεται ὁ Δαρεῖος, εἶπαν παρηγοροῦντές τον· Βασιλεῦ θαυμαστὲ καὶ ἐνδοξότατε, ἐσὺ ἠξεύρεις πόσον χαράτζιον ἔπερνες ἀπὸ τὸν Φίλιππον καὶ ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς ὅλους, ἀλλὰ μὴ πικραίνεσαι. Τὸ καράβι τὸ μεγάλο ὅταν τὸ πολεμῇ πολὺς ἄνεμος, κινδυνεύει ἕως νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν λιμένα. Ἔτσι εἶναι καὶ ἕνα μέγα βασίλειον· χθὲς ἐνίκησεν αὐτὸς, αὔριον ἐξ ἐναντίας θέλομεν νικήσει ἡμεῖς, ὅτι πολλὴν δύναμιν καὶ καβάλλαν ἔχομεν.

Συμβούλιον κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Εὐθὺς ἐξέβη ἔμπροσθεν εἰς τὸ συμβούλιον ἕνα ἀρχοντόπουλον ὀνόματι Ἄβυσσος, ἠγαπημένον τοῦ Δαρείου, καὶ εἶπεν· Ὑψηλότατε Βασιλεῦ, πᾶς ἄνθρωπος πρέπει νὰ εὑρίσκεται εἰς τὴν στενοχωρίαν τοῦ αὐθέντου του. Ἐγὼ βλέποντας τούτην τὴν ἀνάγκην, ἐπαρακινήθηκα νὰ χάσω τὴν ζωήν μου, διὰ τὴν ἀγάπην σου. Θέλω νὰ πηγαίνω νὰ φονεύσω τὸν Ἀλέξανδρον, διὰ νὰ ἐλευθερώσω τὸ βασίλειόν σου.

Ζωὴ Ἀλεξάνδρου εἰς κίνδυνον.

Παρευθὺς ὁ Ἄβυσσος ἐσέλλωσε τὸ ἄλογόν του, ἁρματώθη καλὰ, ἐκαβαλλίκευσεν, ἔβαλεν ἐπάνω κλίβανον σημάδι τῆς Μακεδονίας, καὶ ἐπῆγε νὰ σμιχθῇ μὲ τὸ στράτευμα τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ὁ Ἀλέξανδρος ἁρματωμένος εἶχε καβαλλικεύσει, καὶ ἔγραφε τὸν στρατόν του. Ὁ Ἄβυσσος ἦλθε κοντὰ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, ἔσυρε τὸ σπαθί, καὶ ἤθελε τὸν κτυπήσει εἰς τὰ ὀμμάτια, ἀμὴ δὲν τὸν ἐπέτυχε, μόνον ἔδωκεν εἰς τὴν περικεφαλαίαν, ἔκοψε τὴν κορυφήν της, καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ κεφάλι, ξυρίζοντάς το ὡσὰν ξυράφι.

Ὁ Ἄβυσσος γυρίζει εἰς τὸν Δαρεῖον.

Ὁ Ἄβυσσος ἐπροσκύνησε, διέβη εἰς τὸν Δαρεῖον, καὶ ὡμολόγησεν ὅσα ἔκαμεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. Τότε ὁ Δαρεῖος ἔσεισε τὸ κεφάλι του, καὶ εἶπεν· Ἐσὺ, Ἄβυσσε, ἐπλήρωσες εἴτι μοῦ ἔταξες, ἀμὴ εἴτι θέλουν οἱ θεοὶ, ἐκεῖνο γίνεται. Ὁ Ἄβυσσος εἶπε· Νὰ ἠξεύρῃς, βασιλεῦ, ὅτι ἐγὼ τὴν καρδίαν σου ἔκαμά την, μὲ τὸ σπαθί μου ἐθανατώθηκα διὰ ἀγάπην σου, ἄλλην ζωὴν δὲν ἔχω πλέον νὰ δώσω διὰ λόγου σου. Προσκυνῶ τὴν βασιλείαν σου, καὶ ὑπάγω νὰ δουλεύσω ἐκεῖνον ὁποῦ μοῦ ἐχάρισε τὴν ζωήν μου. Ὁ Δαρεῖος ἐλυπήθη, καὶ εἶπε· Τοῦ καλορροίζικου ἀνθρώπου οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ βοηθοῦν, τοῦ δὲ κακορροίζικου, καὶ οἱ ἄρχοντές του ἀφίνουν τον, ὅτι ὅποιος ὑψώνεται πολλὰ, ὀγλήγωρα πέφτει κάτω.

Παραγγελία Δαρείου εἰς τὸν Ἄβυσσον.

Ὁ Ἄβυσσος ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, ὁ Δαρεῖος τοῦ ἐπαρήγγειλε νὰ τοῦ εἰπῇ οὕτω· Ἀλέξανδρε βασιλεῦ, μὴ ὑψώνεσαι τόσον πολὺ, ὅτι ὅποιος ὑψώνεται τόσον πολὺ, ὀγλήγωρα πίπτει. Ὁ Σόσονχος ἦτον ὅλου τοῦ κόσμου βασιλεὺς, καὶ ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν παράδεισον. Ἐὰν δὲν σοῦ ἀρέσῃ καθὼς σοῦ παραγγέλλω ἂς ἦσαι ἕτοιμος μετὰ πενῆντα ἡμέρας νὰ πολεμήσωμεν μὲ τοὺς Πέρσας, ὁποῦ μοῦ ἀπέμειναν, τοὺς ἀσαλεύτους καὶ ἀνδρειωμένους. Ἢ ἐσένα μὲ τὰ φουσάτα σου θέλομεν ἀφανίσει, ἢ ἡμεῖς ὅλοι καθὼς εὑρισκόμεσθεν νὰ χαθοῦμεν παντελῶς. Οἱ θεοὶ τὸ δίκαιον εἰς τὸ χέρι τους τὸ ἔχουν, καὶ ὅπου αὐτοὶ ὁρίσουν θέλουν τὸ δώσει.

Ὁ Ἄβυσσος γυρίζει εἰς τὸν Ἀλέξανδρον.

Ὡσὰν ἐπῆγεν ὁ Ἄβυσσος εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, τοῦ ἀνήγγειλεν ὅ,τι εἶπεν ὁ Δαρεῖος. Ἀκούοντάς τα ὁ Ἀλέξανδρος, ἔσεισε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε· Τὸ βασίλειον εἶναι γλυκὺ πρᾶγμα, διὰ τὸ ὁποῖον πρέπει κάθε βασιλεὺς νὰ μάχεται

καθὼς ἠμπορεῖ. Κατὰ ταῖς ἀπόκρισαις ὅπου μοῦ στέλλει ὁ Δαρεῖος, εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον νὰ εἰρηνεύσωμεν, ὅμως ὁ Θεὸς ἄς δώσῃ τὴν εἰρήνην.

Ὁ Ἀλέξανδρος πηγαίνει εἰς τὸν Δαρεῖον.

Ἐκίνησεν ὁ Ἀλέξανδρος νὰ ὑπάγῃ ἀποκρισάρης εἰς τὸν Δαρεῖον. Ἐνεδύθη Περσικὴν φορεσίαν, εἰς τὸ κεφάλι του ἔβαλε χλαμοῦτζαν μὲ χρυσομάργαρον, ὁμοῦ μὲ λιθαρόπουλα ἐγκοσμημένον, ἐπάνω εἰς τὴν φορεσίαν του ἔβαλε τάμπαριν μὲ τῆς ἀσπίδος τὰ κερατόπουλα, καὶ μὲ χρυσαῖς φόλαις μεγάλαις. Ὁ Δαρεῖος ἀκούοντας ὅτι ἔρχεται ἀποκρισάρης, ἔκαμε σύναξιν μεγάλην καὶ θαυμαστὴν, διὰ νὰ φανῇ λαμπρὸς βασιλεύς. Εἰσέβη ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὸ παλάτι τοῦ Δαρείου, ἔδωκε τὴν ἐπιστολὴν καὶ εἶπεν· Ὁ αὐθέντης μου ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος, ὅστις πολλὰ χαιρετᾷ τὸ βασίλειόν σου, εἶπέ μου νὰ ἀναγνώσῃς τὴν ἀπόκρισιν.

Ἐπιστολὴ Ἀλεξάνδρου πρὸς τὸν Δαρεῖον.

Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλέων, καὶ τοῦ κόσμου ὅλου Αὐτοκράτωρ, μὲ δύναμιν τῆς ἄνω προνοίας τοῦ Θεοῦ. Ἠξεύρεις καλὰ, βασιλεῦ Δαρεῖε, ὅτι ἔπερνες ἀπὸ τὸν πατέρα μου χαράτζιον. Ἐκεῖνος πρὶν ἀποθάνῃ μὲ ἔστειψε βασιλέα, ἐσὺ δὲ μὲ ἀτίμασες ἀπὸ τὴν ὑψηλοφροσύνην σου, φοβερίζοντάς με νὰ στείλῃς ἄλλον νὰ αὐθεντεύσῃ εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ νὰ μὲ εὐγάλῃς ἀπὸ τὸν πατρικόν μου θρόνον, διὰ νὰ μὲ φέρουν εἰς τὴν αὐλήν σου ὡς μωρὸν παιδίον νὰ σὲ δουλεύω. Ἐγὼ ὅμως μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, ἰδοὺ ὁποῦ ἦλθα εἰς ἐσένα ἄνδρας.

Ὁ Ἀλέξανδρος δειπνᾷ μὲ τὸν Δαρεῖον.

Αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν ἤκουσεν ὁ Δαρεῖος, καὶ εἶπεν ἔμπροσθεν εἰς τοὺς ἄρχοντας· Ἀπανταχαίνετε, ἄρχοντες, τόσην ἔπαρσιν καὶ καύχησιν ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν; Ὁ Ἀλέξανδρος ἔστεκεν ἔμπροσθεν εἰς τὸν Δαρεῖον, καὶ ἀπεκρίθη· Ἡ Μακεδονία πρέπει τὴν σήμερον νὰ ὑψώνεται διὰ τὸν ἄξιον

βασιλέα ὅπου ἔχει, καὶ διὰ τοὺς ἀνδρείους στρατιώτας. Ἐκεῖ ἕνας μέγας ἄνθρωπος ἀπὸ τοὺς Πέρσας τοῦ εἶπε· Διατί συντυχαίνεις ἔτζι τοῦ βασιλέως; Αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη· Μέγαν αὐθέντην ἔχω, αὐτόβουλός του ἀποκρισάρης εἶμαι, καὶ συντυχαίνω ἀντὶ τοῦ αὐθεντός μου. Τότε ἐπαραμέρισεν ἀπὸ τὸν τόπον ὅπου ἔστεκε, καὶ εἶπε· Δότε μου ἄλλην ἐπιστολὴν νὰ ὑπάγω. Ὁ Δαρεῖος εἶπε πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον· Ἄς ἦσαι ἕτοιμος τὸ βράδυ εἰς τὸ δεῖπνον, ἕως νὰ γράψωμεν τὴν ἐπιστολήν. Ἔφεραν τὰ φαγητὰ καὶ ἐδειπνοῦσαν, καὶ ὁ κερνάτωρας κερνῶντας τὸν Δαρεῖον ἐκέρασε καὶ τὸν Ἀλέξανδρον. Ὡσὰν ἔπιε τὸ κρασὶ, τὸ ἀσημένιον ποτήριον τὸ ἔβαλεν εἰς τὸν κόρφον του. Ὁ κερνάτωρας τὸ ὡμολόγησε τοῦ Δαρείου, καὶ ὁ Δαρεῖος τοῦ εἶπε· Κέρασε μὲ ἄλλο ποτήριον, κερνῶντας πάλιν τὸν Ἀλέξανδρον· καὶ αὐτὸ ὁμοίως ὡς τὸ πρῶτον, ἔβαλεν εἰς τὸν κόρφον του. Ἕνας ἀπὸ τοὺς αὐθεντάδες τοῦ εἶπε· Διατί κάνεις αὐτὰ εἰς τὴν βασιλικὴν τράπεζαν, ὦ ἄνθρωπε; ὁ Ἀλέξανδρος εἶπεν· Ὁ αὐθέντης μου ἔχει τέτοιαν συνήθειαν, ὅτι ὁποιος ξένος καθήσει εἰς τὴν τράπεζάν του, πρῶτον καὶ δεύτερον ποτήριον ὁποῦ νὰ πίῃ, τοῦ τὸ χαρίζει.

Ὁ Ἀλέξανδρος γλυτόνει ἀπὸ τὸν Δαρεῖον.

Τότε ἐξεδύθη ὁ Ἀλέξανδρος τὴν φορεσίαν του, τὴν δὲ περικεφαλαίαν του ἔβαλεν ὡσὰν προσκέφαλον, τάχα πῶς θέλει νὰ κοιμηθῇ. Ἐκαμώθη πῶς ὑπάγει ἔξω πρὸς χρείαν του, καὶ παρευθὺς ἐξέβη, ἔδραμεν εἰς τὴν πόρταν τοῦ παλατίου, εὔγαλε τὸ ἕνα ποτήριον ἀπὸ τὸν κόρφον του, καὶ εἶπε τοῦ πορτάρη· Κράτει αὐτὸ τὸ ποτήριον τοῦ βασιλέως, καὶ ἄνοιξε, ὅτι ἔστειλέ με νὰ διατάξω τὰς βίγλας τοῦ φουσάτου. Ἔδραμεν εἰς τὴν ἄλλην πόρταν τοῦ κάστρου εὔγαλε τὸ ἄλλο ποτήριον, καὶ εἶπε τοῦ πορτάρη· Κράτει αὐτὸ τὸ ποτήριον τοῦ βασιλέως, καὶ ἄνοιξε ὀγλίγωρα, ὅτι μὲ ἔστειλε νὰ κράξω τοὺς Βοϊβοντάδες νὰ ἔλθουν μέσα εἰς τὴν βουλὴν τοῦ βασιλέως. Ἐκεῖνοι ὑπήκουσαν παρευθὺς καὶ ἐπῆγε τρέχοντας εἰς τὸν τόπον, ὅπου εἶχε τὸ ἄλογόν του, τὸ ἐκαβαλλίκευσε καὶ

ἔφυγε μετὰ σπουδῆς ἕως ὁποῦ ἔφθασεν εἰς τὸ ποτάμι τῆς Ἀρμενίας, τὸ ὁποῖον ηὗρέ το παγωμένον καὶ ἐπέρασεν. Ηὗρεν ἐκεῖ καὶ τὸν Ἀντίοχον, τὸν Φιλόνην καὶ τὸν Πτολεμαῖον, ὅπου τὸν ἐκαρτεροῦσαν προθύμως μὲ ἀρκετὸν φουσάτον, καὶ τοὺς ἐδιηγήθη ὡς τὸν ἐγνώρισεν ὁ Δαρεῖος.

Λύπη Δαρείου.

Ἐγύρισεν ὁ Κανταρκούσης εἰς τὸν Δαρεῖον, ὁ ὁποῖος ὡς ἤκουσε τὴν τέχνην τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἔκλαυσε καὶ εἶπεν· Ἴδετε, ἄρχοντες, πόσον τέχνασμα μᾶς ἔκαμεν ὁ υἱὸς τοῦ Φιλίππου; Τὸν τόπον μας ὅλον ἐπῆρε, τὸ βασίλειόν μας ὅλον τὸ ἐκαταπάτησε καὶ τὸ ἐπερίλαβεν· ἡμεῖς λοιπὸν τώρα τί νὰ γείνωμεν; Ὥρισε νὰ γράψουν ἐπιστολὴν παραπονετικὴν πρὸς τὸν Πόρον τὸν βασιλέα τῆς Ἰνδίας καὶ ἔγραψεν οὕτως.

Ἐπιστολὴ Δαρείου πρὸς Πόρον.

Εἰς τὸν βασιλέα τὸν ὑψηλότατον παρὰ ὅλους τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς, κύριον τῶν αὐθεντάδων τῆς οἰκουμένης τὸν ἐπίγειον θεὸν τῆς Ἰνδίας, ὁ Δαρεῖος τῆς Περσίας, ὁ ἐλεεινὸς καὶ κακότυχος τῆς σήμερον γράφει καὶ προσκυνεῖ. Ἠξεύρεις το καλὰ, ὅτι ἤμουν αὐθέντης ἐπάνω εἰς τριάντα βασιλεῖς. Τώρα ἐσηκώθη ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀχαμνοτέρους ἀνθρώπους, ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ἐπῆρε τὸ βασίλειόν μου ὅλον, τὴν Ἰερουσαλὴμ, τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Βαβυλῶνα, καὶ ἔσμιξέ τα μὲ τὴν Δύσιν. Δύο φοραῖς ἐπολεμήσαμεν, καὶ δύο μᾶς ἐνίκησε. Παρακαλῶ λοιπὸν τὴν βασιλείαν σου νὰ μοῦ δώσῃς βοήθειαν νὰ πολεμήσωμεν ἀκόμη τρίτον ἢ νὰ τὸν σκοτώσωμεν, ἢ νὰ ἀφανισθοῦμεν ἡμεῖς παντελῶς.

Ὁ Πόρος στέλλει βοήθειαν τοῦ Δαρείου.

Ὁ Πόρος ὁ βασιλεὺς ἀναγινώσκοντας τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Δαρείου, ἔσεισε τὸ κεφάλι του, καὶ εἶπε· Ποτὲ δὲν εὑρίσκεται χαρὰ νὰ μὴν ἀνακατωθῇ μὲ θλίψιν. Ὁ Δαρεῖος ἐνομίζετο ἴσος μὲ τοὺς θεοὺς, καὶ τώρα διώκεται ἀπὸ τοὺς Μακεδόνας, ὁποῦ ὁ Φίλιππος ἦτο δοῦλός του. Ἔπειτα ἔκραξεν ἕνα ἀπὸ

τοὺς ἄρχοντάς του καὶ εἶπέ του· Ἔπαρε τετρακόσιαις χιλιάδες στρατὸν, καὶ σύρε εἰς βοήθειαν τοῦ Δαρείου. Τὸν Ἀλέξανδρον νὰ μὴ τὸν σκοτώσετε, μόνον φέρετέ μου τον ζωντανὸν, νὰ τὸν ἰδῶ τί ἄνθρωπος εἶναι, ὅτι πολλοὶ μοῦ τὸν λέγουν φρόνιμον, ἐπιτήδειον καὶ ἀνδρειωμένον. Ἐκίνησαν λοιπὸν εὐθὺς τὰ φουσάτα τῆς Ἰνδίας εἰς βοήθειαν τοῦ Δαρείου.

Ὁ Δαρεῖος ἔρχεται κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ὡς ἤκουσεν ὁ Δαρεῖος ὅτι ἦλθαν τὰ φουσάτα τῆς Ἰνδίας ἐσύναξε καὶ τὰ ἐδικά του τῆς Περσίας καὶ ἔγραψέ τα καὶ ηὗρέ τα χίλιαις χιλιάδες, καὶ ἐκίνησεν εἰς τὸν πόλεμον. Ἔστειλε μετὰ ταῦτα νὰ καταπατήσουν τὰ φουσάτα τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ὡσὰν εἶδε τοὺς καταπατητάδες ἐπρόσταξε νὰ τοὺς ἀναβιβάσουν εἰς ἕνα τόπον ὑψηλὸν, ὥρισε νὰ ἁρματωθοῦν τὰ φουσάτα του, καὶ τὰ ἐδιαμοίρασεν εἰς τάγματα. Εἶδαν τὸ στράτευμα τοῦ Ἀλεξάνδρου οἱ καταπατητάδες, καὶ ἐθαύμασαν. Ἐπρόσταξεν ὁ Ἀλέξανδρος νὰ τοὺς δώσουν ἅρματα Μακεδονικὰ, καὶ εἶπέ τους· Χαρίζω σας τὴν ζωὴν, σύρτε εἰς τὸν αὐθέντην σας, καὶ ὅταν ἔλθετε εἰς τὸν πόλεμον, βαστᾶτε αὐτὰ τὰ ἅρματα νὰ μὴ σᾶς σκοτώσουν οἱ Μακεδόνες. Ἐκεῖνοι ἀνεχώρησαν, καὶ ἐρώτησάν τους οἱ ἄρχοντες τῆς Ἰνδίας, διὰ τὰ φουσάτα τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ εἶπαν· Ἴδαμεν φουσάτα πολλὰ καὶ ἀνδρειωμένα μὲ δύναμιν καὶ ἀφοβίαν, καὶ τὰ ἄλογά τους εἶναι πολλὰ διαλεκτὰ, ὅλα βαρβάτα. Ὡσὰν ἤκουσαν τοῦτο τὰ φουσάτα τῆς Ἰνδίας, ἐδειλίασαν, καὶ ὡσὰν ἀγγαρεμένοι ἤρχοντο εἰς τὸν πόλεμον. Ὁ Δαρεῖος ὠργίσθη τοὺς καταπατητάδες, καὶ ὥρισε νὰ κόψουν ταῖς γλώσσαις των, διὰ νὰ μὴν ἐπαινοῦν πλέον τὸν Ἀλέξανδρον.

Πόλεμος Ἀλεξάνδρου κατὰ Περσῶν.

Εὐθὺς ὁποῦ ἐσμίχθησαν τὰ φουσάτα, καὶ ἐκτυπήθησαν μὲ τὰ κοντάρια, ἔσυρεν ἄνεμος σηκώνοντας τὸν κονιορτὸν τόσον ὁποῦ ὁ ἥλιος ἐσκοτίνιασε, καὶ ὁ κτύπος τῶν κονταρίων ἠκούετο εἰς πολὺν τόπον. Αὐτὴν τὴν ὥραν δὲν ἐγνωρίζετο τὶς

ἦτο Πέρσης, Ἰνδὸς, ἢ Μακεδών. Ἔσυρναν τὰ σπαθιά τους οἱ Μακεδόνες ὡσὰν οἱ καλοὶ θερισταὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ θέρους εἰς δασέα χωράφια, κατασφάζοντες πολλοὺς ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Ὡσὰν ἐνύκτωσεν ἐφοβήθησαν οἱ Ἰνδοὶ καὶ οἱ Πέρσαι, καὶ ἄρχισαν νὰ φεύγουν· τὴν αὐγὴν ὅμως πάλιν ἦλθαν εἰς τὸν πόλεμον. Ὅταν τοὺς εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος, δὲν ἠμπόρεσε νὰ βαστάξῃ μόνον ὁρμῶντας εἰς τὰ στρατεύματα τῆς Ἰνδίας μὲ τὸ τάγμα του ἑκατὸν χιλιάδες ὁποῦ ἦσαν ὅλοι διαλεκτοί, ἔκαμε μεγάλους φόνους καὶ πολλούς. Οἱ Ἰνδοὶ ὡσὰν εἶδαν τὸν Ἀλέξανδρον, εὐθὺς ἐτράπησαν εἰς φυγήν.

Φυγὴ τοῦ Δαρείου.

Ὡσὰν εἶδαν οἱ Πέρσαι τὰ φουσάτα τῆς Ἰνδίας πῶς φεύγουν, ἤρχισαν καὶ αὐτοὶ νὰ φεύγουν διὰ τὸ νὰ μὴν ἐδύναντο νὰ πολεμοῦν. Βλέποντας ὁ Δαρεῖος πῶς φεύγουν τὰ φουσάτα του, ἔγεινεν ἐκστατικὸς, καὶ ἄρχισε καὶ αὐτὸς νὰ φεύγῃ ὁ ἄθλιος, καὶ φεύγοντας ἔλεγεν· Ὢ ἐγὼ ὁ ἄγνωστος Δαρεῖος, ὁποῦ ὑψώνομουν ἕως τὸν οὐρανὸν, καὶ τώρα οὐδὲ εἰς τὴν γῆν δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ζήσω! Οἱ Πέρσαι ὅλοι ἔφυγαν καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ κάστρον τῆς Περσίας.

Ὁ Δαρεῖος μένει λαβωμένος.

Τότε δύο ἠγαπημένοι τοῦ Δαρείου, ὁ Κανταρκούσης καὶ ὁ Ἀρτοβαρζάνης, ἔδραμαν ἐκεῖ ὁποῦ ἔφευγε καὶ τὸν ἐκτύπησαν ὁ ἕνας ἀπὸ τὴν μίαν μεριὰν, καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν ἄλλην. Ἐπλήγωσάν τον, τὸν ἐκατέβασαν ἀπὸ τὸ ἄλογον, ἔρριψάν τον κάτω, καὶ ἔγδυσάν τον. Οὕτως ὁ δυστυχὴς Δαρεῖος ἀπέμεινε γυμνὸς, καὶ μὲ ὀλίγην ψυχήν.

Οἱ Πέρσαι προσκυνοῦν τὸν Ἀλέξανδρον.

Μανθάνοντας ὁ Ἀλέξανδρος τὸν σκοτωμὸν τοῦ Δαρείου, ἔστειλεν εὐθὺς μερικοὺς στρατιώτας νὰ εἰποῦν τῶν Περσῶν νὰ μὴ φεύγουν, ὅτι ὁ Δαρεῖος ἐσκοτώθη· εἰδὲ καὶ φύγουν τὴν αὐτὴν ἡμέραν θέλουν ἀποθάνει ὅλοι ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Μακεδόνων. Ἔστειλε καὶ τὸν Φιλόνην εἰς τὸ φουσάτον τῆς

Ἰνδίας, νὰ πάρῃ τὰ ἄλογά τους, καὶ αὐτουνοὺς νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν αὐθέντην τους τὸν Πόρον. Ἐπῆγεν ὁ Φιλόνης καὶ εἶπε τὸν ὁρισμὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τοὺς Ἰνδούς. Πάραυτα ὅλοι ἐπέζευσαν ἀπὸ τὰ ἄλογά τους, ἐπροσκύνησάν τον, παρέδωκαν τὰ φλάμπουρα, τὰ ἄλογά τους, τὰ ἅρματά τους ὅλα, ἐπῆραν συμπάθειον, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν αὐθέντην τους τὸν Πόρον γυμνοί. Ἐπαρήγγειλέ τους ὁ Φιλόνης νὰ εἰποῦν τοῦ βασιλέως Πόρου νὰ κάθεται εἰς τὸ βασίλειόν του νὰ φυλάγῃ τὸν τόπον του, ἀλλουνοῦ δύναμιν νὰ μὴ δώσῃ πλέον, καὶ νὰ ἠξεύρῃ ὅτι ὁ Φιλόνης, μὲ θέλημα τοῦ αὐθεντός του Ἀλεξάνδρου, εἶναι αὐθέντης ὅλης τῆς Περσίας. Οἱ Πέρσαι ἐξεχωρίσθηκαν ἀπὸ τὰ φουσάτα τῆς Ἰνδίας, ἐπροσκύνησαν τὸν Φιλόνην, καὶ ἔσμιξαν ὅλοι μὲ τὰ φουσάτα τῆς Μακεδονίας, ἔχοντες χαρὰν μεγάλην πῶς ἠξιώθηκαν νὰ δουλεύουν τὸν Ἀλέξανδρον.

Ὁ Ἀλέξανδρος εὑρίσκει τὸν Δαρεῖον.

Ἐρχόμενος ὁ Ἀλέξανδρος μὲ τὸ στράτευμά του εἰς τὸν κάμπον τῆς Περσίας, εὗρε τὸν Δαρεῖον, ὅπου ἐκείτετο εἰς τὸν κονιορτὸν, ὁ ὁποῖος μὲ ὀλίγην ψυχὴν τοῦ εἶπεν· Ἀλέξανδρε βασιλεῦ, πέζευσε ὀγλήγωρα καὶ ἔλα νὰ ἀκούσῃς ἀπὸ τὸ στόμα μου ἕνα λόγον. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐγύρισε, καὶ εἶδέ τον, καὶ εἰπέ του· Τίς εἶσαι ἐσὺ, ὦ ἄνθρωπε; Ὁ Δαρεῖος ἀπεκρίθη· Ἐγὼ εἶμαι ὁ Δαρεῖος. Ὁ τροχὸς τῆς τύχης μὲ ὕψωσεν ἕως τὸν οὐρανὸν, καὶ τώρα μὲ κατέβασεν ἕως τὸν Ἅδην. Ἐσὺ, Ἀλέξανδρε, ἀτός σου, ὅταν ἦλθες ἀποκρισάρης, ἐνθυμήσου τὸν θάνατόν σου, καὶ μὴ μὲ ἀφήσῃς εἰς τὸν κονιορτὸν νὰ ἀποθάνω, ὅτι δὲν εἶσαι ἀνελεήμων. Ὡσὰν ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος τὸν Δαρεῖον ἐλυπήθη, ἐδάκρυσεν, ἐπέζευσεν, εὔγαλε τὸ ἐπανωφόρι του, καὶ ἐσκέπασέ τον. Ὥρισε τοὺς Μακεδόνας νὰ κάμουν ἕνα ἀλογάμαξον ἀργυρόχρυσον, καὶ νὰ τὸν βάλουν ἐπάνω. Ἐβάστα ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὴν μίαν μεριὰν, ἕως ἕνα τοξόβολον, λέγων· Ἐγὼ βασιλικὴν τιμὴν σοῦ ἔκαμα, ἂν καὶ ἦσαι ἐχθρός μου, ὅμως δός μου τὴν εὐχήν σου. Μετὰ ταῦτα ἔβαλέ τον εἰς τὸ ἀμάξι, καὶ ἐπῆγέ τον εἰς τὸ κάστρον.

Ὑστερινὴ θέλησις τοῦ Δαρείου.

Ὁ Δαρεῖος ὁ ὁποῖος ἦτο σιμὰ εἰς τον Ἀλεξανδρον, ἐπρόσταξε νὰ φέρουν τὴν θυγατέρα του τὴν Ῥοξάνδραν. Ἐπῆρέ την ἀπὸ τὸ χέρι, ἔδωκέ την τοῦ Ἀλεξανδρου, καὶ εἶπε: Δέξου, Ἀλέξανδρε, τὴν σπλαγχνικήν μου θυγατέρα Ῥοξάνδραν. Ἐπῆρε τὴν γυναῖκά του ὁ Δαρεῖος, παρέδωκέ την τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ εἶπε: Δέξου τὴν γυναῖκά μου ἀντίτυπα τῆς μητρός σου Ὀλυμπιάδος, βασιλεῦ Ἀλέξανδρε· ἀγάπα τοὺς Πέρσας, ὅτι εἶναι κατα πολλὰ ἐμπιστευμένοι εἰς τὸν αὐθέντην τους, τοὺς δὲ φονεῖς μου νὰ τοὺς παιδεύσῃς καθὼς πρέπει. Μὲ τοὺς λόγους τούτους ὕστερον ἀπο ὀλίγην ὥραν. κυττάζοντας πάντοτε τους περιεστῶτας, ἐξεψύχησεν.

Ὁ Ἀλέξανδρος νυμφεύεται τὴν Ῥοξάνδραν.

Μετὰ ταῦτα ἐπῆρεν ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας, εἰσέβη εἰς τὸ παλάτι, καὶ ἐστεφανώθη τὴν Ῥοξάνδραν, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ καιροῦ ἐκείνου. Ἦτο αὕτη εὔμορφη καὶ φρόνιμη κατὰ πολλὰ, ὅπου εἰς ὅλον τὸν κόσμον δὲν εὑρίσκετο, οὐδὲ θέλει εὑρεθῇ παρομοία. Ὅταν ἐτελείωσε τοὺς γάμους, ἐπρόσταξε νὰ ἀλλάξουν φορέματα τὰ φουσάτα, καὶ οἱ μὲν Πέρσαι ἔβαλαν Μακεδονικὰ, οἱ δὲ Μακεδόνες ἔβαλαν Περσικά.

Ὁ Ἀλέξανδρος ὑποτάσσει τὸν Κρέσην.

Ὡσὰν ἔφθασεν ὁ χρόνος, μὲ τὰ φουσάτα του ἐκίνησε δεξιὰ, καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου, ὅπου εὑρῆκεν ἀνθρώπους ἀγρίους ὥσπερ ζῶα ἀγριοπρόσωπα ἀνθρωπόμορφα. Ἀπ' αὐτοῦ ἐπεριπάτησεν ἡμέρας δεκαπέντε καὶ ηὗρεν ἔρημον τόπον. Εὑρῆκεν ἐκεῖ ἀνθρώπους ὑψηλοὺς μίαν πῆχυν ὅπου ἐλέγοντο Πιθηκοὶ, οἱ ὁποῖοι ἦλθαν καὶ προσεκύνησαν τὸν Ἀλέξανδρον, φέροντές του μέλι καὶ φοινίκια πολλά.

Νέος βασιλεὺς τῶν Πιθηκῶν.

Ἔκτισεν ὁ Ἀλέξανδρος ἐκεῖ κάστρον· ἔκαμεν ἀπ' αὐτοὺς βασιλέα, ὡρμήνευσέ τους νὰ πορεύωνται ἀνθρωπινὰ καὶ νὰ

πιστεύουν τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Ἀπ' αὐτοῦ ἐσηκώθη, ἀφοῦ ἐπέρασαν ἑκατὸν ἡμέραι· καὶ ἀπὸ τὸν τόπον τῶν Πιθηκῶν, εὔγαλε τοσον μέλι καὶ τόσα φοινίκια, ὥστε δι' ἕνα χρόνον ἔσωσε τὰ φουσάτα του.

Πόλεμος Ἀλεξάνδρου μὲ τοὺς ἀγρίους.

Ἀπ' αὐτοὺς ἐπεριπάτησεν ἡμέρας δύο καὶ ἦλθεν εἰς ἕνα βουνὸν ὑψηλὸν ὅπου εἶδεν ἀσχήμους ἀνθρώπους ὑψηλοὺς ὀργυιὰς δύο, ἔχοντας τὸ κορμί τους ὅλον μαλλιαρὸν, οἱ ὁποῖοι ἔβλεπαν πρὸς τὸ φουσάτον ἄγρια καὶ δὲν ἔφευγαν. Εἶπάν το τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἐπῆγεν ἀτός του νὰ τοὺς ἰδῇ. Αὐτοὶ ἐπηδοῦσαν ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, καὶ χωρὶς φόβον ἐκύτταζαν τὸ φουσάτον. Ἐσκότωσαν ἀπὸ τοὺς ἀγρίους ἀνθρώπους μυριάδες ἑκατόν. Αὐτοὶ οἱ ἄγριοι ἄνθρωποι εἶχαν συνήθειαν, ὅποιον ἐξαρματώνασι τὸν ἔτρωγαν. Τῇ ἐπαύριον εὑρῆκεν ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὸ φουσάτον του δύο χιλιάδες σκοτωμένους. Λοιπὸν ἐσυνάχθησαν οἱ μεγιστᾶνες καὶ ἄρχοντες τῆς Μακεδονίας, λέγοντες τοῦ Ἀλεξάνδρου· Σώνει μας ὁ θάνατος ὁποῦ ἐλάβομεν ἀπὸ τοὺς ἀγρίους ἀνθρώπους, καὶ μὴ θέλῃς νὰ χαθῶμεν ὅλοι ἐδῶ εἰς τὴν ἄκραν τῆς γῆς ὅπου μᾶς ἔφερες νὰ δώσωμεν κακὸν θάνατον εἰς τοῦτον τὸν ξένον τόπον ἀμνημόνευτοι· τὸ στράτευμα πλέον δὲν δύναται νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ διότι φοβεῖται. Ὡσὰν ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς λόγους τούτους ἐλυπήθη πολλὰ καὶ εἶπε πρὸς τὸ φουσάτον του· Ἀγαπημένοι μου ἀνδρειωμένοι Μακεδόνες, ἀκόμη ἂς ἔχω τὴν βοήθειάν σας ὅτι ὀλίγον μᾶς λείπει νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ἄκραν τῆς γῆς καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ὀγλήγωρα πηγαίνωμεν εἰς τὸν τόπον μας νὰ ἀναπαυθῶμεν.

Μέγα ταξείδιον τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ἐξέβησαν ἀπὸ τοὺς ἀγρίους ἀνθρώπους καὶ ἐδιάβησαν εἰς ἄλλον τόπον εὔμορφον, μὲ πολλὰ καὶ διάφορα πωρικά. Ἐκεῖ εὗραν καὶ δύο στύλους ἀπὸ ἀγνὸν μάλαγμα ἐγκοσμημένους· εἰς τὸν πρῶτον στύλον ἦτον ἱστορισμένον τὸ πρόσω-

πον τοῦ Ἡρακλέους, εἰς τὸν δεύτερον τὸ τῆς Σεβίρας τῆς βασιλίσσης. Ὡσὰν εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος τὰ πρόσωπα ἱστορισμένα, ἔκλαυσε πολλὰ καὶ εἶπεν· Ὦ Ἡράκλεις βασιλεῦ, καὶ Σεβίρα βασίλισσα, ὁποῦ εἶσθε εἰς τὸν κόσμον ὀνομαστοί, πῶς ἤλθετε εἰς τὸν ξένον τόπον νὰ ἀποθάνετε; Ηὗρεν ἀσῆμι καὶ μάλαγμα εἰς τοὺς στύλους τοῦ Ἡρακλέους πολύ, τὰ ὁποῖα ὅλα τὰ ἐμοίρασεν εἰς τὸ φουσάτον του καὶ διέτριψεν ἐκεῖ ἡμέρας ἓξ μετ' εὐθυμίας.

Ὁ Ἀλέξανδρος εὑρίσκει τερατώδη ζῶα.

Ἀπ' αὐτοῦ ἐσηκώθη μὲ τὰ φουσάτα του, καὶ ἀφοῦ ἐπεριπάτησεν ἡμέρας δέκα, εὑρῆκεν ἀνθρώπους παράξενους μὲ χέρια ἕξ, καὶ ποδάρια ἕξ, οἱ ὁποῖοι ἦλθαν νὰ πολεμήσουν τὸν Ἀλέξανδρον. Ἐσκότωσεν ἐξ αὐτῶν πολλούς, ἔπιασε ζωντανοὺς πολλούς, καὶ ἤθελε νὰ τοὺς εὐγάλῃ εἰς τὸν κόσμον διὰ θαῦμα ἀλλὰ μὴν ἠξεύρωντας τί εἶναι τὸ φαγητόν τους, τοὺς ἄφησε καὶ ἀπέθαναν ἀπὸ τὴν πεῖναν. Ἀπ' αὐτοῦ ἐπεριπάτησεν ἡμέρας δέκα, διέβη εἰς ἕνα τόπον ὁποῦ ἦτον οἱ Σκυλοκέφαλοι. Τούτων τὸ κορμὶ ἦτον ἀνθρώπινον, τὸ κεφάλι σκύλινον, καὶ ἡ φωνή τους ἀνθρωπινή, καὶ ἐπεριπατοῦσαν ὡσὰν σκυλία. Ἐσκότωσεν ὁ Ἀλέξανδρος πολλοὺς καὶ ἀπὸ ἐκείνους, καὶ μετὰ δέκα ἡμέρας ἀφίνοντας τὸν τόπον τους, ἐπῆγεν εἰς ἕνα χωρίον κοντὰ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν. Ἐκεῖ ἐψόφησεν ἑνὸς στρατιώτου τὸ ἄλογον, καὶ ἔσυράν το κοντὰ εἰς τὴν θάλασσαν. Τὴν νύκτα ἐκείνην ἐξέβη μία καραβίδα, καὶ τὸ ἔφαγεν. Ἔμαθαν καὶ ἡ ἄλλαις, καὶ ἐξέβαιναν τὴν νύκτα, καὶ πέρνοντας ἄλογα πολλὰ μὲ ἀνθρώπους, τοὺς ἐτραβοῦσαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀπ' αὐτοῦ ἐσηκώθη καὶ διέβη εἰς ἄλλον τόπον, πάλιν κοντὰ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ηὗρε πωρικὰ πολλὰ κάθε λογῆς, ὅπου ἐστάθη καμπόσον διὰ νὰ ἀναπαυθοῦν τὰ φουσάτα του.

Ὁ Ἀλέξανδρος πηγαίνει εἰς τὸ σκότος.

Μετὰ ἡμέρας δέκα, ηὗραν ἕνα κάμπον πλατὺν καὶ μέγαν. Εἰς τὴν μέσην του ἦτον ἕνα χάος βαθὺ καὶ πλατύ,

ὁποῦ ἐκρατοῦσεν ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην ὥστε δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἀπεράσουν. Ἐπρόσταξεν ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ἔκαμαν ἕνα γεφύρι πολλὰ μεγάλον, καὶ οὕτω διέβη μὲ τὰ φουσάτα του. Μετὰ ἡμέρας τέσσαρας, ἦλθαν εἰς σκοτεινὴν γῆν. Ἐκεῖ ὥρισεν ὁ Ἀλέξανδρος νὰ φέρουν φοράδαις ὁποῦ εἶχαν πουλάρια μικρά. Ἀφῆκαν τὰ πουλάρια ἔξω, καὶ ἐμβαίνοντας εἰς τὸ σκότος, ἐπεριπάτησαν ἕως εἴκοσι τέσσαρας ὥρας. Ἐκεῖ ἐδιαλάλησαν εἰς ὅλον τὸ φουσάτον, ὅτι πᾶς εἷς νὰ πεζεύσῃ καὶ πάρῃ ἀπὸ τὸ χῶμα τῆς γῆς ἐκείνης. Ὅσοι ἐπῆραν, ὅταν ἐξέβησαν εἶδαν τὸ χῶμα καὶ ἦτον ὅλο χρυσάφι, καὶ ἐπικράνθησαν ὅτι δὲν ἐπῆραν περίσσον.

Ὁ Ἀλέξανδρος γυρέζει εἰς τὸ φῶς.

Πάλιν ὁ Ἀλέξανδρος μὲ ὅλον του τὸ φουσάτον ἐπεριπάτησεν ἡμέρας ἕξ, ἦλθεν εἰς τὸ σύνορον τῆς Ἰνδίας, καὶ ἐξέβη εἰς τὸ φῶς τοῦ κόσμου, Εἶχε μῆνας ἓξ ἀφοῦ εἶδε τὰ γράμματα εἰς τὴν Ἡλιούπολιν, ὁποῦ ἔδειχναν τὸν θάνατόν του, καὶ πάντοτε ἦτο λυπημένος ὅταν τοῦ ἤρχοντο εἰς τὴν ἐνθύμησιν. Ἐκεῖ ἐνθυμήθη τοὺς μονοπόδαρους καὶ ἐγέλασε. Τὸν εἶδαν οἱ Μακεδόνες καὶ ἐγέλασαν καὶ αὐτοί, ἐπειδὴ τὴν πίκραν ὁποῦ εἶχεν ὁ Ἀλέξανδρος, δὲν τὴν ἤξευραν, διὰ τὸ νὰ ἔδειχνε τὸ πρόσωπόν του πάντοτε ἱλαρόν. Ἔμαθεν ὁ Πόρος ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰνδίας, ὅτι ἦλθεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὸ σύνορόν του, καὶ τοῦ ἔγραψεν ἐπιστολὴν τοιαύτην, στέλνοντάς του αὐτὴν εὐθὺς μὲ ἕνα ἀποκρισάρην πολλὰ ἐμπιστευμένον.

Ἐπιστολὴ Πόρου πρὸς Ἀλέξανδρον.

Πόρος ὁ μέγας βασιλεὺς τῆς Ἰνδίας, ὁποῦ λάμπει ὡσὰν θεός, πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον τὸν βασιλέα. Ἤκουσα διὰ λόγου, ὅτι τὸν βασιλέα Δαρεῖον ἐσκότωσες καὶ ὑψώθης πολλά· ἀπὸ τὴν ἀγνωσίαν σου τώρα ἦλθες εἰς ἐμένα νὰ χαθῇς. Ἐσὺ καλὰ τὸ ἠξεύρεις ὅτι ὅταν ἐγὼ θυμωθῶ ὅλη ἡ γῆ μὲ τρομάζει. Ὅλα τοῦ κόσμου τὰ βασίλεια νὰ συναχθοῦν, δὲν δύνανται νὰ μοῦ ἀντισταθοῦν. Ἐσὺ τί γνώμην ἔχεις, καὶ τί ἄνθρωπος εἶσαι, ὁποῦ ἦλθες ἐδῶ νὰ πολεμήσῃς μετ' ἐμένα;

Ὡς ἀγροικῶ ἐβαρέθης τὴν ζωήν σου καὶ διὰ τοῦτο ἦλθες. Ἐὰν θέλης νὰ ἔχης τὴν ζωήν σου καὶ νὰ σὲ συμπαθήσω, στεῖλέ μου χαράτζιον ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον ὁποῦ ἐπῆρες, καὶ σύρε νὰ βασιλεύσης εἰς τὴν Μακεδονίαν· χωρὶς τούτου δὲν θέλεις γλυτώσει ἀπὸ τὰς χεῖράς μου· μήτε ἡ Μακεδονία θέλει σὲ κρύψει μήτε ἄλλος τόπος, ἐπειδὴ ἐγὼ ἀπεφάσισα νὰ ἔλθω ἐναντίον σου, διὰ νὰ σὲ χαλάσω κατὰ κράτος.

Ἀπόκρισις Ἀλεξάνδρου πρὸς Πόρον.

Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλέων ὄχι μὲ τὸ ἰδικόν μου θέλημα, ἀλλὰ μὲ τὸ τοῦ Παντοκράτορος Σαβαὼθ, ὅπου ἔκαμε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ἰνδίας Πόρον, ὁποῦ λέγει ὅτι λάμπει ὡσὰν ἥλιος, γινόμενος θεὸς ἐπίγειος, ὁ οὐτιδανὸς, ὁ γαΐδαρος, ὁ τρελὸς, ὁ πλέον ἄτυχος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ὅλου. Γράφεις μου ὅτι ἐσκότωσα τὸν Δαρεῖον καὶ ὑψώθηκα πολλά. Τέτοιαις λογῆς ἐθεοποιεῖτο καὶ ἐκεῖνος εἰς ὅλην τὴν Περσίαν, ὡσὰν καὶ σὺ τώρα εἰς τὴν Ἰνδίαν· ἐγὼ δὲ τὸν ἐσκότωσα μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Σαβαώθ. Τοῦ ἔστειλες καὶ ἐσὺ βοήθειαν, ἀμὴ δὲν ἠδυνήθης νὰ τὸν βοηθήσης ὡς ἀδύνατος. Ἔχω ἐλπίδας ὅτι καὶ ἐσένα θέλω σκοτώσει καὶ τοὺς θεούς σου θέλω τοὺς κατασυντρίψει. Ἔρχομαι ἐπάνω σου ὡσὰν εἰς ἕνα ἄτυχον ἄνθρωπον ὄχι εἰς βασιλέα, ὅτι ἐσὺ Θεὸν ἀόρατον δὲν πιστεύεις, ἀμὴ λέγεις ὅτι εἶσαι ἀτός σου θεὸς, τρελὲ καὶ ἄγνωστε. Ὅσον καυχᾶσαι ὅτι ἔχει φουσάτον πολὺ, τόσον ἐγὼ ἔχω δύναμιν νὰ σὲ νικήσω. Ἂν δώσῃ ὁ Θεὸς καὶ πιάσω σε ζωντανὸν, κακὸν θάνατον θέλεις ὑπάγει μὲ τοὺς θεούς σου ἀντάμα νὰ κολάζεσαι εἰς τὰ καταχθόνια τοῦ Ἅδου.

Λόγοι Πόρου πρὸς τοὺς μεγιστάνας του.

Ὡς εἶδεν ὁ Πόρος τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου, εἶπεν εἰς τοὺς μεγιστάνας του· Ὁ Ἀλέξανδρος μᾶς φοβερίζει, ὁποῦ ἐμένα τινὰς εἰς ὅλην τὴν γῆν δὲν μοῦ ἀπεκρίθη λόγον ποτέ. Τὸ ὀγληγωρότερον νὰ συναχθοῦν ὅλα μου τὰ φουσάτα. Εἰς τοὺς ἄλλους βασιλεῖς τῆς Ἰνδίας στείλετε γράμματα νὰ ἔλθουν ὅλοι. Ἀφοῦ ἦλθαν, ἔγραψε τὰ φουσάτα του ὅλα καὶ εὑρῆκέν τα πενῆντα μιλλιούνια. Εἶχε λέοντας ὁποῦ ἦσαν μαθημένοι τοῦ πολέμου δέκα χιλιάδες, καὶ ἐλέφαντας μαθημένους τοῦ πολέμου ἑκατὸν χιλιάδες. Τότε ἔφθασε καὶ ὁ Ἀλέξανδρος μὲ ὅλα του φουσάτα. Ὅταν εἶδαν τὸ πλῆθος τοῦ φουσάτου οἱ Πέρσαι καὶ οἱ Μακεδόνες, τόσον ἐφοβήθησαν ὥστε ἐσυμβουλεύθησαν νὰ παραδώσουν τὸν Ἀλέξανδρον καὶ αὐτοὶ νὰ γλυτώσουν τὴν ζωήν τους, ἀλλ' ὁ Πτολεμαῖος τὸ ἔμαθε καὶ τὸ εἶπε τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Λόγος Ἀλεξάνδρου εἰς τὸ φουσάτον του.

Ὡς ἤκουσε ταῦτα ὁ Ἀλέξανδρος, ὥρισε καὶ ἐσυναθροίσθησαν τὰ φουσάτα του ὅλα ἔμπροσθέν του, καὶ εἶπεν· Ἀγαπημένοι μου Μακεδόνες, ἀπὸ ὅλαις ταῖς γενεαῖς ὑψηλότεροι, τὸν κόσμον ὅλον ἐπήραμεν, τὴν οἰκουμένην ἐπεριλάβαμεν, καὶ τὴν σήμερον ἐφοβηθήκατε τοὺς ἀνάνδρους Ἰνδούς. Ἐὰν ἐγὼ ἐξέβηκα ἀπὸ τὴν καρδίαν σας, καὶ δὲν θέλετε νὰ πολεμήσητε ἐτούτην τὴν ἡμέραν ἀτοί σας μὲ τὰ χέρια σας νὰ μὲ σκοτώσητε. Ἐὰν ἤξευρα, ὅτι θέλετε εὐχαριστηθῆ καλλίτερα μὲ τὸν Πόρον τὸν βασιλέα, ἐγὼ ἀτός μου ὑπάγω νὰ παραδοθῶ εἰς τὰς χεῖράς του. Νὰ τὸ ἠξεύρετε, ὅτι ἐὰν πάθω ἐγὼ κανένα κακὸν, ἀπὸ ἐσᾶς κανεὶς δὲν θέλει ἰδῆ τὴν Μακεδονίαν, ἢ νὰ ζήσῃ πλέον. Ἐμένα σώνει με τρεῖς πῆχες γῆς διὰ νὰ ἐνταφιασθῶ, ἀμὴ ἐσεῖς κακὴν ζωὴν θέλετε περάσει ἐδῶ εἰς τὸν ξένον τόπον, μὲ δούλευσιν καὶ σκλαβιάν. Ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνους, ὅπου παραδίδουν τὸν αὐθέντην τους καθὼς ἐβουλεύθητε νὰ μὲ παραδώσητε καὶ ἐσεῖς· ἀλλ' ὕστερον κακὸν θάνατον θέλετε δώσει. Ἐγὼ ἀτός μου ὑπάγω νὰ πολεμήσω μὲ τὸν Πόρον, βασιλεὺς μὲ βασιλέα, καὶ τὰ φουσάτα μας ἂς στέκονται εἰς τὸν τόπον τους, καὶ ἂν δώσῃ ὁ Θεὸς καὶ τὸν σκοτώσω, θέλει φανῆ ὅτι ἐγὼ μοναχὸς ἐπῆρα τὸν κόσμον ὅλον καὶ οὐχὶ μὲ τὴν δύναμίν σας· εἰδὲ σκοτώσει αὐτὸς ἐμένα, ἐσεῖς κακὸν θάνατον θέλετε δώσει ἐδῶ εἰς ξένον τόπον.

Ἀπόκρισις τοῦ φουσάτου πρὸς Ἀλέξανδρον.

Ὡς ἤκουσαν οἱ Μακεδόνες τοῦ Ἀλεξάνδρου τὰ λόγια ἐταράχθησαν σφόδρα, καὶ εἶπαν· Βασιλεῦ Ἀλέξανδρε, κάλλιον ἔχομεν νὰ ἀποθάνωμεν ἡμεῖς ὅλοι σήμερον, παρὰ νὰ πάθῃς ἐσὺ τίποτε. Ἡ ἐπιβουλὴ δὲν εἶναι ἀπὸ ἡμᾶς, μόνον ἀπὸ τοὺς Πέρσας, ὅτι αὐτοὶ μόνον εἶναι ἄνανδροι καὶ ὡς γυναικώδεις ἐφοβήθησαν τοὺς ἐχθρούς.

Ἀπόφασις Ἀλεξάνδρου.

Ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅτι ἀπὸ τοὺς Πέρσας ἦτον ἡ ἐπιβουλή, ἐθυμώθη, ὠργίσθηκέ τους, καὶ ἐπρόσταξε καὶ ἔνδυσάν τους γυναικεῖα ῥοῦχα, τυλίγοντας τὰ κεφάλιά τους μὲ κόκκινα μανδύλια, τὰ ὁποῖα φοροῦσιν ἕως τὴν σήμερον οἱ Πέρσαι. Ἔπειτα ἐπρόσταξε νὰ ἁρματωθοῦν τὰ φουσάτα του· εὑρῆκεν ἓξ μιλιούνια, καὶ ἔγραψεν εἰς τὴν Περσίαν εἰς τὸν Φιλόνην καὶ τὸν Σέλευκον οὕτως.

Ἐπιστολὴ Ἀλεξάνδρου πρὸς τὸν Φιλόνην.

Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλέων εἰς τοὺς ἀγαπημένους μου Φιλόνην καὶ Σέλευκον. Ἂς ἠξεύρετε ὅτι ὅλον τὸν κόσμον εἴδαμεν, καὶ ἐγυρίσαμεν ὑγιεῖς· ἤλθαμεν εἰς τὴν Ἰνδίαν, καὶ θέλομεν νὰ πολεμήσωμεν μὲ τὸν Πόρον. Τὴν ὥραν ὁποῦ νὰ ἰδῆτε τὴν γραφήν μου, νὰ φθάσετε τὸ ὀγληγορώτερον μὲ ὅλα τῆς Δύσεως τὰ φουσάτα εἰς τὴν Ἰνδίαν.

Παρασκευὴ Πόρου καὶ Ἀλεξάνδρου.

Ἀφοῦ ἔστειλε τὴν γραφήν, ἐκίνησεν εὐθὺς εἰς τὸν πόλεμον. Ὡσὰν ἐπλησίασαν τὰ δύο φουσάτα κοντά, ὁ Πόρος ἀπόλυσε δέκα χιλιάδες λέοντας ἐπάνω εἰς τὸ φουσάτον τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ τοῦτος ἔβαλεν ἐμπρὸς εἰς τοὺς λέοντας τέσσαρας χιλιάδες βουβάλια καὶ βοΐδια ἀμάθητα. Ἐσμίχθησαν οἱ λέοντες μὲ τὰ βουβάλια καὶ βόδια, καὶ ἐπνίγονταν. Τὰ φουσάτα του ὁ Ἀλέξανδρος διεμοίρασεν εἰς τρεῖς τάξεις, ὁμοίως καὶ ὁ Πόρος τὰ ἔβαλε καὶ αὐτὸς εἰς τρεῖς τάξεις. Ἄρχισαν καὶ ἐκτυποῦσαν τὰ ὄργανα ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Ἦλθαν

καὶ ἀνταμώθηκαν τὰ δύο φουσάτα, καὶ ἐκτυπήθησαν ἀπὸ τὸ ταχὺ ἕως τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Εἰς αὐτὸν τὸν πόλεμον ἐσκοτώθησαν ἀπὸ τοῦ Πόρου τὸ φουσάτον διακόσιαις χιλιάδες, καὶ ἀπὸ τὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου χιλιάδες ἓξ ἥμισυ. Ἐπρόσταξεν ὁ Πόρος νὰ ἔλθουν οἱ βασιλεῖς, καὶ οἱ πρῶτοι ὅλοι διὰ νὰ κάμουν συμβούλιον, λέγοντάς τους· Πλῆθος πολὺ ἐσκοτώθησαν ἀπὸ ἡμᾶς τώρα ὁποῦ ἐπολεμήσαμεν μὲ τοὺς Μακεδόνας, καὶ τί πρέπει νὰ κάμωμεν; Οἱ ἄρχοντες ἀπεκρίθησαν· Ὑψηλότατε βασιλεῦ, ἀνθρώπους εἰς τὸν πόλεμον νὰ μὴ μεταστείλῃς, μόνον τοὺς μεγάλους ἐλέφαντας ἂς ἑτοιμάσωμεν διὰ νὰ ὑπάγουν.

Ὁ Πόρος ἀπολύει τοὺς Ἐλέφαντας.

Εὐθὺς ἀπόλυσεν ὁ Πόρος ἑκατὸν χιλιάδες ἐλέφαντας. Ἔκαμαν ὡσὰν πύργον ἐπάνω τους, καὶ ἔστεκαν εἰς κάθε ἐλέφαντα εἴκοσιν ἁρματωμένοι. Ὁ Ἀλέξανδρος ἤρχετο κατὰ πρόσωπον τῶν ἐλεφάντων, καὶ ἐπρόσταξε κάθε καβαλλάρην νὰ βάλῃ κουδούνια εἰς τὸ ἄλογόν του. Εἶχε καὶ πεζοὺς ἁρματωμένους διακόσιαις χιλιάδες, τοὺς ὁποίους ἐπρόσταξε νὰ κόψουν τὰ ποδάρια τῶν ἐλεφάντων. Ἐσμίχθη λοιπὸν τὸ πεζὸν φουσάτον τοῦ Ἀλεξάνδρου μὲ τοὺς ἐλέφαντας, καὶ ἄρχισαν οἱ στρατιῶται νὰ κόπτουν τὰ ποδάρια τῶν ἐλεφάντων. Ὡσὰν ἤκουσαν τὰ κουδούνια ὅπου ἦτον εἰς τὰ ἄλογα οἱ ἐλέφαντες ἐσκιάχθηκαν καὶ ἔδωκαν νὰ φύγουν ὀπίσω. Τότε ἐσκότωσεν ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὸ φουσάτον τοῦ Πόρου χιλιάδες τριάντα, ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀλεξάνδρου μόνον χιλιάδες δώδεκα ἐθανατώθησαν. Τότε ὁ Πόρος ἐπέρασε τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν μὲ καράβια, καὶ ἐτέντωσεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Ἀλέξανδρος ἔμεινεν ἀπὸ τὴν ἄλλην ἄκραν καὶ ἔβλεπεν ἕνας τὸν ἄλλον.

Ὁ Φιλόνης φέρει φουσάτον τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Μετὰ ἓξ ἡμέρας ἔφθασεν ὁ Φιλόνης καὶ ὁ Σέλευκος εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ εἶπαν πρὸς αὐτόν· Ὦ ἀγαπημένε μου αὐθέντα, καὶ τοῦ κόσμου ὅλου βασιλεῦ, δὲν πρέπει νὰ στέ-

κης ἀντίκρυ τοῦ βασιλέως τῆς Ἰνδίας νὰ τὸν βλέπῃς, ἀμὴ σύρε κατεπάνω του, καὶ μὴν ἀργῇς. Ὁ Πόρος ἔχει φουσάτα πολλὰ παρὰ ἡμᾶς, καὶ βλέποντές μας ὀκνούς, θέλουν δυναμωθῆ, ἐὰν δὲν ὑπάγωμεν εὐθὺς ἐπάνω τους μὲ τὸ ἀναπαυμένον φουσάτον νὰ τοὺς βαρέσωμεν. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶπε· Τοῦ Πόρου τὸ φουσάτον εἶναι πολύ, τὸ ποτάμι εἶναι ἀπέραντον· λοιπὸν πῶς θέλομεν κάμει; Ὁ Φιλόνης εἶπεν· Ἡ δεξιὰ τῶν Μακεδόνων εἶναι ἀσάλευτη, καὶ τὰ ἄλογά τους δὲν τὰ κρατεῖ ποτάμι, μόνον στεῖλέ με μὲ τὸ ῥοιζικόν σου, τὸ ὁποῖον μήτε βουνά, μήτε λόγγοι, μήτε μεγάλα ποτάμια τὸ ἐμποδίζουν. Δὲν πρέπει ἐσένα νὰ πολεμήσῃς μὲ τὸν Πόρον, ὅτι ἐσὺ εἶσαι τῆς οἰκουμένης ὅλης βασιλεύς, ἀμὴ νὰ πολεμήσω ἐγὼ ὁποῦ εἶμαι μὲ τὸ ἐδικόν σου ῥοιζικὸν αὐθέντης τῆς Περσίας, καθὼς ἐκεῖνος εἶναι τῆς Ἰνδίας, καὶ εἴμεθα παρόμοιοι. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶπεν· Ὡς ἀγροικᾷς, κάμε.

Πόλεμος τοῦ Φιλόνη κατὰ τοῦ Πόρου.

Ἐκτύπησεν ὁ Φιλόνης τὸ φουσάτον τοῦ Πόρου, καὶ τόσον κόψιμον ἔκαμαν οἱ καβαλλαραῖοι καὶ οἱ πεζοί, ὥστε πᾶς ἄνθρωπος ἔφριξεν. Εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος τὴν ἀνδραγαθίαν τοῦ Φιλόνη, καὶ ἐθαύμασε. Τότε ὥρισε καὶ ἀρματώθη τὸ φουσάτον του, καὶ ἔκαμεν ὡσὰν τὸν Φιλόνην. Ἐπολέμησαν καὶ τὰ φουσάτα τῆς Ἰνδίας πολλὰ ἀνδρειωμένα, ἀμὴ ὕστερον ἐνικήθησαν, καὶ ἄρχισαν νὰ φεύγουν. Ὁ Ἀλέξανδρος μὲ τὸ φουσάτον του τοὺς ἐκυνηγοῦσε, καὶ ὅσους ἔφθανε τοὺς ἐσκότωνε, καὶ πολλοὺς ἐπίασε ζωντανούς. Εἰς αὐτὸν τὸν πόλεμον ἐσκοτώθησαν ἀπὸ τοῦ Πόρου τὸ φουσάτον ἕνα μιλιοῦνι, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου χιλιάδες τρεῖς καὶ ὀκτακόσιοι.

Θρῆνος τοῦ Πόρου.

Ὁ Πόρος ἐκεῖ ὁποῦ ἔφευγαν, ἔλεγεν· Ὢ ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος! Οἱ μεγάλοι καὶ ὑψηλοὶ αὐθεντάδες ἔπεσαν, οἱ δὲ ἀδύνατοι ἐδυναμώθησαν, ἐζώσθησαν τὴν δύναμιν τῆς Περσίας, καὶ ἐθανάτωσαν τὰ φουσάτα μου. Ὁ Ἀλφειὸς ποταμὸς ὁ μέγας δὲν τοὺς ἐκράτησε, καὶ τί ἄλλο νὰ τοὺς κρατήσῃ;

καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἔστειλεν εἰς αὐταῖς ἐπιστολήν, καὶ ἔγραψεν οὕτως.

Ἐπιστολὴ Ἀλεξάνδρου εἰς τὰς Ἀμαζόνας.

Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς καὶ αὐτοκράτωρ ὅλου τοῦ κόσμου, ὅστις ὅσους πολέμους ἕως τὴν σήμερον ἔκαμεν, ὅλους τοὺς ἐκέρδισε, χωρὶς τὴν παραμικρὰν ἀντίστασιν· εἰς ταῖς γυναῖκες ταῖς Ἀμαζόναις χαίρειν. Ἠκούσατε ὅτι τὸν Δαρεῖον τὸν βασιλέα τῆς Περσίας ἀφάνισα, ὁμοίως καὶ τὸν φρικτὸν Πόρον τῆς Ἰνδίας μὲ πολλοὺς ἄλλους βασιλεῖς ἐδούλωσα, κάμνοντάς τους νὰ μὲ ἔχουν ὅλοι αὐθέντην τους καὶ νὰ μοῦ δίδουν ὅλοι χαράτζιον. Ἠβουλήθηκα νὰ ἔλθω καὶ εἰς τοῦ λόγου σας, ὄχι διὰ νὰ σᾶς πολεμήσω, ἀλλὰ διὰ νὰ σᾶς ἰδῶ, ὅτι ἀπὸ πολλοὺς ἀκούω τὴν ἀνδρείαν σας, καὶ τὴν καλήν σας κυβέρνησιν ὁποῦ ἔχετε. Ἂς ἦσθε ἕτοιμαις λοιπόν, διὰ νὰ μὲ δεχθῆτε καθὼς πρέπει, καὶ κανένα κακὸν δὲν θέλω σᾶς κάμει.

Ἐπιστολὴ Ἀμαζόνων πρὸς Ἀλέξανδρον.

Ἀπὸ ταῖς Ἀμαζόναις ταῖς φρικταῖς καὶ ἀνδρειωμέναις εἰς τὰ ἅρματα ὁποῦ ὁ κόσμος ὅλος ἔχει γροικημένον τὸ ὄνομά μας, εἰς τὸν βασιλέα Ἀλέξανδρον. Μηνοῦμεν ὅλαις μας, καὶ παρακαλοῦμεν τὴν βασιλείαν σου νὰ μὴν ἔλθῃς εἰς τοὺς τόπους μας διότι ὁ τόπος μας εἶναι πολλὰ κακός, καὶ θέλεις κακοπάθει. Ἐλπίζομεν ὅτι θέλεις γυρίσει ἄπρακτος, διότι στεκόμεθα ἀνάμεσα δύο ποταμῶν, καὶ τὸ νησί μας τόσον εἶναι μέγα, ὁποῦ ἕνα χρόνον δὲν τὸ γυρίζει τινάς. Εἰς τὸ νησί μας ἄνδρας δὲν κατοικεῖ, μὰ ἀντίπεραν εἰς τὸν ποταμὸν στέκουν καὶ φυλάγουν τὰ ζῷά μας. Εἰς κάθε πέντε χρόνους ἔρχονται εἰς ἡμᾶς, καὶ ὅποια θέλει διὰ νὰ γεννήσῃ παιδία, πέρνει ἀπὸ ἕνα εἰς τὸ σπῆτί της, καὶ συγκατοικοῦν ἀντάμα ἕως ἕνα χρόνον καὶ ὡσὰν τελειώσῃ ὁ χρόνος, πάλιν πηγαίνουν διὰ νὰ φυλάγουν τὰ ζῷα. Ὁπόταν ἔλθῃ πόλεμος εἰς ἡμᾶς εὐθὺς ἀπερνοῦμεν τὸν ποταμόν, καὶ ἀντάμα ἐρχόμασθεν. Τότε μᾶς ἀκολουθοῦν οἱ ἄνδρες μας, διὰ νὰ μᾶς

ογλήγωρα πίπτει κάτω. Καθὼς βλέπω ἐσὺ ἔχεις ἔχθραν κατὰ τῶν στρατιωτῶν τῆς Ἰνδίας, καὶ θέλης νὰ τοὺς χάσῃς ὅλους, ἀμὴ ἐγὼ ἀγαπῶντας τὴν ζωὴν τῶν Μακεδόνων, σὲ προσκαλῶ νὰ πολεμήσωμεν οἱ δύο μας σήμερον καὶ ὅποιος νικήσῃ νὰ ἔχῃ τὰ φουσάτα ὅλα καὶ νὰ βασιλεύῃ εἰς ὅλην τὴν γῆν. Ἐὰν δὲ δὲν σὲ βαστᾷ ἡ ψυχή σου νὰ πολεμήσῃς, δός μοι χαράτζιον, καὶ κάθου ἀναπαυμένος. Στεῖλέ μου ὀγλήγωρα τὴν ἀπόκρισιν, ποῖον θέλεις νὰ διαλέξῃς ἀπὸ τὰ δύο.

Ὁ Πόρος δέχεται τὸν πόλεμον.

Ὡσὰν εἶδεν ὁ Πόρος τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου ὥρισε νὰ τὴν ἀναγνώσουν δυνατά. Ἀφοῦ δὲ τὴν ἀνέγνωσαν εἶπε: καὶ ἐγὼ ποθῶ διὰ νὰ πολεμήσω ἀτός μου μὲ αὐτὸν, καὶ τὰ φουσάτα μας ἂς στέκωνται παράμερα. Ὡς τὸ ἤκουσεν ὅλον τὸ φουσάτον τῆς Ἰνδίας ἐχάρη, καὶ ὁ Πόρος κενοδοξῶντας, εἶπε πρὸς τὸν Φιλόνην· Εἶσαι σὺ ὁ Φιλόνης ὁ αὐθέντης τῆς Πέρσίας, καὶ ἀντίτυπος τοῦ Δαρείου; Ὁ Φιλόνης εἶπε· Βέβαια ἐγὼ εἶμαι ὁ αὐθέντης τῆς Περσίας καὶ ὁ μᾶλλον ἠγαπημένος τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ὁ Πόρος σείοντας τὸ κεφάλι εἶπεν· Ἀπὸ τὴν σήμερον σεῖς αὐθεντείαν δὲν θέλετε ἔχει πλέον, Ὁ Ἀλέξανδρος θέλει λάβει βέβαια θάνατον ἀπὸ τὰ χέρια μου, καὶ ὕπαγε εἰπέ του ὅτι τὸν ἀκαρτερῶ εἰς τὸν κάμπον διὰ νὰ πολεμήσωμεν οἱ δύο ὁμοῦ, καθὼς καὶ ἐκεῖνος τὸ ἐπιποθεῖ.

Ὁ Ἀλέξανδρος μονομαχεῖ μὲ τὸν Πόρον.

Ἐπῆγεν ὁ Φιλόνης πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ εἶπε τὴν γνώμην τοῦ Πόρου. Ὡσὰν ἤκουσεν οὗτος, εὐθὺς ἁρματώθη, ἐκαβαλίκευσε, καὶ ἐξέβη εἰς τὸν κάμπον, καὶ ἐρώτησε τὸν Φιλόνην πῶς ἔκρινε τὴν ἀνδρείαν τοῦ Πόρου. Ὁ Φιλόνης τοῦ λέγει· τὸ κορμί του εἶναι μέγα καὶ χοδρὸν, ἀμὴ τὸ κρέας του εἶναι σάπιον. Ἔχε θάρρος ὅτι τὸ πρῶτον ὁποῦ νὰ τὸν φθάσῃς σκοτώνεις τον.

Ὁ Ἀλέξανδρος νικᾷ τὸν Πόρον.

Εὐθὺς ὁ Ἀλέξανδρος ἐπῆρε τὸ κοντάρι του καὶ ἤρχετο κατὰ τοῦ Πόρου, καθὼς καὶ τοῦτος κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ὡσὰν εἶδεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἐκέντησαν τὰ ἄλογά τους καὶ ἐκτυπήθησαν μὲ τὰ κοντάρια, ἀλλ' ἐτζακίσθησαν καὶ τὰ δύο. Ἔπειτα ἔσυραν τὰ σπαθία τους, καὶ τότε εἰς τοῦ Πόρου τὸ φουσάτον γίνεται θόρυβος καὶ ἀνακάτωσις. Ὁ Πόρος ἐγύρισε διὰ ἰδῇ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος φέροντας τὸ ἄλογόν του δυνατὰ κατὰ τοῦ Πόρου, ἔδωκέ του δεξιὰ καὶ ἔσφαξέ τον. Τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸ ἄλογον ὁ Βουκέφαλος, ἔπιασε τὸ ἄλογον τοῦ Πόρου ἀπὸ τὸ ἀντικέφαλον, καὶ ἔρριξέ το κάτω. Τότε ἔπεσεν ὁ Πόρος εἰς τὴν γῆν καὶ ἐξεψύχησεν. Ὡσὰν εἶδε τὸν θάνατον τοῦ Πόρου τῆς Ἰνδίας τὸ φουσάτον, ἔδωκαν νὰ φεύγουν. Οἱ στρατιῶται τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸ ἐκυνήγησαν μὲ μίαν μεγαλωτάτην ἀνδρείαν, εἰς τρόπον ὥστε ἐσκότωσαν τρεῖς χιλιάδες, καὶ ἐπίασαν ζωντανοὺς πλῆθος πολύ.

Ἐνταφιασμὸς τοῦ Πόρου.

Τὸ λείψανον τοῦ Πόρου τὸ ἔβαλαν εἰς χρυσὸν κρεββάτι, ἐπῆγάν το εἰς τὴν Ἡλιούπολιν, καὶ τὸ ἐσκέπασαν μὲ πολύτιμον ἐπανωφόρι, βάνοντες καὶ τὸ βασιλικὸν στέμμα. Ἡ βασίλισσα Κλυταιμνήστρα ἀπέλυσε τὰ μαλλιά της ἕως εἰς τὴν γῆν, τὸ πολύτιμόν της φόρεμα ἔσχισε, καὶ μὲ δέκα χιλιάδες ἀρχόντισσαις τῆς Ἰνδίας ἠκολούθησε τὸ λείψανον τοῦ Πόρου, μὲ κλαυθμὸν καὶ θλῖψιν μεγάλην. Ὁ Ἀλέξανδρος ἀκολουθοῦσε καὶ αὐτὸς μὲ βασιλικὴν παράταξιν ἕως εἰς τὸν τόπον τῆς ταφῆς.

Ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὰς Ἀμαζόνας.

Ἀφοῦ ἀνεπαύθησαν καλὰ τὰ φουσάτα του, καὶ ἐτελείωσεν ὁ χρόνος ἐσηκώθη ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἠθέλησε νὰ πηγαίνῃ εἰς ταῖς Ἀμαζόναις, ταῖς γυναῖκες ὁποῦ ἔχουν βασίλειον μοναχαῖς χωρὶς βασιλέα, καὶ ἦλθε κοντὰ εἰς τὰ σύνορά τους,

Ὁ Ἀλέξανδρος ἦλθεν εἰς τὸ κονάκι τοῦ Πόρου, καὶ ἔστειλε τὰ φουσάτα του, καὶ ἐκούρσευσαν τὸν τόπον τῆς Ἰνδίας. Ὁ δὲ Πόρος βασιλεὺς ἐπῆγε καὶ εἰσέβη εἰς τὸ κάστρον τῆς Ἡλιουπόλεως, καὶ ἔγραψεν εἰς τοὺς βασιλεῖς ὅλους, ὁποῦ ἦτον ὁλόγυρα εἰς τοῦ βορέως τὰ μέρη· καὶ ἔλεγαν αἱ ἐπιστολαὶ οὕτως.

Ἐπιστολὴ Πόρου εἰς τοὺς βασιλεῖς Βορέως.

Θέλετε ἠξεύρει, ἀγαπημένοι μου βασιλεῖς ἀδελφοί μου, ὅτι τὴν οἰκουμένην ὅλην ἐπερίλαβεν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ τὸν βασιλέα Δαρεῖον ἐσκότωσε. Τρεῖς φοραῖς ἐπολεμήσαμεν, καὶ ὅλον μου τὸ πλῆθος καὶ τὴν δύναμίν μου ἀφάνισε. Τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν ἐπέρασε μὲ τὰ φουσάτα του καὶ τὸν τόπον μου κουρσεύει καὶ χαλᾷ. Παρακαλῶ σας, συντρέξατε εἰς βοήθειάν μου, διότι ἐὰν μὲ χαλάσῃ, σεῖς νὰ τὸν ἀντισταθῆτε δὲν δύνασθε.

Οἱ βασιλεῖς Βορέως βοηθοῦν τὸν Πόρον.

Ὡσὰν ἤκουσαν οἱ βασιλεῖς τοῦ Πόρου ταῖς ἐπιστολαῖς, ὅλοι ἐσυνάχθησαν διὰ νὰ τὸν βοηθήσουν· ἔφεραν φουσάτον ἕξη μιλιούνια, καὶ ἦτον τοῦ Πόρου δύο, καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου δέκα. Ἑτοιμάσθησαν νὰ πολεμήσουν, καὶ ὅταν ἐσυνάχθησαν τὰ δύο φουσάτα ἄντικρυς, ὁ Ἀλέξανδρος εἶπε τοῦ Φιλόνη· Σύρε καταπάτησε τὸ φουσάτον τοῦ Πόρου, ἴδε πόσον εἶναι. Ὁ Φιλόνης εἶπε· Πῶς νὰ τὸ καταπατήσω; Ὁ Ἀλέξανδρος λέγει του· Σύρε ἀποκρισάρης μὲ ἐπιστολήν μου· καὶ ὥρισε καὶ ἔγραψαν τὴν ἐπιστολήν.

Ἐπιστολὴ Ἀλεξάνδρου πρὸς τὸν Πόρον.

Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς καὶ αὐθέντης τῶν βασιλέων πρὸς τὸν βασιλέα Πόρον, πολλὰ χαιρετῶ σε. Νὰ τὸ ἠξεύρῃς καλὰ ὅτι προσκυνημένον κεφάλι ἀκονισμένον σπαθὶ δὲν τὸ κόπτει. Ἐὰν ἀγαπᾷς τὴν ζωήν σου, δός μοι χαράτζιον μὲ δῶρα, καὶ ἔχε τὸ βασίλειόν σου ὅλον καὶ αὐθέντευε. Μὴν ὑπερηφανεύεσαι τόσον πολλά. ὅτι ὅποιος πολὺ ὑψώνεται,

φυλάγουν ταῖς τένταις μας καὶ νὰ μᾶς ὑπηρετοῦν. Εἴμεθα παρὰ φύσιν δυναταὶ εἰς τὸν πόλεμον, καὶ εἰς τὰ ἅρματα, τόσον ὁποῦ κανένα ἔθνος δὲν εὑρίσκεται νὰ μᾶς νικήσῃ, διότι εὐγάζομεν στράτευμα διαλεκτὸ παραπάνω ἀπὸ ὀκτακόσιαις χιλιάδες. Μάθε πρὸς τούτοις, ὅποια λαβωθῇ εἰς τὸν πόλεμον λαμβάνει μεγάλην τιμὴν ἀπὸ ταῖς ἄλλαις· ὅποια σκοτωθῇ, τὴν ὑμνοῦμεν ὡσὰν θεόν· καὶ ὅποια ἤθελε κάμει ἀνδραγαθίαις μεγάλαις εἰς τὰ ξένα φουσάτα, ἔχει μεγάλαις τιμαῖς καὶ δῶρα ἄπειρα.

Ἀπόκρισις Ἀλεξάνδρου πρὸς Ἀμαζόνας.

Ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος καὶ αὐτοκράτωρ ὅλου τοῦ κόσμου εἰς ταῖς γυναῖκες ταῖς Ἀμαζόναις, ὁποῦ λογιάζουν νὰ ἦναι ἀνδρειωμέναις χαίρειν. Ἐγὼ ἐκέρδισα ὅλον τὸν κόσμον μὲ τὴν ἰδικήν μου βουλὴν, καὶ νὰ φοβηθῶ ἐσᾶς, εἶναι ἐντροπή μου μεγάλη. Μετ' ἐσᾶς νὰ κάμω πόλεμον, ἐγὼ δὲν τὸ καταδέχομαι, μόνον μὲ λόγον ἠθέλησα νὰ σᾶς φοβερίσω. Σᾶς λέγω νὰ μοῦ στείλετε χαράτζιον, καὶ χίλιαις πεντακόσιαις Ἀμαζόναις ἀπὸ λόγου σας ταῖς εὐμορφότεραις, μὲ ἄλλα τόσα ἄλογα διαλεγμένα, ὁποῦ κάθε χρόνον νὰ ἀλλάσσωνται. Ἀκόμα νὰ μοῦ στείλετε ἀπὸ τὰ πράγματα ὁποῦ εὑρίσκονται εἰς αὐτὸν τὸν τόπον σας νὰ ἦναι εὔμορφα καὶ ἄξια. Ἂν δὲν θελήσετε νὰ μὲ ὑπακούσετε, θέλω ἔλθει αὐτοῦ μὲ ὅλα μου τὰ φουσάτα, καὶ καμμίαν δὲν θέλω ἀφήσει ἀπὸ ἐσᾶς ζωντανήν.

Ἐπιστολὴ Ἀμαζόνων πρὸς Ἀλέξανδρον.

Ἀπὸ ταῖς Ἀμαζόναις ταῖς φρικταῖς καὶ ἀνδρειωμέναις καὶ ἀκουσμέναις εἰς ὅλον τὸν κόσμον, εἰς τὸν περίφημον βασιλέα Ἀλέξανδρον. Σοῦ ὑποταζόμεθα καὶ σοῦ δίδομεν τὴν ἐξουσίαν ἂν θελήσῃς νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν χώραν μας. Εἴμεθα ἕτοιμαις διὰ νὰ σὲ δεχθῶμεν, τὸ ὁποῖον μάλιστα τὸ ποθοῦμεν μὲ ὅλην μας τὴν καρδίαν. Ἀποφασίσαμεν διὰ νὰ σοῦ δίδωμεν κάθε χρόνον ἀπὸ ἑκατὸν κεντηνάρια χρυσάφι, καὶ σοῦ πέμπομεν Ἀμαζόναις διαλεκταῖς χίλιαις πεντακόσιαις,

ἡ ὁποίαις εἶναι κατὰ πολλὰ ἀνδρείαις. Ταῖς ἐδώσαμεν νόμον, ὅτι ὁποία ἤθελε μοιχευθῇ νὰ λαμβάνῃ μεγάλην ἐντροπὴν ἀπὸ ταῖς ἄλλαις, καὶ νὰ τὴν ἔχωμεν ὡσὰν ἀσεβῆ. Ὅταν πληρωθῇ ὁ χρόνος θέλομεν στείλει ἄλλαις αὐτοῦ, καὶ αὐταῖς νὰ γυρίσουν εἰς τοῦ λόγου μας. Πάντα εἴμεθα ἑτοίμαις εἰς ἐκεῖνα, ὁποῦ μᾶς ὁρίσῃς διὰ νὰ σὲ ὑπακούσωμεν μὲ ὅλην μας τὴν προθυμίαν.

Ὁ Ἀλέξανδρος νικᾷ τὸν Βόμητρον.

Ὅταν εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος τὴν καλὴν τῶν Ἀμαζόνων γνώμην, δὲν ἠθέλησε νὰ πηγαίνῃ εἰς τὴν χώραν τους, ἀλλὰ ἐγύρισεν ὀπίσω, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐσηκώθη, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν Βόμητρον βασιλέα τῆς Οὐρμελίας. Ὡς ἤκουσεν ὁ Βόμητρος, ὅτι ὑπάγει ὁ Ἀλέξανδρος κατεπάνω του, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν εἰς στοχασμοὺς, οὔτε εἰς τὸ νὰ ζητήσῃ συμβουλὰς ἀπὸ τινα, ἐσύναξε τὰ φουσάτα, καὶ εὐρῆκέ τα ὀκτακοσίαις χιλιάδες ἁρματωμένους. Ἐσηκώθη κατεπάνω τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁ ὁποῖος ἔστειλε τὸν Σέλευκον μὲ χιλίους ἁρματωμένους, καὶ ἐκρύφθησαν εἰς ἕνα τόπον. Ὁ Βόμητρος ἤρχετο ἐπάνω εἰς τὸν Ἀλέξανδρον· ἀλλ' ὁ Σέλευκος τὸν ἐκτύπησεν ἔξαφνα, ἐτζάκισέ του ὅλον τὸ φουσάτον καὶ αὐτὸν τὸν ἔπιασε ζωντανὸν, καὶ ἔφερέ τον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, ὅστις ἐπρόσταξε νὰ τὸν κόψουν μὲ ὅλα τὰ φουσάτα του.

Ὁ Ἀλέξανδρος πηγαίνει εἰς τὴν Κανδάκην.

Ἐσηκώθη πάλιν ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν γῆν τῶν Ἀμαστριδῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον αὐθέντης ὁ Κονταυλούσης υἱὸς Κανδάκης τῆς θαυμαστῆς καὶ περιβοήτου διὰ τὴν ἀνδρείαν της, καὶ διὰ τὴν τιμὴν καὶ πλοῦτον ὁποῦ εἶχεν. Ἦτο συμπεθέρα μὲ τὸν Πόρον τὸν βασιλέα. Εἶχε δύο υἱοὺς, τὸν Κονταυλούσην καὶ τὸν Δορυφόρον. Ὁ Δορυφόρος εἶχε γυναῖκα μίαν θυγατέρα τοῦ Πόρου. Μανθάνουσα ἡ Κανδάκη ὅτι ἦλθεν εἰς τὰ σύνορά της ὁ Ἀλέξανδρος, ἔστειλεν ἕνα ζωγράφον ἐπιτήδειον, κρυφὰ εἰς τὸ φουσάτον τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ τὸν ἐζωγράφισε πολλὰ ἐπιτή-

δεια, καὶ ἔφερε τὴν εἰκόνα εἰς τὴν βασίλισσαν. Αὐτὴ ὡσὰν εἶδε τὴν ὡραιότητά του ἐθαύμασε καὶ τὴν ἔβαλεν εἰς τὴν κάμεράν της, καὶ τὴν ἐφύλαγε, διότι ἤκουσεν ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ἀτός του καταπατεῖ τὰ βασίλεια ἐν σχήματι ἀποκρισαρίου. Ἐκαρτεροῦσε λοιπὸν πότε νὰ ἔλθῃ καὶ εἰς αὐτὴν, διὰ νὰ ἠμπορέσῃ νὰ τὸν πιάσῃ. Ὁ Κονταυλούσης ὡς εἶδε τὸν Ἀλέξανδρον πῶς ἦλθε μέσα εἰς τὸν τόπον του, ἐφοβήθη πολλά. Ἐπῆρε τοὺς στρατιώτας του, τὴν γυναῖκά του, τὴν θυγατέρα του, καὶ ὅλα τὰ πράγματά του, καὶ ἔφυγε διὰ νὰ πηγαίνῃ εἰς τὴν μητέρα του τὴν Κανδάκην, νὰ φυλαχθῇ εἰς τὸ παλάτιόν της. Εἰς τὴν στράταν ὁποῦ ἐπήγαινε τὸν ἐκαρτέρησεν ὁ βασιλεὺς τῶν Οὐλαρίων Εὐαγρίθης, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχεν ἔχθραν, καὶ τὸν ἐπολέμησε, τὸν ἐτζάκισε, τοῦ ἐπῆρε τὴν γυναῖκά του, τὴν θυγατέρα του, καὶ ὅλον τὸ πρᾶγμά του, καὶ αὐτὸς μετὰ βίας ἐγλύττωσεν ἀπὸ τὰς χεῖράς του.

Ὁ Ἀλέξανδρος πιάνει τὸν Κονταυλούσην.

Φεύγοντας ὁ Κονταυλούσης πρὸς τὴν μητέρα του τὴν Κανδάκην, ἔπεσεν εἰς τὴν βίγλαν τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἔπιασέ τον, καὶ τὸν ἠρώτησε ποῖος εἶναι, καὶ πόθεν ἔρχεται. Αὐτὸς ὡμολόγησε τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν, καὶ ἔφεράν τον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. Τοῦτος ὡς ἤκουσεν, ὅτι ἐπιάσθη ὁ Κονταυλούσης, ἔβαλε τὸν Ἀντίοχον νὰ καθίσῃ εἰς τὸν θρόνον τὸν βασιλικὸν, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐπαρέστεκεν ὡς Ἀντίοχος. Ὥρισεν ὁ Ἀντίοχος νὰ τὸν φέρουν ἔμπροσθέν του. Ὁ Ἀλέξανδρος ἀτός του ἐδιέβη, καὶ ἔφερέ τον πρὸς τὸν Ἀντίοχον, καὶ ἐπροσκύνησέ τον. Ὁ Ἀντίοχος τὸν ἠρώτα κατα- λεπτῶς· Πόθεν ἔρχεσαι, ποῦ ἔφευγες καὶ πῶς ἔπεσες εἰς τὰ δικά μου χέρια. Αὐτὸς τοῦ ἀπεκρίθη νομίζοντας ὅτι εἶναι αὐτὸς ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ εἶπεν· Ἀπὸ τὸν ἐδικόν σου φόβον ἔφευγα, βασιλεῦ Ἀλέξανδρε, καὶ ἐκβαίνοντας ἀπὸ τὸν τόπον τῶν Ἀμαστριδῶν ἔφευγα πρὸς τὴν μητέρα μου τὴν Κανδάκην νὰ γλυττώσω· ἀλλ' ἐσηκώθη ὁ Εὐαγρίθης τῆς Οὐλαρίας ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐπάτησέ με, ἐπῆρε καὶ τὴν γυ-

ναῖκά μου, τὴν θυγατέρα μου, τὰ ὑπάρχοντά μου ὅλα καὶ μοναχὰ ἐγὼ ἐγλύττωσα. Φεύγοντας ἔπεσα εἰς τὴν βίγλαν τῆς βασιλείας σου. Ὁ Ἀντίοχος τοῦ εἶπε· Τῶν ἀτυχῶν ἀνθρώπων πολλοὶ κίνδυνοι ἔρχονται. Ὅταν ἔμαθες ὅτι ἦλθα ἐδῶ διατὶ νὰ μὴν ἔλθῃς, καθὼς ἔπρεπεν, ἀμὴ ἔφυγες; Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἔπεσες εἰς τὰ χέρια μου, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ παντοκράτορος Θεοῦ, ἐγὼ θέλω νὰ σοῦ ἐλευθερώσω τὴν γυναῖκά σου, τὴν θυγατέρα σου καὶ ὅλα σου τὰ ὑπάρχοντα, καὶ μὲ τιμὴν θέλω σὲ στείλει εἰς τὴν μητέρα σου.

Προσταγὴ Ἀλεξάνδρου.

Λέγει ὁ Ἀντίοχος πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον φανερά· Ἔπαρε, Ἀντίοχε, τὸν Κονταυλούσην, καὶ σύρε εἰς τὸν βασιλέα τῆς Οὐλαρίας τὸν Εὐαγρίθην, καὶ ἂν σοῦ δώσῃ μετὰ εἰρήνης τὰ πράγματα τοῦ Κονταυλούση, ἂς ἔλθῃ καὶ αὐτὸς μετ' ἐσᾶς ἀντάμα ἐδῶ, καὶ νὰ μὴν ἔχῃ φόβον· εἰ δὲ κενοδοξήσῃ τίποτε, τὸν τόπον του ὅλον νὰ τὸν κουρσεύσῃς, καὶ αὐτὸν δεμένον νὰ μοῦ τὸν φέρῃς ἐδῶ διὰ νὰ τὸν στείλω εἰς τὴν Κανδάκην μὲ τὸν Κονταυλούσην ἀντάμα. Ὡς ἤκουσεν ὁ Κονταυλούσης τὰ τοιαῦτα λόγια, ἐχάρη πολλά, ἐπροσκύνησε τὸν Ἀντίοχον ὡς βασιλέα καὶ εἶπεν· Ὑψηλότατε βασιλεῦ, διὰ νὰ συμπαθῇς τοὺς δυστυχεῖς, σὲ ὕψωσεν ὁ Θεὸς καὶ ἔγινες τοῦ κόσμου ὅλου βασιλεύς. Τότε ἐπροσκύνησεν ὁ Ἀλέξανδρος τὸν Ἀντίοχον ὡς βασιλέα, ἐπῆρε τὸν Κονταυλούσην, καὶ ὀκτακόσιαις χιλιάδες φουσάτον διαλεκτόν, καὶ ἐπῆγεν ἐπάνω εἰς τὸν Εὐαγρίθην. Εἰς τὴν στράταν εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ Κονταυλούσῃ· Ἐὰν ἐλευθερώσω τὴν γυναῖκά σου καὶ τὴν θυγατέρα σου καὶ τὸν τόπον σου τί καλὸν θέλεις μὲ κάμει; Αὐτὸς ἀπεκρίθη· Ὅλος ὁ βίος μου ἂς εἶναι ἰδικός σου· καὶ ὅταν γυρίσωμεν εἰς τὸν βασιλέα νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ σὲ στείλῃ ἀποστειλάτορα εἰς τὴν μητέρα μου τὴν Κανδάκην. Ἦλθε λοιπὸν μὲ τὰ φουσάτα εἰς τὸν Εὐαγρίθην, τὰ ἐδιαμοίρασεν εἰς τρία τάγματα, ἔστειλε διακόσιαις χιλιάδες νὰ κουρσεύσωσι τὸν τόπον τοῦ Εὐαγρίθη, τριακόσιαις χιλιάδας ἔκρυψε εἰς τὸν λόγγον, καὶ ἄλλαις τριακόσιαις ἔστειλεν

εἰς τὸ κάστρον τοῦ Εὐαγρίθη. Τέλος ἔπιασαν ἕνα ἄνθρωπον καλὸν ἀπὸ τὸ κάστρον καὶ τοῦ ἔδωκαν μίαν ἐπιστολὴν ἡ ὁποία ἔγραφεν οὕτως:

Ἐπιστολὴ Ἀλεξάνδρου πρὸς Εὐαγρίθην.

Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλέων, καὶ τῆς οἰκουμένης ὅλης αὐθέντης εἰς τὸν Εὐαγρίθην τῆς Οὐλαρίας τὸν βασιλέα. Τὴν ἀνομίαν σου καὶ τὴν ὑψηλοφροσύνην σου ἔμαθα καὶ ἐσυχάθηκα. Σοῦ στέλλω τὸν Ἀντίοχον νὰ τοῦ δώσῃς χαράτζιον καὶ δῶρα νὰ μοῦ φέρῃ. Τὴν γυναῖκα καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ Κονταυλούση μὲ τὰ πράγματά του ὅλα νὰ τὰ στρέψῃς. Ἐὰν δὲν μὲ ἀκούσῃς κακὸν θάνατον θέλεις κάμει. Στοχάσου καλὰ ὅλα ταῦτα ὁποῦ σοῦ γράφω, ἕως ὁποῦ εἶσαι εἰς καιρόν, ἐπειδὴ ἂν δὲν κλίνῃς εὐθὺς εἰς τὴν θέλησίν μου, θέλεις τὸ μετανοήσει δίχως ὄφελος.

Ὁ Ἀλέξανδρος νικᾷ τὸν Εὐαγρίθην.

Ὁ Εὐαγρίθης ἀπέστειλε καταπατητάδες εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, οἱ ὁποῖοι εἶδον τὸ φουσάτον ὀλίγον καὶ τὸ εἶπαν τοῦ Εὐαγρίθου, ὅθεν μὲ θάρρος εὐγῆκε νὰ πολεμήσῃ. Ἀλλ' ἔξαφνα ὁ Ἀλέξανδρος εὔγαλε τὸ ἄλλο φουσάτον ἀπὸ τὸν λόγγον, καὶ ἔκοψεν ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ Εὐαγρίθου, ὅστις ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐσφάγη ἀτός του, καὶ ἐξεψύχησεν αὐτὴν τὴν ὥραν. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπῆγεν εἰς τὸ κάστρον, τὸ ἐκυρίευσε δυναστικῶς καὶ ἐπῆρε τὴν γυναῖκα καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ Κονταυλούση καὶ τὰ πράγματά του ὅλα. Ἦλθεν εἰς τὸν Ἀντίοχον, ὅπου ἐκάθητο εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τὸν ἐπροσκύνησεν ὡς βασιλέα. Ὁ Ἀντίοχος ἐρώτησε τὸν Κονταυλούσην καὶ εἶπέ του· Ὅσα σοῦ ἐπῆρεν ὁ Εὐαγρίθης, τὰ ἐξαναπόκτησες; Αὐτὸς τοῦ εἶπε· Μὲ τὴν δύναμίν σου, κράτιστε βασιλεῦ, ἐπῆρά τα μάλιστα καὶ περισσότερα· ἀμὴ παρακαλῶ σε πολλὰ νὰ μοῦ δώσῃς τὸν Ἀντίοχον νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν μητέρα μου ἀποκρισάρης μετ' ἐμένα, ὅτι τὸν εἶδα πολλὰ ἀνδρειωμένον καὶ φρόνιμον εἰς τὸ φουσάτον.

Ὁ Κονταυλούσης γυρίζει εἰς τὸ φουσάτον.

Ὁ Ἀντίοχος ἐπρόσταξε νὰ ὑπάγῃ ὁ Ἀλέξανδρος ἀπο-
κρισάρης εἰς τὴν Κανδάκην. Ἐπροσκύνησαν λοιπὸν καὶ οἱ
δύο, καὶ ἐδιέβησαν πρὸς τὴν βασίλισσαν. Εἰς τὴν στράταν
συνομιλοῦντες, εἶπεν ὁ Κονταυλούσης· Εἰς ὅλην τὴν οἰκου-
μένην φρονιμώτερον ἄνθρωπον, καὶ πλέον ἀνδρειωμένον δὲν
μοῦ ἔτυχε νὰ ἰδῶ. Μὲ ὅλον τὸ δίκαιον βασιλεύει ὁ Ἀλέξαν-
δρος ὅλην τὴν οἰκουμένην διότι εἶχε τοιούτους ἀνθρώπους.
Ὁ Ἀλέξανδρος διὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ νὰ ἰδῇ τί καρδίαν ἔ-
χει πρὸς αὐτὸν τοῦ ἀπεκρίθη, καὶ εἶπε· Πίστευσόν με, ἀδελ-
φὲ Κονταυλούση, ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι εἶναι κοντὰ εἰς τὸν
Ἀλέξανδρον καλλίτεροι ἀπὸ ἐμένα. Πρῶτον εἶναι ὁ Φιλόνης
ὁ γεροντότερος, ὁ Φίλιππος, ὁ Σέλευκος, ὁ Πτολεμαῖος, ὁ
Ἀντίγονος, καὶ μετὰ τούτους εἶμαι καὶ ἐγὼ ὁ Ἀντίοχος. Ὁ
Κονταυλούσης εἶπε· Εἶδά τους καὶ αὐτούς, ἀμὴ κάλλιον ἔχω
ἐσένα παρὰ ἐκείνους ὅλους. Ἐπ' ἀληθείᾳ σὺ εἶσαι ἄξιος νὰ
βασιλεύσῃς εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Τόσην ἀγάπην ἐπῆρα διὰ
ἐσένα, αὐθέντα Ἀντίοχε, ὥστε τὴν ζωήν μου ἤθελα χαρίσει
διὰ τὴν ἀγάπην σου.

Ἡ Κανδάκη συναπαντᾷ τὸν Ἀλέξανδρον.

Ἔφθασαν τέλος εἰς τὸ βασίλειον τῆς Κανδάκης, ἡ ὁποία
ὡς ἔμαθεν ὅτι ζῇ ὁ υἱός της, καὶ ἔρχεται, ἐχάρη χαρὰν με-
γάλην, διότι εἶχεν ἀκούσει ὅτι ἐχάθη ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον,
καὶ εἶχε μεγάλην λύπην διὰ τὸν θάνατόν του, ὅτι πολλὰ τὸν
ἠγάπα. Ἐπῆγε λοιπὸν μετὰ σπουδῆς, καὶ ἐσυναπάντησέ
τους μακρυνά. Ὅταν εἶδεν ὁ Κονταυλούσης τὴν μητέρα του,
ἐπέζευσεν, ἐπῆρε τὸν Ἀλέξανδρον ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ εἶπε·
Δέξου, μητέρα μου, τὸν ἀδελφόν μου τὸν Ἀντίοχον τὸν Βοϊ-
βόντα τοῦ Ἀλεξάνδρου· πρῶτα χαιρέτισε αὐτόν, καὶ ἔπειτα
ἐμένα. Αὐτὴ ἐφίλησε καὶ τοὺς δύο, καὶ ἐχάρη χαρὰν μεγά-
λην. Ἄρχισε νὰ ἐρωτᾷ τὸν υἱόν της, τί ἔπαθε· καὶ αὐτὸς
τῆς ἐδιηγήθη τοὺς κινδύνους ὁποῦ ἐπέρασε, λέγων· Ἐτοῦ-
τος ὁ Βοϊβόνδας τοῦ Ἀλεξάνδρου μοῦ ἐχάρισε τὴν ζωήν,
καὶ ὅσα κακὰ μὲ ηὗραν ὅλα μοῦ τὰ μετέτρεψεν εἰς χαράν.

Τὴν γυναῖκά μου καὶ τὴν θυγατέρα μου, τὰ πράγματά μου
ὅλα, ὅσα μοῦ ἐπῆρεν ὁ Εὐαγρίθης, ὅλα τοῦ εὔγαλε διπλᾶ·
δέξου λοιπόν, ὦ μητέρα μου, ὡς τρίτον σου υἱόν. Ἀφοῦ ἤ-
κουσε τοὺς λόγους τοῦ υἱοῦ της ἡ Κανδάκη, ἀγκαλίασε τὸν
Ἀλέξανδρον, τὸν ἐφίλησε, καὶ γλυκὰ τοῦ εἶπε· Καλῶς μᾶς
ἦλθες τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου Βοϊβόνδα, Ἀντίοχε· τὴν
σήμερον νὰ σὲ ἔχω τρίτον μου υἱόν, ὁποῦ ἔκαμες τοῦ υἱοῦ μου
καὶ ἀδελφοῦ σου τόσας μεγάλας εὐεργεσίας.

Ἡ Κανδάκη γνωρίζει τὸν Ἀλέξανδρον.

Ἐπῆρέ τον ἀπὸ τὸ χέρι, εἰσέβη μέσα εἰς τὸ παλάτι, κα
ἔδειξέ του θαύματα πάμπολλα καὶ παράδοξα πράγματα·
μαργαριτάρια, πολύτιμα λιθάρια ἀναρίθμητα, καὶ χρυσάφι
πολύ. Ἐγύρισέ τον εἰς ὅλον τὸ παλάτι, καὶ εἰσέβη εἰς τὴν
κάμεράν της, καὶ εἶπέ του· Ἔπαρε ἀπὸ ὅσα εἶδες, εἴτι σοῦ
ἀρέσει, ἀγαπημένε υἱέ μου Ἀλέξανδρε. Ἀπεκρίθη ὁ Ἀλέ-
ξανδρος· Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀντίοχος, ἐμπιστευμένος δοῦλος τοῦ
Ἀλεξάνδρου· διατί μὲ λέγεις Ἀλέξανδρον; Ἡ βασίλισσα
τοῦ λέγει· Ἐγὼ ἐσένα Ἀλέξανδρον σὲ γνωρίζω, καὶ ἔχεις
ἀλλαγμένον τὸ ὄνομά σου, ἀμὴ ἐσὺ εἶσαι ὁ ἴδιος. Ἐὰν δὲν
πιστεύσῃς, ἰδὲ τὸ πρόσωπον τῆς ἱστορίας ἐπάνω τῆς κεφα-
λῆς σου καὶ ἰδὲ τίνος πρόσωπον ὁμοιάζει. Ἐπαρατήρησεν ὁ
Ἀλέξανδρος ἐπάνω εἰς τὴν εἰκόνα ὅλα τὰ σημάδια τοῦ πρo-
σώπου του, καὶ εἶπε· Μὰ τὴν ἀλήθειαν εἶναι εὔμορφα ἱστο-
ρισμένον· ἀμὴ ἐγὼ διατὶ ὁμοιάζω πολλὰ τὸν Ἀλέξανδρον,
διὰ τοῦτο μὲ ἀγαπᾷ πολλά, καὶ πολλοὶ αὐθεντάδες μὲ
προσκυνοῦν, νομίζοντες ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀλέξανδρος.

Φόβος τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ἀπεκρίθη ἡ Κανδάκη· Ἐγὼ τὴν σήμερον ἐγίνηκα βασί-
λισσα τοῦ κόσμου ὅλου, ὅτι τὸν αὐθέντην καὶ βασιλέα τῆς
οἰκουμένης ὅλης κρατῶ εἰς τὸ χέρι μου. Διὰ τοῦτο νὰ εἰ-
ξεύρῃς, Ἀλέξανδρε, ὅτι ὡσὰν ἤθελα, ἔτζι ἔπεσες εἰς τὸ χέρι
μου καὶ γλυτωμὸν δὲν ἔχεις πλέον. Ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξαν-
δρος τὰ τοιαῦτα, ἤρχισε νὰ παραλλάζῃ τὸ πρόσωπόν του
λογιαῖς λογιαίς, καὶ ἤρχισαν νὰ κτυποῦν τὰ ὀδόντιά του,

ὡσὰν ἐκεῖνον ὁποῦ τὸν πιάνει τὸ κρύο, καὶ ἔβλεπεν ἄνω κάτω. Ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν του νὰ τὴν σκοτώσῃ μέσα εἰς τὴν κάμεράν της καὶ νὰ εὔγῃ ἔξω νὰ καβαλλικεύσῃ νὰ φύγῃ ἢ νὰ γλυττώσῃ, ἢ νὰ ἀποθάνῃ, παρὰ νὰ ἐντροπιασθῇ νὰ τὸν σκοτώσουν μέσα εἰς τὸ σπῆτι ὡσὰν γυναῖκα. Ἡ βασίλισσα εἶδε τὸ πρόσωπόν του πῶς ἀλλάζει, καὶ ἐφοβήθη. Ἐπῆγε πρὸς τὴν θύραν νὰ ἐξέβῃ ἔξω, ἀμὴ ὁ Ἀλέξανδρος τὴν ἔπιασεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ εἶπε: Δὲν εὐγαίνεις ἐσὺ ἔξω, μόνον ἐδῶ νὰ δώσῃς κακὸν θάνατον, νὰ εὔγω ἔξω νὰ φονεύσω καὶ τὸν υἱόν σου καὶ ὕστερα νὰ ἀποθάνω τιμημένα εἰς τὸ σπαθί μου. Ἡ βασίλισσα ἀκούοντας τοὺς λόγους τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐζύγωσεν εἰς αὐτὸν καὶ πιάνοντάς τον, καὶ φιλῶντάς τον γλυκὰ εἶπέ του· Υἱέ μου Ἀλέξανδρε, καὶ βασιλεῦ τοῦ κόσμου ὅλου, μὴ βάνῃς εἰς τὸν νοῦν σου τίποτε νὰ πάθῃς κακὸν ἀπὸ ἐμένα, ὅτι ἐγὼ μήτε τοῦ υἱοῦ μου μήτε ἀλλουνοῦ ὁμολογῶ τὴν ὑπόθεσιν, μόνον μὲ τιμὴν πολλήν, καὶ μὲ δῶρα πολλὰ θέλω σὲ ἀποστείλει εἰς τὸ φουσάτόν σου, ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ ταῖς ἄγνωσταις γυναῖκες νὰ θανατώσω ἕνα τέτοιον βασιλέα ἀλλὰ νὰ σὲ φυλάξω, νὰ σὲ τιμήσω, καὶ νὰ σὲ ἔχω πάντοτε διὰ υἱόν μου.

Παρηγορία τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς λόγους τῆς βασιλίσσης ἐθεραπεύθη ἡ καρδία του, ἐπροσκύνησέ την, καὶ εἶπέ της· Ἀπὸ τὴν σήμερον νὰ σὲ ἔχω ἀντίτυπα τῆς μητρός μου τῆς Ὀλυμπιάδος. Ἡ βασίλισσα τὸν ἀγκάλιασε πάλιν, τὸν ἐφίλησε, καὶ κρατῶντάς τον ἀπὸ τὸ χέρι εὐγῆκαν ἔξω μαζῆ.

Ὁ Δορυφόρος μισεῖ τὸν Ἀλέξανδρον.

Αὐτὴν τὴν ὥραν ἔφθασε καὶ ὁ υἱός της Δορυφόρος, τζακισμένος ἀπὸ τὴν βίγλαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ μετὰ βίας ἐγλύττωσεν αὐτός, ἀμὴ τὸ φουσάτον του ὅλον εἶχε χαθῆ. Ἔμαθεν ὅτι ὁ Ἀντίοχος ἦλθεν ἀποκρισάρης εἰς τὴν μητέρα του, καὶ ἤρχετο μὲ θυμὸν νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ἡ μητέρα του ἡ βασίλισσα ἔμαθε τὸν σκοπόν του, ἔτρεξε καὶ ἐσυναπάντησέ τον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ παλατίου, καὶ εἶπέ του· Δὲ

πρέπει νὰ κάμῃς τέτοιαν δουλείαν, υἱέ μου, διότι ὁ Ἀλέξανδρος τὸν ἀδελφόν σου ἐγλύττωσεν ἀπὸ μέγαν κίδυνον, ὁμοῦ μὲ τὴν γυναῖκά του, τὴν θυγατέρα του, καὶ ὅλα του τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν, καὶ ἔστειλέ τους εἰς ἡμᾶς ζωντανούς, μὲ τὸν ἀγαπημένον του ἀποκρισάρην. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν ἔχωμεν φίλον, νὰ τοῦ χαρίσωμεν πολλά, καὶ νὰ τὸν τιμήσωμεν, ὅπου μᾶς ἔκαμε τόσην καλοσύνην. Νὰ σκοτώσῃς τὸν ἠγαπημένον μου Ἀντίοχον; μὴ γένοιτο!

Ὁ Δορυφόρος ἀγαπᾷ τὸν Ἀλέξανδρον.

Τότε ἡ Κανδάκη μὲ τὸν Κονταυλούσην ἔβαλαν τὸν Ἀλέξανδρον καὶ ἐφιλήθηκαν μὲ τὸν Δορυφόρον, καὶ ἐπίασαν ἀγάπην μεγάλην. Ἡ Κανδάκη ἡ βασίλισσα ἔδωκε κρυφὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸ στεφάνι της τὸ μεγάλον, ὁποῦ ἦτον ἐγκοσμημένον μὲ πολυτίμητα λιθαρόπουλα καὶ μαργαριτάρια· καὶ εἶπε· Δόσε το ἀπὸ λόγου μου εἰς τὴν γυναῖκά σου τὴν θυγατέρα μου Ῥοξάνδραν. Ἀκόμη τοῦ ἔδωκε τὸ δακτυλίδι της, ὁποῦ τὸ εἶχε καμωμένον μὲ τέχνην ἀπὸ τέσσαρα λιθαρόπουλα μὲ τὸν μαγνήτην κλεισμένον. Ἔδωκέ του καὶ ἄρματα ἀπὸ σίδηρον τοῦ Ὑακίνθου, ὁποῦ ἡ θήκαις ἦτον μὲ τῆς ἀσπίδος τὸ πετζὶ κολλημέναις. Ἔδωκέ του καὶ ἄλογον ἄσπρον ἁρματωμένον ἀράπικον, μὲ σέλλαν χρυσῆν. Ἐχάρισέ του καὶ περικεφαλαίαν θαυμαστήν, ὡσὰν ἀετὸν καμωμένην, καὶ εἰς τὸ ποδάρι της ἦτον γραμμένα τοιαῦτα γράμματα· «Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς τοῦ κόσμου μέγας αὐτοκράτωρ καὶ Καῖσαρ, βασιλεὺς Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως.»

Λόγοι Κανδάκης πρὸς Ἀλέξανδρον.

Λέγει ἡ Κανδάκη τοῦ Ἀλεξάνδρου, λόγια νουθετικά. Τινός, υἱέ μου, καταπατητὴς νὰ μὴ γείνῃς ποτέ, καὶ ἀπὸ τὴν σήμερον νὰ μὴ πιστευθῇς τινά, καὶ κακοπέσεις. Ἔδωκέ του δόσιμον δέκα χρόνων, ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὸ ἤθελε ἀμὴ ἔλεγεν· Ἐγὼ θέλω παρακαλέσει τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ θέλει σᾶς τὸ χαρίσει. Ἡ βασίλισαα τοῦ εἶπε κρυφά· Ἐὰν τὸ ἀφήσῃς, θέλουν σὲ γνωρίσει, μόνον ἔπαρέ το, καὶ ἔχε πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην. Πάλιν ἐφίλησέ τον, ἔκλαυσε πικρῶς, καὶ εἶπεν· Ἐχαί-

ρομφυν, Ἀλέξανδρε, νὰ σὲ εἶχα υἱόν μου, νὰ ἐβασίλευα τὸν κόσμον ὅλον μετ' ἐσένα. Ἐξέβαλέ τον μὲ τιμὴν μεγάλην, καὶ μὲ τοὺς δύο υἱούς της ἀντάμα, καὶ τὸν ἐπῆγαν ἕως εἰς τὸ κονάκι. Ἡ βίγλαις του τὸν ἐκαρτεροῦσαν, καὶ ὅταν τὸν εἶδαν, ἐπέζευσαν καὶ ἐπροσκύνησάν τον.

Ὁ Ἀλέξανδρος γυρίζει εἰς τὸ φουσᾶτον του.

Τότε ὁ Ἀλέξανδρος ἐγύρισε καὶ εἶπε πρὸς τὸν Κονταυλούσην καὶ τὸν Δορυφόρον· Νὰ ἠξεύρετε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀλέξανδρος. Ἐκεῖνοι ὡσὰν ἤκουσαν τὸν λόγον τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀπέμειναν ὡς νεκροί, καὶ εἶπαν· Ἐπειδὴ εἶσαι ὁ Ἀλέξανδρος ἡμεῖς εἴμεθα ἀποθαμένοι. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶπε· Μὴν ἔχετε φόβον· ὅτι τὴν τιμὴν ὁποῦ μοῦ ἔκαμεν ἡ μητέρα σας, καὶ τὴν ἀγάπην ὁποῦ ἔδειξεν εἰς ἐμένα, ἐγὼ δὲν τὴν ἀλησμονῶ. Ἐσᾶς ἀπὸ τὴν σήμερον νὰ σᾶς ἔχω ἐγκαρδιακοὺς ἀδελφούς. Ἔδωκέ τους δῶρα πολλά, καὶ μὲ τιμὴν τοὺς ἀπέστειλεν ὀπίσω εἰς τὴν μητέρα τους. Τότε ὁ Ἀλέξανδρος ἐπρόσταξε νὰ σηκωθῇ τὸ φουσᾶτον του, διὰ νὰ πηγαίνουν εἰς τὴν Περσίαν.

Ἐπιστροφὴ εἰς τὴν Περσίαν.

Ἐσηκώθη μὲ ὅλον του τὸ φουσᾶτον καὶ φθάνοντας εἰς τὴν Περσίαν, τὸν ἐδέχθη ἡ Ῥοξάνδρα μὲ μεγάλαις τιμαῖς. Ἐκεῖ ἔκαμεν ὁ Ἀλέξανδρος μεγάλαις φιλίαις τῶν φουσάτων, καὶ πολλαῖς δωρεαῖς τοὺς ἔδωκεν. Ἔκαμε μὲ τὴν Ῥοξάνδραν χρόνον ἕνα μὲ μεγάλαις χαραῖς, ὕστερον δὲ ἐσηκώθη μὲ ὅλην του τὴν φαμηλίαν καὶ τὸ φουσᾶτον, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Βαβυλῶνα.

Ὅραμα περὶ τοῦ θανάτου του.

Πηγαινάμενος εἰς τὴν Βαβυλῶνα εἰς τὸ πρῶτον κονάκι, εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος τὸν προφήτην Ἱερεμίαν εἰς τὸν ὕπνον του, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπεν· Ἑτοιμάσου, Ἀλέξανδρε, νὰ ἔλθῃς εἰς τὸν ἑτοιμασμένον σου τόπον, διατὶ ἐπληρώθησαν αἱ ἡμέραι τῆς ζωῆς σου, καὶ ἀπὸ τοὺς φίλους σου θέλεις λάβει θάνατον. Σύρε εἰς τὴν Βαβυλῶνα νὰ διορθώσῃς τὸ βασίλειόν σου, ὁμοῦ μὲ τὰ φουσᾶτα σου. Ὡσὰν ἐτελείωσε τοὺς λόγους τούτους ὁ προφήτης Ἱερεμίας, ἔγεινεν ἄφαντος.

Λύπη καὶ παρηγορία τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ἀφοῦ ἐξύπνησεν ὁ Ἀλέξανδρος ἔγεινεν ἐξεστηκὼς ἐκεῖ εἰς τὸ στρῶμα, ἀπὸ τὸ ὅραμα ὁποῦ εἶδεν. Ἔκλαιεν, ἀναστέναζε, καὶ ἀπέρασε τὴν νύκτα ἐκείνην ἀπαρηγόρητος. Ὅταν ἔγεινεν ἡ ἡμέρα, πάλιν ἐκαβαλλίκευσε, καὶ ἐκίνησεν. Ἦτον εἰς ὅλην τὴν στράταν ὡσὰν ἕνας ἄνθρωπος ὁποῦ ἔχει ἀπόφασιν νὰ λάβῃ θάνατον. Ἔφθασεν εἰς ἕνα κάμπον θαυμαστόν, ὅστις λέγεται Αὐσίτιδα, ἐκεῖ ὁποῦ ἔζησεν ὁ δίκαιος Ἰώβ, καὶ ὥρισε νὰ τεντώσῃ ἐκεῖ τὸ φουσᾶτον του ὅλον. Οἱ μεγιστᾶνες βλέποντες τὸν Ἀλέξανδρον ἔτζι πικραμένον, ἠθέλησαν νὰ τὸν καλοκαρδίσουν. Ἔβαλαν τὸ φουσᾶτον καὶ ἁρματώθη, τὸ ἀνέβασαν εἰς ἕνα ὑψηλὸν βουνὸν εἰς τὴν μέσην τοῦ κάμπου, καὶ εἶπαν πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον· Ὑψηλότατε βασιλεῦ, διατί τόσην θλῖψιν ἔχεις μέσα εἰς τὸ σκάφος σου; Ἰδὲ πόσοι ἄνθρωποι σὲ ἀκολουθοῦν, σὺ εἶσαι ὅλονῶν αὐθέντης, καὶ ὅλου τοῦ κόσμου βασιλεύς. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ χαίρεσαι, καὶ νὰ χαίρεται καὶ ὁ λαὸς ἀντάμα μετ' ἐσένα. Ἐχάρη ὀλίγον ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὰ παιγνίδια ὁποῦ ἔκανε τὸ φουσᾶτον, καὶ ὕστερον ἐσηκώθη, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Βαβυλῶνα.

Ὁ Ἀλέξανδρος βλέπει τὸν Ἀριστοτέλην.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔδωκεν ὁ Ἀλέξανδρος συμπόσια πολλὰ εἰς τοὺς βασιλεῖς καὶ αὐθεντάδες, ὁποῦ ἦσαν μαζῆ του, καὶ εἰς ὅλα τὰ φουσᾶτα του. Ἦλθαν καὶ ἀπὸ τὸν τόπον τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, ἀπὸ τοῦ Βορέως τὰ μέρη, καὶ τοῦ Νότου, καὶ ἀπὸ τὰ νησία τῆς θαλάσσης, ὅλοι οἱ αὐθεντάδες, φέροντες πολλῶν χρόνων χαράτζιον, μὲ δῶρα πολλά. Ἦλθε καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ὁ διδάσκαλός του ἀπὸ τὴν μητέρα του τὴν Ὀλυμπιάδα. Ὅταν τὸν εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος, ἐχάρη, ἐφίλησέ τον, καὶ εἶπε· Καλῶς μᾶς ἦλθες, πολύτιμον κεφάλι, ὁποῦ λάμπει ὡσὰν ὁ ἥλιος ἀνάμεσα εἰς τοὺς Ἕλληνας. Εἰπέ μας, ἠγαπημένε διδάσκαλε, πῶς εἶναι ἡ Δύ-

σις; πῶς εὑρίσκεται ὁ κόσμος ἐκεῖνος; τῆς Μακεδονίας τὸ βασίλειον πῶς ἀναπαύεται; πῶς ἔχει ἡ μητέρα μου; πῶς ἀκούετε εἰς τὸν κόσμον ἐκεῖνον δι' ἐμένα; Ἐγὼ ἐπῆγα εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου καὶ κοντὰ εἰς τὸν παράδεισον ἔφθασα. Τοὺς μάκαρας ὁποῦ μοῦ ἔλεγες, τοὺς εἶδα ὅταν εἰσέβηκα εἰς τὸ νησί τους, καὶ εἰπέ μου ὁ Εὐαήνθης ὁ βασιλεύς των ὅτι οἱ θεοὶ τῶν Ἑλλήνων δὲν εἶναι ἐκεῖ ἀμὴ εἰς τὰ καταχθόνια τοῦ Ἅδου κλονίζονται. Ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀριστοτέλης ἔφριξε, καὶ εἶπεν· Εὐχαριστῶ τοὺς θεοὺς ὁποῦ ἤκουσα τὰ γλυκά σου λόγια, βασιλεῦ· ὅλη ἡ οἰκουμένη χαίρεται καὶ εἰρηνεύει διὰ μέσου σου. Ἡ μητέρα σου χαίρεται, ἀκούοντας ταῖς ἀνδραγαθίαις σου καὶ τὴν ὑγείαν σου, καὶ βασιλεύει εἰρηνικὰ εἰς τὴν Μακεδονίαν· ἔχει ὅμως μεγάλον πόθον νὰ σὲ ἰδῇ ἀντάμα μὲ τὴν νύμφην της τὴν Ῥοξάνδραν. Ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος αὐτὰ τὰ λόγια, διὰ τὸν πόνον τῆς μητρός του ἔκλαυσε πικρά. Ἐπῆρε τὸν Ἀριστοτέλην ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἐκάθισαν εἰς τὸ γεῦμα. Οἱ μεγιστᾶνες ὅλοι ἐκάθισαν μὲ τὴν τάξιν τους καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ τραπέζι μὲ τὸν Ἀλέξανδρον.

Τὶ δῶρα ἔφερεν ὁ Ἀριστοτέλης.

Ἔστειλεν ἡ Ὀλυμπιὰς, ἡ μητέρα τοῦ Ἀλεξάνδρου, στέμμα μέγα πολύτιμον τῆς βασιλίσσης Ῥοξάνδρας, καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἄλλο στέμμα, καὶ δύο ἐπανωφόρια, τὸ ἕνα τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ τὸ ἄλλο τῆς Ῥοξάνδρας μὲ χρυσομάργαρον, δύο ἄτια ἄσπρα χρυσοσελωμένα· ἄλλα ἑκατὸν ἄλογα διαλεκτὰ, δακτυλίδια δύο, ἐγκοσμημένα μὲ ἀτίμηταις πέτραις, καὶ ἐπιστολὴν ὅπου ἔγραφε ταῦτα.

Ἐπιστολὴ Ὀλυμπιάδος πρὸς Ἀλέξανδρον.

Ἐκ τῆς Ὀλυμπιάδος τῆς βασιλίσσης εἰς τὸν γλυκύτατόν μου υἱὸν Ἀλέξανδρον, χαίρειν. Ἂς εἰξεύρῃς, υἱέ μου Ἀλέξανδρε, ὅτι ὁπόταν ἐχωρίσθηκα ἀπὸ τὴν βασιλείαν σου, ἡ καρδία μου δὲν ἐχάρη ποτὲ, καὶ μήτε τὸ βασίλειον μὲ εὐφραίνει, διὰ νὰ λείπῃς ἀπὸ κοντά μου, καὶ δὲν σὲ βλέπω. Παρακαλῶ τὴν βασιλείαν σου, ἢ κόπιασε ἐδῶ, ἢ ὥρισε νὰ ἔλθω ἐγὼ αὐτοῦ, ὅτι ἂν δὲν σὲ ἰδῶ θέλω ἀποθάνει ἀπὸ τὸν πόνον μου.

Ὁ Ἀλέξανδρος φιλοδωρεῖ τοὺς ἰδικούς του.

Ἀνεγίνωσκε τὴν ἐπιστολὴν ὁ Ἀριστοτέλης, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐκάθητο εἰς ἕνα θρόνον, ὅπου εἶχε βήματα δώδεκα, καὶ ἦτο τοῦ Πόρου τοῦ βασιλέως τῆς Ἰνδίας. Ἀκούοντας τὴν ἐπιστολὴν ὁ Ἀλέξανδρος καὶ οἱ φίλοι του ἔκλαιον μικροὶ μεγάλοι. Αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἔκλεψεν ἕνας ἄνθρωπος ἕνα κανάτι χρυσὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἀπεκρίθη· Ὅπου καὶ ἂν φανῇ τὸ κανάτι, εἴ τις τὸ ἰδῇ, θέλει εἰπεῖ ὅτι εἶναι τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ὄχι ἐκείνου ὅπου τὸ βαστᾷ. Ἐζύγωσεν ὁ Ἀριστοτέλης καὶ εἶπε· Θαυμάζω εἰς ταῖς ἀνδραγαθίαις ὁποῦ ἔκαμες, ὁποῦ εἰς ὅλον τὸν κόσμον δὲν ἐγίνηκαν μήτε θέλουν γείνει. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶπε· Τέσσαρα καλὰ ἦσαν εἰς ἐμένα· πρῶτον, καλὸν χαιρέτημα· δεύτερον, ἀλήθεια· τρίτον, ἀπὸ τὸν λόγον μου νὰ μὴν εὐγαίνω· τέταρτον, ἡ κρίσις μου νὰ ἦναι δικαία, καὶ νὰ πιστεύω τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς ὁποῦ ἔπλασε τὰ πάντα.

Λόγοι Ἀλεξάνδρου.

Πάλιν ὁ Ἀριστοτέλης ἠρώτησε τὸν Ἀλέξανδρον· Τὸ μάλαμα καὶ τὸν πλοῦτον, ὁποῦ ἐπῆρες ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, ποῦ τὰ ἔχεις; Ὁ Ἀλέξανδρος ἐγύρισε πρὸς τοὺς αὐθεντάδες ὁποῦ ἦσαν ἐκεῖ, καὶ εἰπέ τους· Οἱ ἀγαπημένοι μου σύντροφοι καὶ ὁ λαὸς εἶναι τὸ μάλαμα καὶ ὁ πλοῦτός μου. Ὁ Ἀριστοτέλης εἶπεν· Ἰδὲ, αὐθέντα, νὰ κάμῃς παιδίον. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶπε· Δὲν σᾶς ἀφίνω ἐγὼ παιδίον εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἀμὴ θέλω σᾶς ἀφήσει τιμὴν μεγάλην καὶ δόξαν, ὁποῦ εἰς τὰ βασίλεια τοῦ κόσμου νὰ ἦσθε πρῶτοι, εἰς τρόπον ὥστε ὡσὰν ἀποθάνω, νὰ μὲ ἐνθυμῆσθε εἰς ὅλην τὴν ζωήν σας, διὰ τὰ καλὰ ὁποῦ σᾶς ἔκαμα. Αὐτὴν τὴν ὥραν εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος ἕνα Πέρσην γέροντα μεγιστᾶνα, ὁποῦ ἔβαφε τὰ γένειά του διὰ νὰ φαίνεται νέος καὶ λέγει του· Ὦ ἠγαπημένε μου Μελικράσυρε, ἂν ἔκανε τίποτε καλὸν ἡ βαφὴ εἰς τὰ γένειά σου, ἂς ἔβαφες, ἀμὴ διὰ τί χάνεις τὴν βαφὴν ἔτζι ἀνωφέλευτα; Λέγοντας ταῦτα ὁ Ἀλέξανδρος ἐγέλασεν. Ἦτον ἐκεῖ καὶ ἄλλος ἕνας ἄνθρωπος μέγας τὸ κορμὶ, ὀνόματι Ἀλέ-

ξανδρος σκιαζάρης κατὰ πολλά, ὁποῦ κάθε πόλεμον ἔφευγε, καὶ εἶπέ του ὁ Ἀλέξανδρος· Ὦ ἄνθρωπε, ἐντροπὴ εἶναι νὰ ἔχῃς τέτοιον ὄνομα, καὶ νὰ φεύγῃς ἀπὸ τὸν πόλεμον· ἢ μιμήσου τὸν Ἀλέξανδρον, ἢ ἄλλαξε τὸ ὄνομά σου.

Ἄλλην ἡμέραν ἔφεραν τοῦ Ἀλεξάνδρου τρεῖς χιλιάδες κλέπταις, ὁποῦ ἐχαλοῦσαν τὸν κόσμον, καὶ εἶπαν τοῦ Ἀλεξάνδρου· ὥρισε νὰ τοὺς κρεμάσουν. Ἀπεκρίθη ὁ Ἀλέξανδρος· Ἀφοῦ εἶδαν τὸ πρόσωπόν μου, δὲν χάνεται τινὰς ἀπ' αὐτούς· τῶν κριτάδων ἐδόθη νὰ χαλοῦν τοὺς ἀνθρώπους, τῶν δὲ βασιλέων ἐδόθη νὰ τοὺς ἐλεοῦν, καὶ νὰ τοὺς συμπαθοῦν. Ὥρισε λοιπὸν νὰ τοὺς ἐλευθερώσουν, καὶ ἔκαμέ τους κυνηγούς. Ἔφεράν του καὶ ἕνα ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν Ἰνδίαν, λέγοντας ὅτι τέτοιος τοξότης εἶναι ὁποῦ ἀπὸ τὴν μέσην τοῦ δακτυλιδίου ἀπερνᾷ τὴν σαΐταν. Εἶπέ του ὁ Ἀλέξανδρος νὰ τοξεύσῃ, ἀμὴ αὐτὸς μὴ θέλοντας νὰ πιάσῃ τὸ δοξάρι ὠργίσθη καὶ διέταξε νὰ τὸν κρεμάσουν. Ἐκεῖνοι ὁποῦ τὸν ἐπήγαιναν εἶπάν του· διατί ἀπὸ μίαν τοξείαν χάνεις τὴν ζωήν σου; Αὐτὸς εἶπεν· ἔχω δέκα ἡμέρας ὁποῦ δὲν ἔπιασα τὸ δοξάρι καὶ διὰ τοῦτο ἐσκιάχτηκα ἐμπρὸς εἰς τὸν βασιλέα νὰ μὴν ἀστοχήσω. Ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος τὸν ἐλευθέρωσε καὶ εἰς μεγάλην τιμὴν τὸν ἀξίωσεν. Ἦλθεν ἔπειτα ἕνας πτωχὸς σιμὰ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ λέγει του· Βασιλεῦ ὑψηλότατε, θυγατέρα ἔχω μονογενῆ, καὶ τίποτε δὲν ἔχω νὰ τὴν ὑπανδρεύσω· βοήθησέ με εἴ τι ὁρίσῃς. Ὥρισε καὶ ἔδωκάν του χίλια τάλαντα. Εἶπεν ὁ πτωχός· πολλὰ μοῦ ἔδωκες, βασιλεῦ. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶπε· Τῶν βασιλέων τὰ δῶρα πάντοτε πολλὰ πρέπει νὰ ἦναι. Μετὰ ταῦτα ἐκάλεσε τὸν διδάσκαλόν του Ἀριστοτέλην, καὶ ἐφιλοδώρησέ τον δίδοντάς του τὸ στέμμα τοῦ Πόρου τοῦ βασιλέως καὶ τὸ ἐπανωφόρι, δέκα χιλιάδες τάλαντα χρυσᾶ, καὶ τριάκοντα μόδια μαργαριτάρι. Οὕτω τὸν ἔστειλεν εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ ἔδωκέ του ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Ὀλυμπιάδα, πέμποντας εἰς αὐτὴν καὶ δῶρα ἄμετρα.

Ὁ Ἀλέξανδρος εὑρίσκει θησαυρόν.

Ἐδιάβη λοιπὸν ὁ Ἀριστοτέλης εἰς τὴν Μακεδονίαν, ὁ δὲ

Ἀλέξανδρος ἔμεινεν εἰς τὴν Βαβυλῶνα μὲ τὴν Ῥοξάνδραν, καὶ μὲ ὅλα τὰ φουσάτα, διὰ νὰ ἀναπαυθοῦν μερικὸν καιρόν. Ἐλησμόνησε τὴν λύπην τοῦ θανάτου, καὶ ἦτον ὅλος χαρὰ μῆνας τρεῖς. Εἰς αὐτὸν τὸν καιρὸν ἦλθεν ἕνας ἄνθρωπος καὶ εἶπέ του· Ἐγὼ ἐκυνηγοῦσα εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ποταμοῦ τοῦ Τίγρι, καὶ εὑρῆκα χρυσάφι πολύ· ἂν ὁρίζῃς ἔλα νὰ τὸ ἰδῇς. Ὁ Ἀλέξανδρος γελῶντας εἶπε· Τὸ χρυσάφι ὅλον εἶναι εἰς τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ· ἐὰν ἤθελεν ὁ Θεὸς νὰ μοῦ τὸ δώσῃ ἐμένα, τὸ ἔδιδε· μόνον ἐδικόν σου εἶναι, καὶ σύρε νὰ τὸ πάρῃς. Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, Ἐγὼ ὅσον ἤθελα ἐπῆρα, καὶ ὅσον ἀπέμεινεν ἐπαρέ το ἡ βασιλεία σου, διότι ἀπὸ αὐτὸ τὸ χρυσάφι εἶναι πλῆθος πολύ. Ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος ἐκαβαλλίκευσε, καὶ ἐπῆγε νὰ τὸ ἰδῇ. Ὡσὰν τὸ εἶδεν ἐθαύμασεν εἰς τὴν ποσότητα ὁποῦ ἦτο, καὶ ἐπρόσταξε τὰ φουσάτα του νὰ τὸ πάρουν.

Φαρμάκωσις τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ἦλθον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον δύο ἀδελφοί, ὁ ἕνας ὀνομαζόμενος Λευκαδούσης καὶ ὁ ἄλλος Βρυονούσης, νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ τοὺς δώσῃ θέλημα διὰ νὰ ὑπάγουν νὰ ἰδοῦν τὴν μητέρα τους. Ὁ Ἀλέξανδρος, τοὺς ἠγάπα πολλά, διότι ἔχοντάς τους παιδιόθεν κοντά του, τοὺς εἶχεν ἀναθρέψει καὶ δὲν τοὺς ἄφινε νὰ εὐγοῦν ποτὲ ἀπὸ λόγου του. Εἶχαν χρόνους πολλοὺς ὁποῦ δὲν εἶδαν τὴν μητέρα τους, ἡ ὁποία πάντα τοὺς ἐμηνοῦσε νὰ ὑπάγουν νὰ τοὺς ἰδῇ· ἀλλ' αὐτοὶ μὲ τὸ νὰ μὴ τοὺς ἄφινεν ὁ Ἀλέξανδρος, δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἀναχωρήσουν. Ὁ Λευκαδούσης ἦτο παραστάτορας τῶν ἀλόγων τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ὁ Βρυονούσης ἦτο κερνάτορας, ὁποῦ ἐκέρνα μὲ τὸ χέρι του τὸν Ἀλέξανδρον. Ὅταν ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν τῆς μητρός του ὁ Βρυονούσης, μὲ τὴν ὁποίαν τὸν ἐπροσκαλοῦσε νὰ ὑπάγῃ εἰς αὐτὴν μὲ τὸν ἀδελφόν του, εἰσέβη μέσα του ὁ πονηρὸς διάβολος, καὶ ἐγύρευε καιρὸν ἁρμόδιον νὰ τὸν φαρμακεύσῃ, μάλιστα ὁποῦ ὀλίγον καιρὸν προτήτερα τὸν εἶχε κτυπήσει ὁ Ἀλέξανδρος μὲ ἕνα ξύλον εἰς τὸ κεφάλι, διὰ μίαν κούπαν ὁποῦ ἐτζάκισε πολύτιμον, μὲ τὴν ὁποίαν τὸν ἐκερ-

γοῦσεν. Ἦτον ἀκόμη καὶ ἄλλος ἕνας λυπημένος ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον ὀνόματι Μήδης, καὶ συμβουλεύθησαν οἱ δύο μαζῆ διὰ νὰ τὸν φαρμακώσουν. Ἀπὸ αὐτοὺς ἐπαρακινήθησαν ἄλλοι του πολλοὶ φίλοι ἡγεμόνες, καὶ ὁμοφώνησαν ὅλοι κοινῶς, κάνοντες ὅρκον φοβερὸν, πῶς νὰ μὴν ἀλλαλογήσουν ἀπὸ ἐκεῖνο ὁποῦ εἶπαν. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν συνωμοσίαν ἔλειπαν μόνον πέντε φίλοι του, ὁ Περδίκκας, ὁ Πτολεμαῖος, ὁ Ὄλβιος, ὁ Λυσίμαχος καὶ ὁ Φιλόνης, τοὺς ὁποίους δὲν τοὺς ἔβαλαν, ἠξεύροντές τους ὅτι ἦσαν πολλὰ πιστοὶ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον· οἱ δὲ λοιποὶ ὅλοι ἦσαν προδόται, καὶ ἐκαρτεροῦσαν νὰ εὕρουν καιρὸν ἐπιτήδειον νὰ τελειώσουν τὸ ἔργον τους. Ἡ αἰτία ὁποῦ ἐπαρακινήθησαν ὅλοι αὐτοὶ οἱ φίλοι του νὰ τὸν φαρμακώσουν ἦτον, ἐπειδὴ ἐστοχάζοντο ὅτι ἕως ὁποῦ ζῇ ὁ Ἀλέξανδρος αὐτοὶ ἡγεμόνες δὲν ἤθελαν γείνει, καὶ ἔτζι ἤθελαν χαθῇ χωρὶς νὰ εὕρουν ποτὲ ἀνάπαυσιν. Ἀμὴ ἐστοχάζοντο ὅτι ὡσὰν ἀγροικήσῃ, ὅτι θέλει ἀποθάνει, θέλει τοὺς μοιράσει τὰ βασίλεια, νὰ τὰ ἐξουσιάζουν αὐτοὶ, καὶ ἔτζι ἤθελαν ἡσυχάσει. Τέτοια ἔγεινεν ἡ συμβουλὴ διὰ τὸν θάνατον ἑνὸς τοιούτου θαυμαστοῦ βασιλέως, νὰ θανατωθῇ ὄχι ἀπὸ ξένους, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς ἰδίους του φίλους. Μίαν γοῦν τῶν ἡμερῶν ἔκαμεν ὁ Ἀλέξανδρος συμπόσιον μεγάλον, καλῶντας ὅλους τοὺς ἡγεμόνας τοὺς φίλους του, τοὺς πρωτοκαβαλλαραίους, τοὺς πρώτους τῶν φουσάτων, καὶ ὅλους τοὺς ἀνδρειωμένους στρατιώτας. Ἐσυνάχθησαν ὅλοι, ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν, ἄρχισαν νὰ χαίρωνται μεγάλως, νὰ εὐφραίνωνται, νὰ τραγῳδοῦν καὶ νὰ ἐγκωμιάζουν τὸν Ἀλέξανδρον. Ὁμοίως καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐχαίρετο βλέποντάς τους ὁποῦ ἔκαναν τόσαις χαραῖς καὶ τοὺς εἶπε· Φίλοι μου ἡγεμόνες, λοιπὸν σήμερον θέλω νὰ χαρῆτε περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον καιρόν. Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἀνεμέρισε καὶ πηγαινάμενος εἰς τὴν κάμεράν του, ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς τὸ κρεββάτι του, καὶ ἐστοχάζετο μὲ τί τρόπον νὰ τιμήσῃ τοὺς φίλους περισσότερον. Ἐκεῖνοι οἱ κατηραμένοι τότε ἔκαμαν νόημα ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου διὰ νὰ τὸν φαρμακώσουν. Εἶπαν τοῦ Βρυονούσῃ νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ φαρμάκι

διὰ νὰ τοῦ δώσῃ νὰ τὸ πίῃ μὲ τὸ κρασὶ, ὅταν τὸν χαιρετήσουν, καὶ ἔστειλαν τὸν Μήδην νὰ εἰπῇ τοῦ Ἀλεξάνδρου νὰ εὐγῇ ἔξω. Ἐδιάβη ὁ Μήδης, καὶ εἰπέ του· Βασιλέα μου, ἔξω σὲ θέλουν οἱ φίλοι σου οἱ γνήσιοι, διὰ νὰ σὲ ἰδοῦν νὰ συγχαροῦν μαζῆ σου. Ὁ Ἀλέξανδρος εὐθὺς εὐγῆκεν, ἐπῆγε καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸν τόπον του διὰ νὰ συγχαρῇ. Τότε οἱ διεστραμμένοι φίλοι του, τὸν ἐχαιρέτησαν διὰ νὰ πίῃ, κάνοντας νόημα τοῦ Βρυονούσῃ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ φαρμάκι. Ὁ κάκιστος Βρυονούσης ἕτοιμος ὢν εἰς τὴν κακίαν, τὸ ἔβαλεν εὐθὺς εἰς τὸ ποτῆρι μὲ τὸ κρασὶ, καὶ τὸν ἐκέρασε.

Τὸ φαρμάκι φέρει πόνους τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ὡσὰν ἔπιεν ὁ Ἀλέξανδρος τὸ φαρμάκι, ἀπέρασε πολλὴ ὥρα ἕως ὁπου νὰ τὸν πιάσῃ. Εἶχε σηκωθῇ καὶ ἤρχετο ὁλόγυρα εἰς τὴν τράπεζαν περιεργαζόμενος μὲ χαρὰν τοὺς φίλους του ὁποῦ ἔπιναν, καὶ τοὺς ἐπαρακινοῦσε διὰ νὰ κάμωσι χαραῖς. Ἐκεῖ ὅπου ἐστέκετο, ἤρχισαν οἱ πόνοι νὰ τοῦ περιπλέκουν τὴν καρδίαν, καὶ ἤρχισε νὰ λέγῃ· Ὦ φίλοι μου, τί εἶναι τοῦτο τὸ κακὸν ὁποῦ ἦλθεν εἰς τὴν καρδίαν μου τὸ ὁποῖον μοῦ περιέπλεξε τὰ ἐντόσθια καὶ ὡσὰν σπαθὶ δίστομον μοῦ περνᾷ τὴν καρδίαν; Δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ βαστάξω, πηγαίνω εἰς τὴν κάμεράν μου, καὶ ἐσεῖς χαρῆτε ἕως ὁποῦ νὰ μοῦ διαβῇ, καὶ θέλω γυρίσει. Πηγαινάμενος εἰς τὴν κάμεράν του, ἔστειλε καὶ ἔκραξε Φίλιππον τὸν ἰατρόν του. Αὐτὸς ἐγνώρισεν εὐθὺς ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ἦτο φαρμακευμένος, καὶ τοῦ ἔδωσεν ἕνα βότανον καὶ ἐξέρασεν. Εἶδεν ὅμως ὅτι τὰ φαρμάκι τοῦ ἐδόθη μὲ τὸ κρασὶ, καὶ τοῦ εἶπε· βασιλέα μου, τίποτε δὲν δύναμαι νὰ σὲ βοηθήσω ὅτι τὸ φαρμάκι ἦτο πολλὰ δεινόν, καὶ σοῦ ἐκυρίευσεν ὅλο τὸ κορμί. Ἄλλο δὲν ἠμπορῶ νὰ κάμω πάρεξ νὰ ζήσῃς τρεῖς ἡμέρας, διὰ νὰ διορθώσῃς τὰ βασίλειά σου, καὶ νὰ κάμῃς τὴν διαθήκην σου.

Θρῆνος Ἀλεξάνδρου.

Ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος τὰ λόγια τοῦ ἰατροῦ ἔσεισε τὸ κεφάλι του, λέγοντας· Ὦ πλάνε καὶ μάταιε κόσμε, καὶ ἀτυχή μου δόξα, ὁποῦ ὀλίγον καιρὸν ἐφάνης. Κάθε ἀνθρώ-

που ἡ τύχη εἰς ὀλίγον καιρὸν φαίνεται καλὴ καὶ τιμημένη, εἰς μίαν ὥραν δὲ χάνεται. Καλὰ λέγει ἡ παροιμία ὅτι ποτὲ χαρὰ δὲν εἶναι, ἂν δὲν σμίξῃ καὶ ἡ λύπη· οὐδὲ εἰς τὴν γῆν εἶναι δόξα μεγάλη, ὁποῦ νὰ μὴ πέσῃ γλίγωρα κάτω. Ὦ Γῆ, Ἥλιε, Βουνὰ καὶ Κάμποι, κλαύσετέ με σήμερον, ὅπου ὀλίγον καιρὸν ἐφάνηκα εἰς τὸν κόσμον μὲ δόξαν, τιμὴν καὶ χαρὰν, ἐπειδὴ τώρα ἐμβαίνω εἰς τὴν γῆν, ὡσὰν κάθε ἄνθρωπος. Ὦ μητέρα μου γῆ, ὁποῦ τώρα μὲ δέχεσαι, πῶς εἰς τὴν ἀρχὴν γίνεσαι καλὴ, ἔπειτα ἁρπάζεις εἰς τοῦ λόγου σου τοὺς ἀνθρώπους. Ἠγαπημένοι μου καὶ ἀνδρειωμένοι Μακεδόνες, ὤ! ἂς ἦτο δυνατὸν νὰ μὲ ἁρπάσετε ἀπὸ τὸν θάνατον. Πασχίσατε νὰ μὲ γλυττώσετε νὰ μὴν ὑστερηθῶ τὴν γλυκυτάτην μου ζωὴν, καὶ νὰ σᾶς γίνω δοῦλος, ἀφίνοντας σᾶς νὰ ὁρίζετε τὸ βασίλειόν μου.

Λύπη μεγάλη τῶν Μακεδόνων.

Ὡς ἤκουσαν οἱ Μακεδόνες τὰ λόγια τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἔκλαυσαν μεγάλως, καὶ θόρυβος πολὺς ἐγένετο εἰς ὅλους τοὺς στρατιώτας, ἀπὸ τὰ κλάματα καὶ ἀπὸ ταῖς φωναῖς, γυρεύοντες ὅλοι νὰ πηγαίνουν νὰ τὸν ἰδοῦν. Ὡσὰν ἤκουσε τοῦτο ὁ Ἀλέξανδρος, ἔδωκε θέλημα διὰ νὰ πηγαίνουν νὰ τὸν ἰδοῦν. Ἀφοῦ τὸν εἶδαν τόσον περισσότερον ἐπλήθαιναν τὰ κλάματα, αἱ φωναῖς καὶ οἱ ὀδυρμοί. Τότε ὁ Φίλιππος ὁ ἰατρὸς ἔσχισεν ἕνα μουλάρι ζωντανὸν, καὶ ἔβαλε μέσα τὸν Ἀλέξανδρον, ἕως ὁποῦ νὰ διορθώσῃ τὰ βασίλειά του, καὶ νὰ κάμῃ τὴν διαθήκην του. Ἐπρόσταξε λοιπὸν καὶ ἔφεραν τὸν γραμματικόν του, καὶ τὴν ἔγραψεν· ὕστερα τὴν ἀνέγνωσε παρρησίᾳ καὶ τὴν ἤκουσαν ὅλοι.

Διαθήκη τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς, καὶ αὐτοκράτωρ ὅλου τοῦ κόσμου, υἱὸς τοῦ θαυμαστοῦ Φιλίππου καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος. βλέπω ὅτι ὁ θάνατος μὲ ἐτριγύρισε, καὶ θέλει νὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ τὴν γλυκυτάτην μου ζωὴν, ὁποῦ κάθε ἕνας ἀπὸ αὐτὸν δὲν ἠμπορεῖ νὰ γλυττώσῃ, ἐπειδὴ δὲν φοβᾶται βασιλέα, δὲν ἐντρέπεται ἄρχοντα, δὲν λυπεῖται νέον, ἀλλὰ

ὅλους τοὺς ἔχει ὅμοια. Διὰ τοῦτο γράφω τὴν διαθήκην μου καὶ πρῶτον ζητῶ ἀπὸ τοὺς φίλους καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἀγάπην, συγχώρησιν, καὶ συμπάθειον εἰς ὅσα τοὺς ἔκαμα. Ἔπειτα διὰ νὰ μὴ γείνῃ εἰς τοὺς ἡγεμόνας μου καὶ ἀρχηγοὺς σύγχυσις ἢ μάχη, διατάζω καὶ ἀφίνω τὸ βασίλειον τῆς Μακεδονίας νὰ τὸ ἐξουσιάζῃ ὁ ἠγαπημένος μου Περδίκκας, ὁ ὁποῖος τὴν μητέρα μου τὴν Ὀλυμπιάδα νὰ τὴν ἔχῃ ὡσὰν μητέρα, καὶ αὐτὴ νὰ τὸν ἔχῃ ὡσὰν υἱόν. Τὴν ἠγαπημένην μου γυναῖκα Ῥοξάνδραν ἂς τὴν πάρῃ καὶ αὐτὴν εἰς Μακεδονίαν, νὰ σταθοῦν ἀντάμα μὲ τὴν μητέρα μου, καὶ ἀνίσως γεννήσῃ ὁποῦ εἶναι ἐγκαστρωμένη, νὰ ὀνομασθῇ τὸ παιδὶ Ἀλέξανδρος, καὶ νὰ ἔχῃ τὴν ἐξουσίαν διὰ νὰ γείνῃ βασιλεύς· εἰ δὲ καὶ γεννηθῇ θηλυκὸν, ἂς ἔχουν τὴν φροντίδα διὰ νὰ τὸ ὑπανδρεύσουν. Προσέτι ἀφίνω τοῦ Πτολεμαίου ὅλην τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν· τοῦ Σελεύκου τὴν Περσίαν καὶ τὴν Βαβυλῶνα, τοῦ Ἀντιγόνου τὴν Κιλικίαν, τοῦ Φίλωνος τὴν Μηδίαν, τοῦ Πύθωνος τὴν Φρυγίαν καὶ Λυδίαν, τοῦ Μελεάγρου τὴν Παμφυλίαν, τοῦ Εὐμενίου τὴν Καππαδοκίαν, τοῦ Κασσάνδρου τὴν Λυκίαν καὶ Ἑλλήσποντον, τοῦ Λυσιμάχου τὴν Θρᾴκην, τοῦ Ἀντιπάτρου τὴν Ποντικὴν, τοῦ Ὀξυάρτου τὴν Βακτριανὴν, τοῦ Φιλίππου τὴν Ἰνδίαν, τοῦ Φαταφέρνου τὴν Παρθίαν καὶ τὴν Ὑρκανίαν, τὴν δὲ Περσίαν καὶ Μεσοποταμίαν ἀφίνω τοῦ Ὀλβίου. Εἰς αὐτουνοὺς τοὺς τόπους ὁποῦ σᾶς ἀφίνω, σᾶς παραγγέλλω νὰ φυλάξετε τὴν δικαιοσύνην εἰς τοὺς πτωχοὺς, νὰ δείχνετε ἀγάπην, νὰ μὴ πλεονεκτῆτε, καὶ νὰ μὴ κάμετε ἀδικίας, ὅτι μέλλετε νὰ ἀποθάνητε, καὶ τίποτες δὲν θέλετε κερδήσει, ὡσὰν ἐγὼ τὴν σήμερον. Ἀφίνω ἀκόμη ἑκατὸν μόδια φλωρία νὰ τὰ μοιράσετε εἰς πτωχοὺς, χήρας καὶ ὀρφανά. Ὅποιος στρατιώτης εἶναι πτωχὸς καὶ γέροντας, καὶ θέλει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν τόπον του, θέλετε τοῦ δώσει χρήματα, ὁποῦ νὰ τὸν εὐχαριστήσετε διὰ νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ σπῆτί του νὰ μὲ θυμᾶται. Προστάζω ἀκόμη ὅτι ὁπόταν εὔγῃ ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸ κορμί μου, καὶ μὲ ἀφήσῃ γυμνὸν, νὰ φτιάσετε ἕνα σεντοῦκι ὁλόχρυσον, καὶ νὰ μὲ βάλετε

μέσα. Ὦ οὐρανὲ, ἐμένα ὁποῦ δὲν μὲ ἐχωροῦσεν ὁ κόσμος ὅλος, τώρα θέλει μὲ χωρέσει μία κασέλλα τρεῖς πῆχες. Ὡσὰν βάλετε μέσα τὸ κορμί μου, νὰ τὸ πηγαίνετε εἰς τὴν πόλιν τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὁποῦ ἔκτισα.

Θάνατος τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ὡσὰν εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅτι ἦτον εἰς τὴν ὑστερινὴν ὥραν τοῦ θανάτου, ἔκραξεν ὅλους τοὺς ἄρχοντας καὶ προεστοὺς τῶν φουσάτων. Τοὺς ἐφίλησεν ἀπὸ ἕνα καὶ τοὺς ἀπεχαιρέτησε, λέγοντας· Ἠγαπημένοι μου αὐθέντες, ἡγεμόνες, πρωτοκαβαλλαραῖοι, καὶ λοιποὶ Μακεδόνες, ἠξεύρετε καλὰ, ὅπου ἐγυρίσαμεν ὅλην τὴν οἰκουμένην, κοντὰ εἰς τὸν παράδεισον ἐπήγαμεν, καὶ εἰς τὴν ἄκραν τῆς γῆς· ἀκόμη εἰς τὴν θάλασσαν ἐμβήκαμεν· ὅλα τὰ εἴδαμεν, τὰ ἀριθμήσαμεν, καὶ ἐκάμαμεν πράγματα ὥσπερ νὰ ἤμεσθεν ἀθάνατοι, χωρὶς νὰ στοχασθῶμεν τὸν θάνατον. Ἰδοὺ τώρα ὁποῦ ἀποθνήσκω καὶ τίποτε ἀπὸ ὅσα ἔκαμα δὲν πέρνω μαζῆ μου, ἀλλὰ ὑπάγω εἰς τὸν Ἅδην, ἐκεῖ ὅπου εἶναι ὅλοι οἱ ἀποθαμένοι ἀπὸ τὴν ἀρχήν. Ἐσᾶς ἀφίνω ὑγείαν, καὶ δικαιοσύνην διὰ νὰ κρίνετε τὸν κόσμον. Ἄλλον Ἀλέξανδρον δὲν θέλετε μεταΐδει μὲ τὰ ὀμμάτιά σας. Σᾶς παρακαλῶ, φέρετε καὶ τὸ ἄλογόν μου τὸν Βουκέφαλον, νὰ τὸ ἀποχαιρετήσω. Καὶ αὐτὸ ὡσὰν εἶδε τὸν αὐθέντην του τὸν Ἀλέξανδρον ἄρχισε νὰ δακρύῃ ὡσὰν ἄνθρωπος ἀναστενάζοντας καὶ χρεμετίζοντας φοβερά. Ἐπῆγε κοντὰ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, τὸν ἐκαταφίλει καὶ δὲν ἐτόλμα κανεὶς νὰ τὸ πιάσῃ, ὅτι ἂν ἐζύγωνε κοντά του, αὐτὸ εὐθὺς ἀρχινοῦσε νὰ λακτίζῃ καὶ νὰ ἀγριώνεται. Ὁ Ἀλέξανδρος τὸ ἔπιασεν ἀπὸ τὸ αὐτὶ καὶ τοῦ εἶπε θλιβερά· Ὦ ἠγαπημένον μου ἄλογον, ἀπὸ τὴν σήμερον ἄλλος Ἀλέξανδρος δὲν θέλει σὲ καβαλικεύσει.

Θάνατος τοῦ φονέως τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ἐκεῖ παρὼν ἦτο καὶ ὁ Βρυονούσης ὁ φονέας δεμένος τοῦ ὁποίου λέγει ὁ Ἀλέξανδρος· Δὲν ἐνθυμήθης πόσον καλὸν σοῦ ἔκαμα, ὁποῦ σὲ ἀνέθρεψα, καὶ σὲ ἐτίμησα; Διὰ τί κακὸν μοῦ ἔδωκες τὸ φαρμάκι καὶ ἔχασες τὸν ἀδελφόν σου

καὶ τοῦ λόγου σου, καὶ ἐμένα τὸν βασιλέα τοῦ κόσμου ὅλου, καὶ δὲν μὲ ἐλυπήθης; Τὸ ποτῆρι ὁποῦ μὲ ἐκέρασες, νὰ τὸ πίῃς καὶ σὺ πρὶν ἀποθάνω. Ὡς ἀγροίκησεν ὁ Βουκέφαλος τὸν φονέα, εὐθὺς ἐπήδησεν ἐπάνω του, τὸν ἔπιασε μὲ τὰ ὀδόντια, καὶ τὸν ἔπνιξε, μὲ τὰ ποδάρια τὸν ἐκαταπάτησε, καὶ τὸν ἔκαμε κομμάτια. Ἐπρόσταξεν ἔπειτα ὁ Πτολεμαῖος, καὶ τὸν ἔκοψαν, ῥίπτοντές τον τῶν σκυλίων· τὸ δὲ ἄλογον τὸ ἐπῆγαν εἰς τὸν σταῦλόν του. Ἐκείνην τὴν ὥραν εἶδαν ἕνα ἀστέρα ὁποῦ κατέβαινεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐπήγαινεν εἰς τῆς θαλάσσης τὰ μέρη, καὶ ἕνα ἀετὸν ὁποῦ τὸν ἀκολουθοῦσεν. Ὁπόταν ὁ ἀστέρας ἔφθασεν εἰς τὴν θάλασσαν εὐθὺς ἐξεψύχησεν ὁ ἀνδρειωμένος καὶ δικαιοκρίτης Ἀλέξανδρος. Ἔγεινεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν θρῆνος μέγας καὶ κλαυθμὸς πολὺς ἀπὸ ὅλον τὸ φουσάτον, ὁποῦ ποτὲ εἰς ὅλον τὸν κόσμον δὲν ἠκολούθησε βέβαια παρόμοιον.

Θάνατος τοῦ ἀλόγου Βουκεφάλου.

Ἐπῆγεν ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκυβέρνα τὸν Βουκέφαλον μέσα εἰς τὸν σταῦλον, καὶ τοῦ λέγει· Ὦ Βουκέφαλε, ἐσὺ ζῇς, μὰ ὁ ἀφέντης σου ἀπέθανε καὶ ἔχασες τὴν τιμήν σου. Τὸ ἄλογον ὥσπερ νοητικὸν ἀγροίκησεν ἐκεῖνα ὁποῦ τοῦ εἶπε, καὶ εὐθὺς χρεμετίζοντας ἔβρυξεν ὥσπερ λέων, καὶ ἀμέσως ἔσκασεν ἐκεῖ μέσα εἰς τὸν σταῦλον. Ὅλοι ἐθαύμασαν ἐκεῖνο τὸ ζῶον τὸ ἠγαπημένον, ὁποῦ διὰ τὴν μεγάλην ἀγάπην τοῦ αὐθεντός του ἔσκασε καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὴν λύπην.

Θρῆνος τῆς Ῥοξάνδρας.

Ἡ Ῥοξάνδρα ἡ γυναῖκά του ἐπαράστεκε κοντὰ εἰς τὸ λείψανον τοῦ ἠγαπημένου της ἀνδρός, ἔχουσα ξεσχισμένα τὰ πολύτιμά της φορέματα, καὶ ἀπολυμένα τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς της, καὶ κλαίουσα αὐτὸν θλιβερὰ τοῦ ἔλεγεν ὡσὰν νὰ ἦτο ζωντανός· Ἠγαπημένε μου Ἀλέξανδρε, τί εἶναι τὸ κακὸν ὁποῦ μοῦ ἔκαμες τῆς ταλαίπωρης καὶ ἐλεεινῆς, ἀφίνοντάς με μοναχὴν καὶ ἀθλίαν; Ποῖον ἔχω πλέον νὰ εἰπῶ τὰ μυστήρια τῆς καρδίας μου; Ὦ Οὐρανὲ, Γῆ, Ἥλιε, Σελήνη, Βουνὰ, Κάμποι, Ἄρχοντες, νέοι, γέροντες καὶ πᾶσα

μέσα. Ὦ οὐρανὲ, ἐμένα ὁποῦ δὲν μὲ ἐχωροῦσεν ὁ κόσμος ὅλος, τώρα θέλει με χωρέσει μία κασέλλα τρεῖς πῆχες. Ὡσὰν βάλετε μέσα τὸ κορμί μου, νὰ τὸ πηγαίνετε εἰς τὴν πόλιν τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὁποῦ ἔκτισα.

Θάνατος τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ὡσὰν εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅτι ἦτον εἰς τὴν ὑστερινὴν ὥραν τοῦ θανάτου, ἔκραξεν ὅλους τοὺς ἄρχοντας καὶ προεστοὺς τῶν φουσάτων. Τοὺς ἐφίλησεν ἀπὸ ἕνα καὶ τοὺς ἀπεχαιρέτησε, λέγοντας· Ἠγαπημένοι μου αὐθέντες, ἡγεμόνες, πρωτοκαβαλλαραῖοι, καὶ λοιποὶ Μακεδόνες, ἠξεύρετε καλὰ, ὅπου ἐγυρίσαμεν ὅλην τὴν οἰκουμένην, κοντὰ εἰς τὸν παράδεισον ἐπήγαμεν, καὶ εἰς τὴν ἄκραν τῆς γῆς· ἀκόμη εἰς τὴν θάλασσαν ἐμβήκαμεν· ὅλα τὰ εἴδαμεν, τὰ ἀριθμήσαμεν, καὶ ἐκάμαμεν πράγματα ὥσπερ νὰ ἤμεσθεν ἀθάνατοι, χωρὶς νὰ στοχασθῶμεν τὸν θάνατον. Ἰδοὺ τώρα ὁποῦ ἀποθνήσκω καὶ τίποτε ἀπὸ ὅσα ἔκαμα δὲν πέρνω μαζῆ μου, ἀλλὰ ὑπάγω εἰς τὸν Ἅδην, ἐκεῖ ὅπου εἶναι ὅλοι οἱ ἀποθαμένοι ἀπὸ τὴν ἀρχήν. Ἐσᾶς ἀφίνω ὑγείαν, καὶ δικαιοσύνην διὰ νὰ κρίνετε τὸν κόσμον. Ἄλλον Ἀλέξανδρον δὲν θέλετε μεταίδει μὲ τὰ ὀμμάτιά σας. Σᾶς παρακαλῶ, φέρετε καὶ τὸ ἄλογόν μου τὸν Βουκέφαλον, νὰ τὸ ἀποχαιρετήσω. Καὶ αὐτὸ ὡσὰν εἶδε τὸν αὐθέντην του τὸν Ἀλέξανδρον ἄρχισε νὰ δακρύῃ ὡσὰν ἄνθρωπος ἀναστενάζοντας καὶ χρεμετίζοντας φοβερά. Ἐπῆγε κοντὰ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, τὸν ἐκαταφίλει καὶ δὲν ἐτόλμα κανεὶς νὰ τὸ πιάσῃ, ὅτι ἂν ἐζύγωνε κοντά του, αὐτὸ εὐθὺς ἀρχινοῦσε νὰ λακτίζῃ καὶ νὰ ἀγριώνεται. Ὁ Ἀλέξανδρος τὸ ἔπιασεν ἀπὸ τὸ αὐτὶ καὶ τοῦ εἶπε θλιβερά· Ὦ ἠγαπημένον μου ἄλογον, ἀπὸ τὴν σήμερον ἄλλος Ἀλέξανδρος δὲν θέλει σὲ καβαλικεύσει.

Θάνατος τοῦ φονέως τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ἐκεῖ παρὼν ἦτο καὶ ὁ Βρυονούσης ὁ φονέας δεμένος τοῦ ὁποίου λέγει ὁ Ἀλέξανδρος· Δὲν ἐνθυμήθης πόσον καλὸν σοῦ ἔκαμα, ὁποῦ σὲ ἀνέθρεψα, καὶ σὲ ἐτίμησα; Διὰ τί κακὸν μοῦ ἔδωκες τὸ φαρμάκι καὶ ἔχασες τὸν ἀδελφόν σου

καὶ τοῦ λόγου σου, καὶ ἐμένα τὸν βασιλέα τοῦ κόσμου ὅλου, καὶ δὲν μὲ ἐλυπήθης; Τὸ ποτῆρι ὁποῦ μὲ ἐκέρασες, νὰ τὸ πίῃς καὶ σὺ πρὶν ἀποθάνω. Ὡς ἀγροίκησεν ὁ Βουκέφαλος τὸν φονέα, εὐθὺς ἐπήδησεν ἐπάνω του, τὸν ἔπιασε μὲ τὰ ὀδόντια, καὶ τὸν ἔπνιξε, μὲ τὰ ποδάρια τὸν ἐκαταπάτησε, καὶ τὸν ἔκαμε κομμάτια. Ἐπρόσταξεν ἔπειτα ὁ Πτολεμαῖος, καὶ τὸν ἔκοψαν, ῥίπτοντές τον τῶν σκυλίων· τὸ δὲ ἄλογον τὸ ἐπῆγαν εἰς τὸν σταῦλόν του. Ἐκείνην τὴν ὥραν εἶδαν ἕνα ἀστέρα ὁποῦ κατέβαινεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐπήγαινεν εἰς τῆς θαλάσσης τὰ μέρη, καὶ ἕνα ἀετὸν ὁποῦ τὸν ἀκολουθοῦσεν. Ὁπόταν ὁ ἀστέρας ἔφθασεν εἰς τὴν θάλασσαν εὐθὺς ἐξεψύχησεν ὁ ἀνδρειωμένος καὶ δικαιοκρίτης Ἀλέξανδρος. Ἔγεινεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν θρῆνος μέγας καὶ κλαυθμὸς πολὺς ἀπὸ ὅλον τὸ φουσάτον, ὁποῦ ποτὲ εἰς ὅλον τὸν κόσμον δὲν ἠκολούθησε βέβαια παρόμοιον.

Θάνατος τοῦ ἀλόγου Βουκεφάλου.

Ἐπῆγεν ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκυβέρνα τὸν Βουκέφαλον μέσα εἰς τὸν σταῦλον, καὶ τοῦ λέγει· Ὦ Βουκέφαλε, ἐσὺ ζῇς, μὰ ὁ ἀφέντης σου ἀπέθανε καὶ ἔχασες τὴν τιμήν σου. Τὸ ἄλογον ὥσπερ νοητικὸν ἀγροίκησεν ἐκεῖνα ὁποῦ τοῦ εἶπε, καὶ εὐθὺς χρεμετίζοντας ἔβρυξεν ὥσπερ λέων, καὶ ἀμέσως ἔσκασεν ἐκεῖ μέσα εἰς τὸν σταῦλον. Ὅλοι ἐθαύμασαν ἐκεῖνο τὸ ζῶον τὸ ἠγαπημένον, ὁποῦ διὰ τὴν μεγάλην ἀγάπην τοῦ αὐθεντός του ἔσκασε καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὴν λύπην.

Θρῆνος τῆς Ῥοξάνδρας.

Ἡ Ῥοξάνδρα ἡ γυναῖκά του ἐπαράστεκε κοντὰ εἰς τὸ λείψανον τοῦ ἠγαπημένου της ἀνδρός, ἔχουσα ξεσχισμένα τὰ πολύτιμά της φορέματα, καὶ ἀπολυμένα τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς της, καὶ κλαίουσα αὐτὸν θλιβερὰ τοῦ ἔλεγεν ὡσὰν νὰ ἦτο ζωντανός· Ἠγαπημένε μου Ἀλέξανδρε, τί εἶναι τὸ κακὸν ὁποῦ μοῦ ἔκαμες τῆς ταλαίπωρης καὶ ἐλεεινῆς, ἀφίνοντάς με μοναχὴν καὶ ἀθλίαν; Ποῖον ἔχω πλέον νὰ εἰπῶ τὰ μυστήρια τῆς καρδίας μου; Ὦ Οὐρανὲ, Γῆ, Ἥλιε, Σελήνη, Βουνὰ, Κάμποι, Ἄρχοντες, νέοι, γέροντες καὶ πᾶσα

ἡλικία, κλαύσετέ με σήμερον, ὁποῦ ἐστερήθηκα ἕνα τοιοῦτον βασιλέα, καὶ κάμετέ μου συνοδίαν τῆς ξένης, ὅτι τὸ σκάφος μου ἐγέμισε πικρίαν, καὶ δὲν ἠμπορῶ βέβαια πλέον νὰ ὑποφέρω τούτην τὴν ζωὴν μετὰ μίαν τοιαύτην δυστυχίαν ὅπου μοῦ συνέβη.

Ἡ Ῥοξάνδρα σκοτώνεται ἀπὸ τὴν λύπην.

Ἡ Ῥοξάνδρα ἐγύρισε πρὸς τοὺς ἄρχοντας, καὶ εἶπεν· Ἄρχοντες, σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐκβῆτε ὀλίγον ἔξω, μήπως συνέλθῃ ἡ καρδία μου. Ἐξέβηκαν οἱ ἄρχοντες, καὶ μείνασα ἡ Ῥοξάνδρα μοναχὴ ἐφίλησε τὸν Ἀλέξανδρον τρεῖς φοραῖς καὶ εἶπεν· Ἐγὼ πλέον δὲν δύναμαι νὰ ὑπομείνω τὸν θάνατόν σου, ἠγαπημένε Ἀλέξανδρε· κάλλιον ἔχω νὰ ἀποθάνω σήμερον μετ' ἐσένα, παρὰ νὰ ζῶ χωρὶς νὰ σὲ βλέπω, βασιλέα μου. Τότε εὐγάζει τὸ παραμαχαίριον τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀπὸ τὴν ζώνην του, καὶ ἀκουμβῶντάς το εἰς τὴν καρδίαν της, ἐσφάγη καὶ ἐξεψύχησε τὴν ὥραν ἐκείνην.

Ἐνταφιασμὸς Ἀλεξάνδρου καὶ Ῥοξάνδρας.

Ὁπόταν ἦλθαν οἱ ἄρχοντες μέσα, εὑρόντες τὴν Ῥοξάνδραν ἐσφαγμένην, ἐλυπήθηκαν καὶ δι' ἐκείνην πολλά. Τότε ὥρισεν ὁ Πτολεμαῖος καὶ ὁ Φιλόνης νὰ κάμουν δύο σεντούκια χρυσᾶ καὶ ἔβαλαν τὰ δύο σώματα μέσα. Ἔκαμαν ἕνα ἀμάξι ὁλόχρυσον, τὰ ἔβαλαν μέσα καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, εἰς τὴν πόλιν ὁποῦ ἔκτισεν ὁ Ἀλέξανδρος. Ἔκαμαν δύο στύλους ὑψηλούς, καὶ ἔβαλαν τὰ σώματα μὲ τὰ σεντούκια τὰ χρυσᾶ ἐπάνω εἰς τοὺς στύλους. Τὰ ἀπεχαιρέτησαν οἱ ἄρχοντες μὲ κλαυθμὸν καὶ ὀδυρμόν, καὶ ὕστερον ἐχωρίσθηκαν, καὶ ἐπῆγαν κάθε ἕνας εἰς τὸ βασίλειόν του καθὼς τοὺς τὰ ἐδιώρισεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν διαθήκην του. Ἀπέθανεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς ἡλικίαν χρόνων τριάκοντα τριῶν, καὶ ἐβασίλευσε μόνον χρόνους δέκα ὀκτώ. Εἶχεν ὅλας τὰς χάριτας ἐπάνω του, τὴν ἀνδρείαν, τὴν ὡραιότητα, τὴν σωφροσύνην, τὴν ἐλεημοσύνην, τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἡμερότητα.

Ἠθικὸν τῆς Ἱστορίας.

Ἰδοὺ ἔμπρὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου, ὦ ἄνθρωπε, ἓν ὠφέλιμον παράδειγμα. Στοχάσου εἰς τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν ἀνθρωπότητα, ὁποῦ ἡ ζωὴ τούτου εἶναι ὥσπερ τὸ λουλοῦδι τοῦ λειβαδίου, ὁποῦ ἢ τὸ δρεπάνι τὸ κόπτει, ἢ ὁ ἥλιος τὸ ξηραίνει καὶ τὸ φθείρει, καὶ εἰς ὀλίγον διάστημα χάνεται. Οὕτως εἶναι ἡ ζωή μας, ὁποῦ σήμερον εἴμεθα εἰς τὸν κόσμον μὲ πλούτη, μὲ δόξαις καὶ τιμαῖς, αὔριον δὲ εἴμεθα ἀπὸ τὸ δρεπάνι τοῦ θανάτου θερισμένοι. Τί τὸν ὠφέλησαν τὸν Ἀλέξανδρον ἡ τόσαις ἀνδραγαθίαις ὁποῦ ἔκαμεν, οἱ τόσοι τόποι ὁποῦ ἐκέρδησε, καὶ τὰ ἄπειρα πλούτη ὁποῦ ἔλαβεν; Ὅταν ἦλθεν ὁ θάνατος, ὅλα τὰ ἐλησμόνησεν, ὅλα τὰ ἄφησε, καὶ πλέον δὲν τὰ ἐστοχάζετο, διὰ τὸ νὰ εἶδεν ὅτι δὲν ἦτον ἀρκετὸς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ δρεπάνι τοῦ πικροῦ θανάτου. Ἔκλινε τὴν κεφαλήν του ἐκεῖνος, ὁποῦ τὸν ἐπροσκύνησαν ὅλοι οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς. Ἐχώρεσεν ἕνας μικρὸς τάφος ἐκεῖνον, ὁποῦ δὲν τὸν ἐχωροῦσεν ὁ κόσμος ὅλος διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν γνώμην του. Ὁ θάνατος δὲν κάμνει καμμίαν διαφορὰν ἀπὸ βασιλέα εἰς ὑπήκοον, ἀπὸ πλούσιον εἰς πτωχόν, ἀπὸ νέον εἰς γέροντα, ἀλλὰ ὅλους ὅμοια τοὺς ἔχει, καὶ κανένα δὲν ἐντρέπεται. Τίποτε ἐκείνην τὴν ὥραν δὲν θέλομεν πάρει κοντά μας ἀπὸ ὅσα ἀπεκτήσαμεν εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, ἀλλὰ μόνον ἡ ψυχή μας θέλει πάρει τὰ ὅσα ἀποκτᾷ τόσον καλά, ὡσὰν καὶ κακά. Διὰ τοῦτο αὐτὴν μόνην πρέπει νὰ ἐγνοιαζώμεσθεν, αὐτὴν νὰ στολίζωμεν μὲ καλὰ καὶ χριστιανικὰ ἔργα, μὲ φόβον Θεοῦ, μὲ ἐλεημοσύνην, μὲ συμπάθειαν πρὸς τοὺς ἀδελφούς. Διὰ ταῦτα θέλομεν λάβει πλουσίαν τὴν ἀνταπόδοσιν, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον. Ἀπὸ δὲ τὰ σωματικά, ἂς μὴ ἐλπίζωμεν κανένα ὄφελος, διότι ὅλα εἶναι μάταια, κατὰ τὸν Σολομῶντα: «*Ματαιότης ματαιοτήτων τὰ πάντα ματαιότης.*»

ΤΕΛΟΣ

Ἐκ τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1897.

